

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XIV* legislatura · cinquè període · sèrie P · número 98

Ple del Parlament

Sessió 46, segona i darrera reunió, dijous 9 de febrer de 2023

Vicepresidència primera en funcions de presidenta,
H. Sra. Alba Vergés i Bosch

TAULA DE CONTINGUT

Dossier

Interpel·lació al Govern sobre l'economia social 300-00288/13	3
Interpel·lació al Govern sobre les polítiques de turisme 300-00282/13	8
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'acció exterior (retirada) 302-00248/13	15
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la sostenibilitat del sistema sanitari 302-00241/13	15
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la decadència del sistema sanitari 302-00242/13	23
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els problemes de la competitivitat de les empreses amb relació al preu de l'energia 302-00244/13	31
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les mesures previstes per a afrontar la inflació i els seus efectes sobre els consumidors 302-00247/13	40
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la seguretat al complex petroquímic 302-00250/13	51
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la sostenibilitat del sistema sanitari (continuació) 302-00241/13	62
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la decadència del sistema sanitari (continuació) 302-00242/13	63
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els problemes de la competitivitat de les empreses amb relació al preu de l'energia (continuació) 302-00244/13	63
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les mesures previstes per a afrontar la inflació i els seus efectes sobre els consumidors (continuació) 302-00247/13	64

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la seguretat al complex petroquímic (continuació)	65
302-00250/13	
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política d'infraestructures	66
302-00245/13	
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques de memòria democràtica	76
302-00246/13	
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la recuperació dels béns immatriculats per l'Església	87
302-00249/13	
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'estratègia catalana d'adaptació al canvi climàtic	96
302-00251/13	
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política d'infraestructures (continuació)	107
302-00245/13	
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques de memòria democràtica (continuació)	109
302-00246/13	
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la recuperació dels béns immatriculats per l'Església (continuació)	109
302-00249/13	
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'estratègia catalana d'adaptació al canvi climàtic (continuació)	109
302-00251/13	

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Transcripció i correcció: CPSL
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)
0213-7984 (sèrie P)
DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 46.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou i un minut. Presideix la vicepresidenta primera en funcions de presidenta, acompanyada de la vicepresidenta segona, el secretari primer, la secretària segona i el secretari tercer. Assisteixen la Mesa el lletrat major en funcions de secretari general i la lletrada Clara Marsan Raventós.

Al banc del Govern seuen el conseller d'Empresa i Treball, el conseller d'Educació, el conseller de Territori i el conseller de Salut.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Bon dia, diputats i diputades.

Interpel·lació al Govern sobre l'economia social

300-00288/13

Doncs reprenem la sessió amb el dotzè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre l'economia social; presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. Per exposar la interpellació, té la paraula la diputada Alba Camps i Roca.

Alba Camps i Roca

Gràcies, vicepresidenta. Conseller Torrent, diputats, diputades, bon dia. Abans de començar, dir que volem denunciar públicament les detencions, per part de la policia espanyola, de sis militants d'Arran; noves detencions cap al jovent organitzat, una mostra més de que la repressió és vigent i que no s'atura. Tota la solidaritat anti-repressiva, tota la defensa dels drets civils i polítics. *(Alguns aplaudiments.)*

Ara sí, conseller Torrent, començo amb la interpellació, que espero que sigui la més atractiva d'aquest Ple. El Govern de la Generalitat de Catalunya està decidit a transformar el nostre país per construir una Catalunya millor, amb justícia social, igualtat d'oportunitats i prosperitat. I la bona notícia, conseller, és que tenim un mecanisme que multiplica les capacitats de transformació, és l'economia de mercat; una eina transversal amb un potencial immens per conduir a la prosperitat. Però també una eina de doble fil. El mercat és poder; el podem utilitzar per socialitzar-lo o per acumular-lo en mans de pocs. I massa sovint ens trobem amb que la prosperitat és només per a uns pocs i que s'obté a costa de la justícia social i de la sostenibilitat.

Aquesta última opció ha demostrat ser, a banda d'injusta i antidemocràtica, poc sostenible en el temps. Els recursos no són il·limitats i la paciència de les persones víctimes d'aquest sistema, tampoc. Per això, nosaltres creiem que hem d'anar molt més enllà de l'economia de mercat. L'economia que transforma i que, per tant, és l'eina indispensable és l'economia social i solidària; sense aquesta no és possible el canvi necessari per afrontar els reptes presents ni tampoc per fer que les persones del nostre país siguin molt més felices i, de forma indiscriminada, sense cap tipus de desigualtat.

Des d'Esquerra Republicana també estem compromeses amb aquest canvi. És per això que les economies transformadores ocupen un espai important en la nostra acció política. És per això, també, que el maig del 2020 vam signar, conjuntament amb altres grups presents en aquest hemicicle, el pacte per una economia per la vida. Un pacte que interpella el conjunt del teixit econòmic. Això no va de fórmules jurídiques, va de valors compartits, va de situar les persones i el seu benestar al centre; en resum, va de generar riquesa en tots els sentits.

Cito un fragment del pacte que ens ajuda a explicar de quin tipus d'economia estem parlant. I diu així: «Cal erigir i compartir un nou model econòmic basat en una economia plural, transformadora i dirigit a satisfer equitativament les necessitats

econòmiques, socials i culturals del conjunt del país; a proporcionar salut, renda, cures, habitatge, alimentació, educació, proveïments energètics i protecció social de forma universal; a garantir el conjunt de béns i serveis necessaris per a la reproducció social i la dignitat de la vida».

En resum, el canvi cap a una economia al servei de les persones i no de les persones al servei de l'economia. I existeixen moltes fórmules diferents que donen compliment a aquesta premissa. Per tant, aquí s'interpella totes les economies que fan incrementar el capital comunitari i social, totes.

Des d'Esquerra Republicana el signem perquè sabem valorar l'enorme capacitat de progrés que l'economia social i solidària representa. I ho fem, perquè creiem, per sobre de tot, en el bé comú. I ho fem també, perquè és un contracte i un compromís amb la ciutadania d'aquest país. I ho és en tots els àmbits d'actuació.

Molts cops, conseller, hem parlat de transformar el model econòmic, d'apostar per una economia equitativa, sostenible, inclusiva i de prosperitat compartida. Hi coincidim: cal transformar el model econòmic. Però també cal potenciar els projectes econòmics que d'entrada ja són equitatius, sostenibles i ja són inclusius. En aquest sentit, conseller, li voldríem preguntar quin és el compromís del departament amb el pacte de l'economia per la vida.

I no només nosaltres estem convençudes d'això, també una gran part del món local creu en aquesta proposta. Cada vegada coneixem més experiències de promoció d'aquest tipus d'economia. I sap per què passa això? Doncs, perquè cada cop més s'utilitza aquest model per donar resposta a les necessitats de la població, generant riquesa en el sentit més ampli del terme i promocionant la igualtat.

El món local s'ha convertit en un expert en la celeritat i de respostes ràpides. Els temps líquids actuals han posat sobre la taula aquesta necessitat i s'ha demostrat la capacitat innovadora que hi ha acumulada als municipis d'aquest país. La transformació i el canvi social vindran de baix, sens dubte.

Des d'aquí vull agrair a tots els ens locals que lideren aquestes polítiques transformadores. Per citar-ne alguns: Fem Coop, de Lleida; Poble Cuidador, d'Alella; Habitatge Cooperatiu, de Caldes de Montbui; +65, de Taradell; Cuidem Lluçanès i podria seguir. Projectes amb acompanyament públic que fan avançar cap a un model econòmic molt més democràtic; projectes que, sens dubte, poden servir d'exemple de bona pràctica política.

En l'acció d'aquest món local hi ha la convicció, però també hi ha molta responsabilitat i consciència. Consciència de que els recursos són limitats –recursos naturals, però també l'esgotament de les persones, que és una evidència–; de que el model que afavoreix més els municipis és aquell que treballa per generar riquesa, però també per generar benestar.

I és que l'economia social també genera riquesa econòmica, però de forma responsable i justa. Lluny de ser antagònics, són complementaris. De fet, la prosperitat no pot anar deslligada de la sostenibilitat i la justícia social. En aquest sentit, conseller, ens agradaria conèixer com des del departament s'està donant suport als municipis que aposten per l'economia social i solidària i com s'incentiven aquestes polítiques econòmiques al món local.

Com bé he dit, una de les virtuts d'aquesta economia és la seva transversalitat en forma i, en conseqüència, també en fons. I m'explico. Començo pel fons. Parlar d'economia social és parlar de creixement i de prosperitat exponencial. I aquí alguns deuen haver pensat que menteixo o «què diu?, quina bestiesa acaba de dir!» I són els de sempre, els encarregats de mantenir l'*statu quo*.

Creixement i prosperitat van molt més enllà de l'estricta capital econòmic, perquè l'augmenten en tots els àmbits. I en cito alguns. Evidentment, el capital econòmic; genera llocs de treball de qualitat amb economies territorialitzades i, per norma general, amb uns molts bons resultats econòmics. Però no queda aquí, també incrementa d'altres capitals. El capital social, per exemple: les persones al centre generen

sinergies i empoderen la ciutadania. També el capital natural: la utilització dels recursos es fa amb responsabilitat. L'economia circular, per citar-ne un exemple, és intrínsec en el model d'economia social i solidària. Els recursos s'esgoten i l'economia social i solidària és un model econòmic generador, no esgotador. Capital humà: la base de tot el sistema són les persones i, evidentment, és el més important. La inversió en les persones n'és un element clau. Situa, per exemple, el treball de cures com a part del model econòmic. Podria dir capital comunitari, capital cultural, i també podria seguir.

Això, i no cal ser matemàtica, dona un retorn que va molt més enllà del mer profit econòmic al que l'economia de l'IBEX ens vol sotmesos. Al final, i malgrat que alguns intentin que no es percebi així, és una aposta racional, és una elecció racional. De fet, m'atreviria a dir que ja no és ni tan sols una opció, és una necessitat. Les crisis que estem encadenant ho demostren.

I ara vaig a la forma. Parlem d'una economia multisectorial que possibilita satisfer necessitats bàsiques, com l'habitatge, alimentació, salut, cures, que permet donar servei i respostes innovadores en finances, energia, logística, tecnologia, cultura, telecomunicacions, mobilitat, i és aplicable arreu i arrelada al territori. Hi ha propostes de totes les mides i per a tot el país, des d'àmbits rurals fins a espais més urbans. En definitiva, conseller, reuneix les condicions per convertir-se en la norma de l'activitat econòmica i no en l'excepció, que cada cop ho és menys, per sort.

En aquest sentit, i prova d'aquesta transversalitat i contextualització, el departament ha apostat per dos grans projectes que tenen en comú l'economia social, els seus valors i la seva promoció, però que l'àmbit d'aplicació és diferent: «Ocell de foc» i les comunalitats urbanes. Un incís, com a presidenta de la Comissió de Polítiques de Joventut, orgullosa també que l'economia social i solidària i aquest departament apostin pels i les joves d'aquest país a través de, per exemple, el projecte «Ocell de foc». Ens agradaria, doncs, conseller, que ens pugui fer un retorn de com estan funcionant ambdós projectes, així com també el grau d'acolliment que han tingut.

I, per anar acabant, conseller, en la meua època universitària feia una assignatura que es deia Estructura Social, i allà bàsicament estudiàvem teories del canvi social. I el que més recordo és la descripció de totes les resistències al canvi que sorgeixen quan intentem avançar. I això passa perquè hi ha algú que es beneficia de l'immobilisme i del no avenç; es beneficia de les desigualtats que genera el sistema econòmic d'acumulació i explotació; es beneficia del treball de cures gratuït i invisibilitzat; es beneficia de la necessitat d'algunes de treballar tres jornades laborals cada dia; es beneficia de que no garantim el temps de cures; en definitiva, es beneficia d'un sistema desigual. El fet de dedicar la jornada laboral a produir i a la vegada a treballar per la comunitat i societat és possible. I no és una renúncia en cap sentit a la sostenibilitat econòmica; molts exemples podem posar que ho demostren.

Per transformar, hi ha una premissa: cal valentia. I aquí, conseller, sempre ens hi trobaran. Tornem a la dicotomia amb què començàvem la intervenció: economia de mercat o economia social. Entenem que quan surt algú d'esquerra, de la CUP o de comuns a defensar l'economia social al faristol, hi ha qui ho veu amb recel. Però és que no ho diem només nosaltres; ho reconeix clarament, per exemple, el cinquè home més ric del món, Warren Buffet. I diu: «El mercat fa un ús eficient i productiu dels recursos» —que aquí jo també hi faria una esmena, però... Diu: «Però no és gaire bo distribuint amb justícia i prudència la riquesa produïda.» I nosaltres estem aquí per redistribuir i per canviar el mercat per garantir aquesta redistribució d'entrada, però també per impulsar i fomentar aquells sectors de l'economia social que fan d'aquesta distribució justa una característica inherent en la seva activitat.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputada. Per respondre, té la paraula el senyor Roger Torrent Ramió, conseller d'Empresa i Treball.

El conseller d'Empresa i Treball (Roger Torrent i Ramió)

Gràcies, vicepresidenta. Gràcies, diputada. Ho agafo allà on ho ha deixat, eh? Parlava d'estructura social i de les resistències al canvi, i de què ens impulsa socialment a acceptar més o menys els canvis, que moltes vegades són pertinents, però que la comoditat, diguéssim, de la zona de confort, a vegades costa de que en sortim i que veiem com a atractiu algun projecte de canvi que, efectivament, és absolutament necessari, però que a vegades les resistències, l'*statu quo* fa que sigui més difícil imposar los. Dit d'una altra manera: no solem fer l'esforç de reorientar-nos si no és en moments de crisi.

De fet, venim dels moments més durs de la covid, vostè ho ha dit, hem anat encaenant crisis. Però el factor desencadenant, almenys d'aquesta última seqüència de crisis és la pandèmia, no? Una crisi sanitària que ens confina, que canvia el nostre paradigma, perquè canvia la nostra manera de viure de manera radical i, per tant, tenim un xoc des d'un punt de vista social i des d'un punt de vista individual, i tots plegats coincidim en que ens hem de repensar. Tots plegats som conscients que allò que havíem conegut durant el segle XX canviava radicalment, que, de fet, podríem dir-ho així, la pandèmia era la porta d'entrada abrupta, dura, dolorosa al segle XXI, i que aquest segle XXI té uns components diferents dels que havíem viscut, dels que estàvem acostumats. Per tant, que efectivament calia fer l'esforç, primer, de recuperar-nos; primer, de sortir de la situació; primer, de reactivar totes les institucions socials, tota l'economia, tota l'activitat, des de tot punt de vista, però sobretot, que no podíem deixar l'oportunitat de mirar cap al futur i encarar-lo amb unes bases diferents.

Què ha quedat de tot allò? Som capaços de recuperar aquell esperit que efectivament ens impulsava en aquells moments a dir-nos a nosaltres mateixos que havíem de canviar? Jo crec que sí. Jo crec que encara hi és sobre la taula. I, de fet, aquest és l'esperit del Govern de la Generalitat de Catalunya. Quan parlem de les grans transformacions, quan el president Aragonès ens interpel·la i ens encarrega liderar aquestes transformacions, és perquè som conscients que ara és el moment d'afrontar-les, que no n'hi ha cap altre. Que, de fet, si no les afrontem en aquests moments perdrem oportunitats; de tot tipus; també de construir un país millor per als nostres fills i les nostres filles.

I, per tant, som un govern transformador, perquè ens ho creiem, perquè hi ha un relat i una narrativa darrera, però sobretot perquè som conscients de la finestra d'oportunitats que tenim en aquests moments. I no només nosaltres. Ho deia vostè, eh?, l'Associació d'Economia Social de Catalunya, l'economia social organitzada del nostre país, ja el 2020 plantejava aquest pacte, aquest acord d'una economia per la vida. Que no és altra cosa que posar les persones al centre –també ho ha comentat vostè–; que no és altra cosa que pensar que tot allò que fem des d'un punt de vista econòmic al final ha de repercutir en el benestar de la comunitat, de tota la comunitat. I, des d'aquest punt de vista, que cal orientar tota aquesta activitat pensant en aquest benestar, que no és només personal. Avui, quan parlem de salut, no parlem només de la salut de les persones, parlem de la salut del planeta també, o de la salut de molts altres intangibles que formen part de la nostra qualitat de vida. Per exemple, dels drets lingüístics. Per tant, parlem d'un concepte holístic de salut, que és el que vol abastar aquest pacte per una economia per la vida, que hem assumit el conjunt del Govern, el conjunt del Departament d'Empresa i Treball, però que es tradueix sobretot amb les polítiques que despleguem des de la Direcció General d'Economia Social.

Hi insisteixo, eh?: impregnen el conjunt de la mirada del departament, però fonamentalment l'element executor d'aquestes polítiques, molt vinculades al fonament, a l'ànima d'aquest pacte, d'aquesta economia per la vida..., es despleguen a través de la Direcció General d'Economia Social i Solidària, tercer sector i cooperatives. Amb un esperit o amb una voluntat, un esquema de treball que, de fet, apliquem a tot arreu, que és: d'una banda, posar les persones al centre –primera premissa, irrenunciable–; segona, això ho farem conjuntament –i, per tant, concertació–, i tercera, ha de tenir una repercussió a nivell territorial, que no vol dir de dalt cap a baix, no vol dir amb unes directrius marcades des del departament fins a cada racó de la geografia del nostre país, sinó a la inversa. Cada comunitat local, cada ajuntament, com vostè deia, cada realitat socioeconòmica, sociolaboral, social, de cada part del país aporta *bottom up* les seves apostes, les seves propostes, les seves polítiques, que fem de manera concertada. Per tant, les persones al centre, concertació, territorialitat.

I amb aquest esquema, amb aquests tres elements, efectivament, hem dibuixat aquests tres eixos d'actuació que vostè esmentava i que demanava com estan anant, diguéssim, eh?, com estan evolucionant i si compleixen l'objectiu que efectivament ens marcàvem en aquell moment i que inspira aquest Govern. Els tres eixos són –i vostè els ha comentat– el programa «Ocells de foc», les comunalitats urbanes i la xarxa d'ateneus cooperatius –aquesta té una mica més de trajectòria, és més històrica, però continua sent igual de vàlida, si no més en aquests moments.

I ara vull repassar-los, efectivament, aquests tres eixos. D'entrada, els més nous, «Ocell de foc», que presentàvem fa tot just uns mesos amb el president Aragonès, doncs tenim l'oportunitat d'explicar en què consisteix aquest programa de suport. És un programa de suport i atenció a joves, efectivament, de setze a trenta anys i molt enfocat a joves amb problemàtica de salut mental en fases inicials. Una problemàtica que, òbviament, també forma part d'aquest treball transversal per part del Govern de la Generalitat de Catalunya. No només hi ha una mirada, òbviament, des del Departament d'Empresa i Treball, hi ha una mirada des de Salut, hi ha una mirada des d'Igualtat i Feminismes. En definitiva, hi ha una voluntat transversal de programa, en aquest cas, en el cas dels «Ocells de foc».

Què fa el programa dels «Ocells de foc»? Doncs subvenciona projectes que tenen per objectiu l'atenció integral i l'acompanyament cap a l'autonomia i la construcció d'una vida independent d'aquests joves. Justament el dia que el presentàvem veiem testimonis reals de joves que explicaven quines són les seves problemàtiques, quines són les seves dificultats, quines són les seves inquietuds en un entorn que viuen com a hostil i com de necessari és aquest acompanyament. Un acompanyament, hi torno, que fem fomentat des del departament, des del Govern de la Generalitat de Catalunya, però en companyia amb tot el teixit associatiu del país, que és la base, que és la trinxera, diguem-ho així, i, per tant, l'element que, des d'un punt de vista territorial i des d'un punt de vista de la concertació, és clau per desplegar aquest programa.

De fet, ja hi han 124 entitats beneficiàries. Acabem d'impulsar el programa. Esperem que tingui llarg abast, però de moment ja hi han 124 entitats beneficiàries distribuïdes en vint-i-dos nuclis d'«Ocell de foc» a nivell de tot el territori. Hi hem destinat 9,9 milions d'euros en dos anys. S'han presentat aquests vint-i-dos nuclis, com deia abans, format per 124 entitats. I el més important: atendrem un mínim de mil joves en cada un dels nuclis cada any; excepte a les comarques més petites, diguéssim, on hi ha menys població –per exemple, doncs al Pirineu o l'Aran. Però de mitjana són mil joves que s'atendran en cada un d'aquests nuclis. Per tant, l'univers és important. I si som capaços de donar continuïtat a aquest projecte, i atenent al fet de que són mil joves, mil ciutadans i ciutadanes cada any, el desplegament, la potencialitat, és enorme. Per tant, la vocació és no només dibuixar avui una política concreta, sinó anar-la treballant perquè tingui vocació de continuïtat.

Igualment amb les comunalitats urbanes, que també hem desplegat recentment. De fet, ja hi participen disset ens locals. Aquesta sí que té una base molt territorial,

eh? Disset. La majoria d'aquests disset ens locals són ajuntaments, dels quals nou tenen el rol d'entitat activadora. Per tant, han pres el lideratge d'aquestes comunaltats. A la resta, vuit, lideratges de la societat civil, però aquests ajuntaments també hi participen.

Són vint-i-dos comunaltats també repartides arreu del país, que donen cobertura a seixanta-una cooperatives, cent quatre associacions, setze fundacions, disset ens locals –com comentava ara, la majoria ajuntaments–, cinc organismes públics, tres entitats religioses, tretze d'autònoms, cinc societats de responsabilitat limitada, dos escoles públiques i cinc federacions. Per què faig tot el llistat? Per constatar el que deia vostè: no és una qüestió de forma jurídica, no és una qüestió d'organització, és una qüestió de propòsit. I aquí hi ha una comunió de propòsit, amb uns projectes molt arrelats al territori, a la comunitat local, en definitiva, projectes que poden escalar, que tenen sentit a un determinat nivell, però que proposen un relat, una narrativa que és extensible a tot el país.

Acabo i, aprofitant la benevolència de la vicepresidenta, parlem de la Xarxa d'Ateneus Cooperatius; no me la voldria deixar. Parlava de tres..., n'he esmentat dos. Aquesta és veritat que té més recorregut, però és igual de vàlida. La Xarxa d'Ateneus Cooperatius, que és una plataforma de difusió, de promoció, de creació de l'economia social al territori, té un llarg recorregut. De fet, es van iniciar en època de la consellera Bassa, li hem donat continuïtat i ja és un element referencial al nostre país que volem que continuï creixent.

En definitiva –i ja acabo–, tres elements, tres eixos bàsics per donar resposta a aquesta voluntat de generar un marc econòmic que posi la vida al centre, que posi les persones al centre i que no deixem passar l'oportunitat de repensar-nos, de transformar-nos, perquè el moment és ara, l'oportunitat és en aquests moments, i hem de ser capaços, com a govern, de liderar aquest canvi. I això és el que estem plenament predisposats a fer.

Gràcies, diputada.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, conseller.

Interpellació al Govern sobre les polítiques de turisme

300-00282/13

El tretzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre les polítiques de turisme; presentada pel Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar. I, per exposar-la, té la paraula la diputada Eulàlia Reguant i Cura.

Eulàlia Reguant i Cura

Bon dia. Gràcies, vicepresidenta. No puc deixar de començar sense denunciar la nova operació repressiva contra el jovent de l'esquerra independentista. Enviar des d'aquí tot el suport a les sis companyes detingudes i a totes les persones que a la propera hora es concentraran davant dels jutjats de Lleida per mostrar el seu suport. I reafirmar-nos un cop més que, davant d'un estat que persegueix la dissidència, la lluita és l'únic camí. Estem amb vosaltres, companyes. (*Aplaudiments.*)

Però, malgrat aquesta nova operació repressiva, avui veníem aquí a parlar de les polítiques de turisme. I, abans d'entrar més en matèria, sí que volíem fer una petita prèvia o posar en context de què parlem quan parlem de turisme i d'on ve. Perquè, com en tantes altres activitats, els orígens del turisme es situen en temps ancestrals. És cert, no és una activitat nova d'ençà que una part de l'apropiació de l'excedent de producció es destinava al desplaçament fora de l'àrea de residència. No és fins als segles XVII i XVIII que se'l denomina «turisme», a partir de l'expressió «*grand tour*»,

amb què es coneixia la ruta pel sud d'Europa que membres de la noblesa i de l'alta burgesia del nord feien per completar la seva formació.

És amb la revolució industrial, el tren i les conquestes de la classe obrera per reduir la jornada de treball que el turisme va ampliant la seva base social. Així, la seva evolució és paral·lela tant als avenços tecnològics, sobretot lligats al transport, com als grans esdeveniments socials: la Revolució Russa, la Primera i la Segona Guerra Mundial, entre d'altres. Però no és fins a finals dels anys seixanta del segle passat que els canvis socials i comunicatius incideixen de forma substantiva en la incorporació de franges notables de la població al turisme. I un altre gran canvi transcendent es produeix a finals del segle XX i a principis del segle XXI amb la incorporació de les TIC i la globalització.

A casa nostra, als Països Catalans, el turisme pren volada els anys seixanta del segle passat, en plena dictadura, per diferents factors sovint difícils de sintetitzar. Per una banda, l'existència d'unes condicions determinades per la ubicació geogràfica que generen una renda de situació que fa possible el gaudi, a persones provinents d'altres indrets, d'un clima, d'un paisatge, durant les seves vacances. D'altra banda, el franquisme veu en el turisme dues oportunitats: la primera, la millora de l'economia, tant quant a l'activitat com quant a les exportacions, que ajuden a equilibrar la balança de pagaments d'un estat bàsicament importador i amb una moneda feble; i la segona, la millora de la imatge exterior d'una dictadura que continua assassinant als anys seixanta i setanta. Durant aquests anys, l'especulació turística per part del capital, vinculat estretament a la Dictadura, és terrorífica, en forma de destrucció del territori –sobretot, a la franja del litoral–, en forma d'explotació de les classes treballadores, basant-se en el treball temporal i precari.

Però no s'acaba aquí. És a dir, el règim continuista del 78 segueix aquesta política turística i, sense massa canvis en l'actualitat, som hereus d'aquesta situació d'espoli a la qual, amb el temps, s'han anat incorporant els territoris d'interior, les ciutats, entre d'altres; una política basada en el creixement continuat de l'oferta i la demanda com a única sortida del capitalisme neoliberal que la inspira.

A Catalunya, l'Estat va traspasar les competències en turisme l'any 82, i, de fet, la llei de turisme és de l'any 2002. L'any 2021 el Govern va aprovar l'avantprojecte de llei de turisme, d'una llei, o d'una nova llei, tenint en compte que prové, l'última, del 2002. Però aquest acord de la memòria preliminar, no?, és la continuació d'una legislació política turística erràtica i poruga, que va precedida, també, pel decret de l'agost de 2020 de turisme de Catalunya, que va ser la resposta a les anades i vingudes des de que al juliol de 2016 hi havia el projecte de reglament de turisme de Catalunya, que no va arribar mai a debat.

Per tant, des de la llei de turisme de 2002 han passat vint anys sense afrontar un debat de fons sobre el turisme a Catalunya. Aquesta minsa regulació, la zero planificació i el liberalisme clàssic s'han traduït en una política turística fixada en el creixement màxim i l'ajut i promoció de les grans empreses del sector, en detriment de les treballadores, del territori i del país.

Què ha passat aquests darrers anys? Les places hoteleres a Catalunya no han parat de créixer. En deu anys, pràcticament hem augmentat trenta mil places hoteleres. De fet, a l'actualitat n'hi ha pràcticament 320.000 a Catalunya, una plaça per cada vint-i-quatre habitants. I, alhora, tenim una realitat amb zones del país amb una càrrega molt important, amb una sobrecàrrega, i, per tant, existeix una distribució molt desigual.

Si mirem Ponent-Pirineus, les places hoteleres per cada mil habitants disponibles al Pirineu multipliquen per set la mitjana de Catalunya, i en algunes comarques, com ara el Pallars Sobirà, multipliquen per vint-i-u la mitjana del país. De fet, al conjunt del Principat hi ha una mitjana d'un onze per cent d'habitatges de segona residència, una xifra que s'eleva al quaranta-cinc per cent al Pirineu, un cinquanta-quatre per cent a la Cerdanya i a la Vall d'Aran. En canvi, contra això, els sous

de la població del Pirineu són la meitat que els del conjunt del país. Per tant, posar dades és clarificador per trencar amb el mantra del sentit comú capitalista que ens inculca que turisme és riquesa; la realitat i les dades no diuen això. I si mirem Ponent-Pirineus, el que veiem és que el noranta per cent de la inversió productiva als pressupostos de la Generalitat per al Pirineu van al sector turístic, i només el quatre per cent a l'agricultura.

Però si mirem a Barcelona, també, el 2019, el sector suposava pràcticament el tretze per cent del PIB i ocupava 131.000 treballadores, el 12,5 per cent del total de treballadores de la ciutat. Les dinàmiques de col·laboració públicoprivades que s'estableixen en el que és la política turística van ser potenciades des dels anys noranta, fet que ha generat greus conseqüències i impactes en la població barcelonina. De fet, en la pandèmia, l'especialització turística va suposar la ruïna d'autònoms i pimes, la desocupació per a una gran quantitat de treballadores, i misèria i desesperació per a moltes famílies.

Mirem també una altra zona del país: el Camp de Tarragona. Del 2009 al 2019, la Costa Daurada ha augmentat en més d'un cent per cent la quantitat de turistes que rep, i ha passat de 2 milions a 5 milions anuals. Malgrat aquest increment, el poder adquisitiu dels seus residents ha disminuït més d'un 2,5 per cent de mitjana en el mateix període. Al municipi més turístic de la Costa Daurada, Salou, que va rebre uns 2 milions de turistes el 2019, la renda familiar *per capita* és un vint-i-cinc per cent menor que la mitjana comarcal; és a dir, la més baixa de tota la zona. Per tant, la demarcació de Tarragona depèn profundament del sector turístic, i hi ha municipis de la Costa Daurada on més del cinquanta per cent del PIB generat prové del turisme. En aquests mateixos municipis, o aquests mateixos municipis són els que, arran de la pandèmia, han patit les caigudes de les rendes familiars més severes i on més ha augmentat l'atur. Turisme és riquesa. Per a alguns, perquè per a la majoria de la població no ho és.

Què ha fet el Govern? Vostè abans parlava, en la interpellació anterior, que hem viscut moments de crisi, que canvia el paradigma. Però si veiem i traduïm, mirem què ha passat després de la pandèmia, la política del Govern ha estat retornar al creixement –allò d'assolir el nombre de turistes d'abans de la pandèmia–, recolzar la política de grans esdeveniments –Hard Rock, Copa Amèrica, el Mobile World Congress–, liberalitzar al màxim el sector –el reglament d'allotjaments, el decret de guies turístics–, donar suport econòmic a les grans empreses i menysprear les conseqüències de la crisi mediambiental de les infraestructures turístiques en el territori: estacions d'esquí, espais naturals, litoral.

Nosaltres –i després li podré fer més propostes, perquè se m'acaba el temps– el que plantejem és una política de decreixement turístic que faciliti la reconversió en activitats econòmiques estables i necessàries per a la ciutadania, que generin sobirania local i nacional, mitjançant fórmules d'economia social i col·lectiva que augmentin el retorn a les treballadores. Vostè abans parlava d'economia social i cooperativa. Posem-la al servei de la reconversió d'aquestes infraestructures, que el que veiem en xifres és que, si el *mantra* diu «turisme genera riquesa», el que fa és generar riquesa per a unes poques mans, però que per a la majoria de població de les zones més turístiques del país, el que fa és abocar-les a ser els municipis de les rendes més baixes del país. Després continuaré.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputada. Doncs, per a la resposta, té la paraula el conseller d'Empresa i Treball, el senyor Roger Torrent i Ramió.

El conseller d'Empresa i Treball

Gràcies, vicepresidenta, de nou. Efectivament, diputada, parlem de canvi de model; de canvi de model productiu en tots els sectors econòmics, també i especialment

en l'àmbit turístic. I aquest és un procés de reflexió, i és un procés de mirada renovada respecte a aquest sector econòmic, que no és exclusiu de Catalunya; a Catalunya especialment, és clar, perquè el sector turístic té un pes molt rellevant des d'un punt de vista de generació d'activitat econòmica, de generació d'ocupació, i ha estat un element cabdal per explicar-nos durant el segle XX, i ho continua sent en aquests moments. Per tant, ningú més que nosaltres està, u, més interessat, i dos, li concierneix més aquest procés de transformació, de repensament del model productiu, i, en particular, en el sector turístic.

Justament per això fem un exercici i fem un esforç per identificar quines són les potencialitats i quins són els elements que hem de saber canviar, que hem de saber transformar. I, com deia, no és una reflexió que fem només nosaltres, sinó que apofitem alguns dels debats que a escala global s'estan fent en aquests moments.

En aquesta línia, fa uns mesos, a través de, o conjuntament amb Necstour, però sobretot liderat pel Departament d'Empresa i Treball, fèiem una jornada de reflexió al voltant del model aquí a Barcelona. Una de les ponents era Anna Pollock, que, com deu saber, és un referent claríssim pel que fa a la identificació i conceptualització del turisme regeneratiu, d'aquest model regeneratiu d'una activitat econòmica que, com molt bé ha comentat vostè, és ancestral, ve de lluny, ha tingut diferents transformacions, i ara està també en un moment cruïlla.

Doncs bé, davant d'aquesta cruïlla, Anna Pollock, a qui solem llegir, ens proposa aquest model regeneratiu, amb el que ens hi sentim molt còmodes. Justament és una manera d'abordar aquests canvis que ens fa sentir còmplices, molt còmplices. De fet, per a nosaltres és important saber transformar també els conceptes, perquè és una manera de posar l'èmfasi en aquestes noves mirades. I l'Anna Pollock parla d'aquest model regeneratiu, nosaltres ens hi sentim còmodes, com deia, i ens agrada parlar també de l'economia del visitant, justament per identificar aquest salt endavant, aquest nou marc.

Pollock ens deia, en aquelles jornades, que l'important és mesurar el benefici que el turisme genera a la comunitat local. I, per a mi, hi han dos elements fonamentals en aquesta afirmació: d'una banda, el benefici, entès no només com l'econòmic, sinó com tots els altres beneficis que una activitat com el turisme comporta al territori; i l'altre és, òbviament, la idea de comunitat i, sobretot, comunitat local. Quan parlem de comunitat local, òbviament estem parlant necessàriament d'aquesta distribució equitativa d'una activitat econòmica com és el turisme, per al conjunt de la geografia, per al conjunt del territori; no només en espais molt concrets, molt focalitzats, sinó al conjunt del país.

Estem fent, doncs, per tant, aquest procés de canvi de mentalitat, de canvi de model, i el fem en base a unes premisses que em sembla que són àmpliament compartides, no només aquí al Parlament, sinó en el conjunt de la societat, i encara més específicament en el conjunt del sector, que són les següents. La primera, que el pes econòmic, durant el segle XX, del turisme ha estat una evidència i que això té un impacte, òbviament, en la generació de riquesa al país, de llocs de treball; per tant, de dinamització econòmica. Això és una evidència. El segon element: que aquest benefici econòmic no és l'únic; no és l'únic que ens ha de preocupar ni és l'únic que ha aportat el turisme. Estem parlant, òbviament, del benefici cultural, el benefici social i, fins i tot, el benefici respecte a moltes altres activitats econòmiques que tenen viabilitat gràcies, precisament, al turisme. Tercera premissa o tercer element: a tot això hi hem de saber incorporar la mirada mediambiental. Fins ara no la incorporàvem, com no s'incorporava en el conjunt del model productiu. Avui és un element indissociable. I, finalment, la quarta premissa, que és la que diu que sense el segon, és a dir, sense els beneficis culturals, socials i de tot tipus –no només econòmics– que genera el turisme, i sense la mirada mediambiental, no hi ha recorregut futur.

En base a això treballem, en base a això volem fer compatible el que ha estat fins ara el turisme, però adaptar-lo a les noves realitats. I ho volem fer a través d'un com-

promís nacional, d'un compromís entre totes les parts, entre tots els actors del sector, des d'un punt de vista de l'ecosistema del sector econòmic, però també des del conjunt de les mirades que puguin venir des de molts altres àmbits, però que tenen alguna cosa a dir en aquest nou model turístic, un compromís per un nou turisme responsable, que vol dir dibuixar quin és l'horitzó que volem per als propers anys. De la mateixa manera que ho hem fet amb la indústria i amb la voluntat de reindustrialitzar el país, tenim també aquesta voluntat de transformar el model turístic en base a aquest compromís. I no és només un element retòric, eh?, no només són paraules, aquest compromís, sinó que ha d'anar acompanyat, òbviament, de voluntat real de canvi per part de l'Administració, i això vol dir recursos, això vol dir polítiques, però també per part del sector.

I pel que fa als recursos, malgrat que encara no hem pogut presentar aquest compromís amb el qual s'està treballant, estem avançant molt decididament, estem treballant molt intensament amb tot l'ecosistema justament per concretar, per relligar aquest compromís, però ja anem treballant en paral·lel, perquè ens ho creiem i perquè aquesta és la nostra vocació. I, de fet, els pressupostos del 2023 justament demostren aquesta voluntat, i la demostren amb recursos, que és com en política es demostra la voluntat. En aquest sentit, els pressupostos del 2023 compten..., i, de fet, l'altre dia en vam poder parlar a la comissió quan presentàvem les partides del Departament d'Empresa i Treball. Compten, dèiem, aquests pressupostos, amb 108,5 milions d'euros, un 45,2 per cent més que en els pressupostos del 2022, per faltar aquest model més sostenible de turisme.

De fet, algunes de les partides d'aquests 108 milions d'euros van directament a la transformació a través de l'impuls de l'activitat, de l'impuls dels canvis que fan els propis allotjaments turístics. Per exemple, i per fer..., per posar una mostra: tenim, dintre d'aquests 108 milions d'euros, una partida destinada als projectes d'eficiència energètica i economia circular d'empreses turístiques valorat en 26,3 milions d'euros, als que s'hi han de sumar els 3 milions d'euros dels plans ordinaris de sostenibilitat turística. Així mateix, també el Fons de Foment del Turisme Responsable amplia la seva dotació, en coherència amb el que acabo d'explicar, fins als 33 milions d'euros; és a dir, un 51,4 per cent més que al pressupost anterior. Per tant, per posar només tres exemples de recursos, de línies d'ajuts que van justament enfocats a ajudar, de manera concertada amb el sector privat, a fer aquesta transformació. Perquè precisament volem un model turístic, com li deia, responsable, més sostenible, més desconcentrat, que vol dir que arribi a més llocs, que arribi a tot arreu; més desestacionalitzat –per tant, que es reparteixi al llarg de tot l'any–; amb una vinculació molt més directa amb la comunitat local, per això ens agrada parlar, com fan també altres països que són modèlics en aquest sentit, de l'economia del visitant, que no només és aquella economia que va dirigida purament a l'activitat turística, sinó que amplia molt més el radi d'actuació en positiu. En definitiva, volem un model turístic que ens permeti incorporar-hi tots aquells valors i principis del segle XXI que compartim majoritàriament la nostra societat.

Per acabar aquesta part, vull posar un exemple de com es concreta això més enllà dels pressupostos i més enllà de les polítiques concretes. Miri, aquesta setmana mateix –de fet, crec que acaba avui–, se celebra la Wine Week, la fira dels cellers del país, de totes les denominacions d'origen, de les dotze denominacions d'origen del nostre país. Parlant amb els cellers –vaig tenir l'oportunitat de visitar-ho–, parlàvem, òbviament, de vi i parlàvem de la producció i de com va la producció aquest any i de com van les vendes (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) específicament de les ampolles de vi d'aquest any. Parlàvem amb cellers petits, cellers una mica més grans, de totes les geografies del país, i, en paral·lel, sempre també parlàvem d'enoturisme i, per tant, d'aquesta capa del turisme que aporta valor al territori, que aporta valor al producte, que ens ajuda a desestacionalitzar...

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Conseller, ha d'acabar.

El conseller d'Empresa i Treball

...que ens ajuda a visualitzar aquest model sostenible, que és amb el que volem treballar.

Seguirem parlant-ne en la segona part, segur.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per a la rèplica, té la paraula la diputada Eulàlia Reguant i Cura.

Eulàlia Reguant i Cura

Gràcies, vicepresidenta. Gràcies, conseller. Li he dit abans que se m'acabava el temps i que li faria les propostes després. Li llançaré algunes propostes, més enllà del que vostè ha parlat dels pressupostos, on no compartim les prioritats, en els pressupostos, en aquest sentit.

La primera proposta. És a dir, fa dos dies, coneixíem la sentència del Tribunal Suprem en relació amb la prohibició de pisos turístics a Palma. De fet, el que diu la sentència del Tribunal Suprem és que això ho pot fer Cort, perquè existeix una llei de les illes que ho avala. Prohibir l'habitatge d'ús turístic a la nova llei i, en el seu defecte, abans no ens diguin que és que la Constitució no ho permet, el que sí que permet és posar el màxim de restriccions possibles perquè els ajuntaments tinguin eines per limitar, prohibir l'habitatge d'ús turístic i garantir, en la contrapartida, l'habitatge per a la població i per a les veïnes dels municipis, entenem que és una de les coses que el seu departament pot fer: avançar en aquest sentit per garantir que es prioritza un dret bàsic com és el dret a l'habitatge abans que l'especulació per la via d'habitatges d'ús turístic. Ajuntament de Palma, un exemple. Es pot fer.

Però, alhora, també podem avançar en la reconversió d'infraestructures turístiques que col·lapsen o que sobresaturen certs territoris: passar els apartaments a habitatges; passar els hotels a infraestructures de cures, que en necessitem, de públiques, i moltes. O es pot recuperar..., es pot avançar en la recuperació de terres per a ús agrícola. És a dir, aquestes són coses que en la reconversió del sector es pot començar a avançar.

O d'altres coses que es poden fer tenen a veure amb els creuers, és a dir, la manca absoluta, en el fons, de reacció de..., o la manca d'una reacció política efectiva davant la crisi energètica, l'abisme climàtic i ecològic que ja vivim. I, en el fons, la vergonyosa inacció dels governs fa encara més urgent la necessitat de mesures que siguin radicals: que desaparegui la indústria de creuers al nostre territori, doncs, passa a ser imprescindible, perquè els ports no pot ser que ara s'estiguin transformant i dedicant a acollir creuers. Perquè els ports són útils per al transport, però no per al turisme. I això no ho diem nosaltres, ho diuen també els empresaris..., el director de Balearia. És a dir, el port té sentit per al transport, el transport de mercaderies. Per al transport de persones, quan és indispensable; per sobresaturar-se de creuers en un context d'emergència climàtica, no té cap mena de sentit. I, en canvi, ens trobem amb dos projectes i amb dos processos, tant al port de Barcelona com al de Tarragona, d'ampliació per a més creuers. Per tant, per augmentar aquesta política.

Podria fer més propostes en aquest sentit, però som conscients que, més enllà d'això, la situació turística de Catalunya és prou complexa perquè la nova llei, la que s'ha de fer, més que mai respongui a les necessitats del país.

La pandèmia, com deia abans, que ha durat dos anys, ha reduït l'activitat turística de forma significativa –la va reduir de forma significativa durant la pandèmia–; ha evidenciat i va evidenciar l'impacte del sector al territori, així com la debilitat estructural d'aquest sector, sempre subjecte a una demanda molt flexible.

Per tant, el que cal i el que entenem és abordar, abans d'iniciar o de continuar aquest debat sobre la nova llei, més enllà de les jornades de reflexió que vostè deia, l'elaboració d'un estudi de la capacitat de càrrega turística internacional, domèstica, turistes i visitants del país, i que es pugui concretar per zones que abans de la pandèmia rebien més impacte turístic –per tant, parlem de la ciutat de Barcelona, de la Costa Brava, de la Costa Daurada, de la Cerdanya–; un estudi que sigui públic, a fi de poder debatre socialment, amb una base documentada, el model turístic que la llei ha de sostenir i protegir. Però demanem que el Govern també presenti clarament un calendari de tramitació d'aquesta llei que està pendent d'elaborar-se, per poder incorporar, en aquest calendari, els terminis de què es disposa per fer aquest estudi, que entenem que és indispensable per ser totes conscients de quina és la càrrega turística que fins ara s'ha sostingut en diversos territoris i quina és la que ecològicament, socialment i econòmicament podem sostenir com a ciutadans d'aquest país.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputada. Doncs, per a la rèplica, té la paraula el conseller d'Empresa i Treball, el senyor Roger Torrent Ramió.

El conseller d'Empresa i Treball

Diputada, sap perfectament que la voluntat del Govern és adequar tot el marc legal a la nova realitat turística i, sobretot, a la voluntat de transformació de la qual abans parlava; és a dir, que la llei serveixi, efectivament, no només per incorporar-hi totes aquelles realitats que no estaven previstes a la llei en el moment en què es va aprovar i, per tant, que s'adeqüi al que està passant avui en el nostre entorn, sinó, sobretot, que ja dibuixi aquest horitzó que volem. Però la llei ha de ser una conseqüència. La llei ha de ser el final del camí. Abans hem de ser capaços, de manera constructiva, de manera propositiva, d'aprofitar el moment per transformar el model.

Sempre hem dit que aquesta legislatura tenia dos components, fins i tot des d'un punt de vista temporal. Un primer, de recuperació de tota l'activitat –de tota. «De tota», vull dir de tots els sectors econòmics, sobretot aquells que van patir més per la manca d'interacció social, per les restriccions de caràcter sanitari, i que, per tant, necessitaven un període més llarg i més intens de recuperació. Aquesta era una primera fase: reactivació. Però no ens podíem oblidar que, de fons, necessitàvem recuperar la situació per transformar-nos, perquè des de l'estabilitat –que no vol dir el manteniment de l'*statu quo*– som capaços de mirar endavant, som capaços de canviar. Per tant, necessitàvem aquesta estabilitat per poder-nos transformar.

I ara ja estem en aquest moment de definició de què volem ser en els propers anys; què volem que sigui el turisme d'aquest país les properes dècades. De fet, estem decidint com volem que sigui aquest país, en molts sentits, les properes dècades. També en l'àmbit turístic. I, per tant, la llei no pot ser mai el primer element; des del nostre punt de vista, ha de ser la conseqüència d'aquest procés de reflexió, que no és només polític, no pot ser només polític si volem que tingui recorregut, si volem que sigui estable, si volem que sigui una reforma permanent, una transformació permanent; ha de ser compartida, consensuada, treballada amb el conjunt del sector, de tot el sector i, per tant, de tota la seva diversitat i de tots els seus interessos; moltes vegades, òbviament, confrontats, però que necessàriament haurem de saber trobar aquells elements de consens per bastir un nou model.

Perquè l'alternativa pot ser o el campí qui pugui –òbviament no ho volem– o, a l'altre extrem, la hiperregulació, tancament, la mirada únicament i exclusivament negativista respecte a aquesta activitat econòmica.

I crec que ens hem de situar en el terreny de l'oportunitat per transformar, per fer bé les coses, en aquest sentit, i per demostrar-ho també des d'un punt de vista global. Catalunya és una potència a nivell turístic. Per tant, també té una responsabilitat que volem exercir en aquest camp, i per això treballem aquest compromís d'un model

de turisme responsable que ha de ser el que basteixi el paraigua sota el qual hi ha d'acabar havent la llei, efectivament, perquè la llei ha quedat, diguéssim, superada en molts aspectes per la realitat molt evolutiva, molt dinàmica, molt canviant, que no estava incorporada en el text, i que haurem de saber regular, però que haurem de saber regular partint d'un model. I aquest model és el que estem treballant.

I aquest compromís, que també aterrem al Parlament de Catalunya, serà debatut, serà consensuat, serà acordat, també, hi torno a insistir, amb el sector, perquè és molt important, i després definirem la llei conseqüent, la llei coherent amb aquest model.

Aquest és el camí que hem decidit fer aquesta legislatura. Ho volem liderar. Co-neixem, sabem i assumim la responsabilitat que tenim en aquest sentit i, efectiva-ment, des de la perspectiva estrictament del Parlament –i és normal que l'oposició, que els grups parlamentaris ho exigeixin–, acabarà aterrant aquí en forma de text legal, de proposta de reforma del text legal, que suscitarà, òbviament, tots els debats necessaris, tots els models imprescindibles, però ja vindrem d'un consens de país, que és com es treballen aquestes transformacions de fons, si realment volem que si-guin en profunditat i, sobretot, si volem que tinguin recorregut.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, conseller.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'acció exterior (retirada)

302-00248/13

El catorzè punt de l'ordre del dia és la moció... Disculpin, primer informo que s'ha retirat el punt 22 de l'ordre del dia, que s'havia de substanciar aquesta tarda i, per tant, que tothom en tingui coneixement.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la sostenibilitat del sistema sanitari

302-00241/13

I continuem pel catorzè punt de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la sostenibilitat del sistema sanitari; presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. I, per exposar-la, té la paraula la diputada Assumpta Escarp Gibert.

Assumpta Escarp Gibert

Gràcies, vicepresidenta. Diputats, diputades, aquesta és una moció que respon després de la interpellació, i on reclamem, busquem, una cosa que ha estat molt de-manada per part de col·legis professionals, sindicats, tots els sectors que conformem i que conformen el sector sanitari, com és la cerca d'un pacte per la salut.

Jo diria que aquest potser és un moment propici per fer-ho. Hi han diversos fac-tors que ho diuen, no? Hi ha un conveni firmat. Hi va haver una convocatòria de vaga; una desconvocatòria, amb un acord que obre un marc de treball per millo-rar l'organització i les condicions assistencials... És veritat que també es disposa de pressupostos i, per tant, d'una eina per tirar endavant moltes de les coses que..., so-bretot aquestes més immediates, no?, que diem: «Un pacte no ha d'amagar mai tot allò que volem fer o que s'ha de fer de manera immediata, però sí que ha d'obrir la porta a algunes reformes estructurals.»

En aquest pacte dels pressupostos –ho dèiem l'altre dia a la comissió–, hem vol-gut prioritzar tenir cura de quins cuida, entre altres coses com salut mental, salut pú-

blica, llistes d'espera, recuperar l'accessibilitat, posar la primària en l'eix del sistema i, hi insistim, cuidar qui ens cuida.

Per tant, com deia, tenim un marc de més estabilitat que ens ha de permetre abordar millores i accions i, sobretot, també ens ha de permetre, amb una certa calma, poder abordar aquestes reformes estructurals que jo recollia en aquell escrit que deia el doctor Guix: «No volem renunciar a plantejar canvis estructurals, i no podem posar pedaços, sinó abordar-ho tot.»

Tenim un bon moment, i al mateix temps deixin-me'ls-hi dir que nosaltres, en el nostre grup, sempre diem que una bona oposició fa un bon govern. Nosaltres hem portat aquí, en aquests darrers dies, tres interpellacions: una, al voltant de les llistes d'espera –el conseller va anunciar després que hi hauria un pla d'accessibilitat; possiblement el tenia previst, eh?, però...–; una altra, sobre el pacte de salut –l'endemà, el conseller va anunciar que la primera quinzena de març ho faria–, i ahir una sobre els trastorns de conducta alimentària, on el conseller també es va sumar a tirar endavant propostes importants.

Potser és un bon pas, diguéssim, cap a un acord d'alguns temes que no haurien de servir per..., sí per fer política, fer política útil, però no fer politiqueig, sinó senzillament aprendre a fer bona política.

Voldria agrair al diputat Albert i a la diputada Laïlla, també a la diputada Grau, les esmenes que s'hi han presentat. Hem arribat a unes transaccions amb el grup republicà i també amb el Grup de Junts per Catalunya. No hem acceptat l'esmena de Ciutadans, més que res perquè creiem..., bé, en tot cas, es ratificava més que les coses s'han de fer, que ho compartim, senyora Grau, però potser no era tant el marc d'aquesta moció.

Això vol dir convocar, implica convocar tots els actors, des de les organitzacions socials, professionals, administracions, institucions, les forces polítiques. I, com que ho dèiem, i hi havia ja un compromís, doncs, lligar un calendari i que la primera sessió sigui al voltant de la primera quinzena de març, amb una proposta d'organització dels debats i els àmbits.

Analitzant les esmenes, eh?, discutim principis, discutim àmbits... Bé, també és veritat, obrim el debat i mirem què és el que hem d'abordar, però són aspectes que coincideixen molt amb moltes de les propostes que es van fer en el seu moment.

I jo recordo molt que la pandèmia ens va posar davant del mirall un sistema de salut: mancances, però també moltes virtuts. I també va treure tota aquesta força al voltant de reclamar el canvi i les transformacions de fons. Per tant, hi ha molta feina feta.

Jo només voldria –i ho demano també a tots els grups de la cambra– que aquests treballs i els anhels que ara posem en aquest acord no acabin com el pacte del 2013. Perquè, malauradament, en el nostre sistema sanitari i en els temes de salut tenim molts moments d'acord, però tenim també molts moments en què hem treballat per l'acord i hem fracassat. Esperem que no sigui així.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputada. Té la paraula, per defensar les esmenes presentades per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, la diputada Anna Grau Arias.

Anna Grau Arias

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats. Diputada Escarp, jo seré molt breu. A veure, llegiré textualment la nostra esmena, la que ha estat rebutjada: «El Parlament de Catalunya insta el Govern de la Generalitat a ser conscient dels molts problemes existents a la sanitat catalana i a encarar-los immediatament amb energia, sense defugir la seva responsabilitat com a governant i a no escudar-se en les futures conclusions de futures reunions per dilatar *in eternum* la presa de les decisions necessàries per recuperar el bon funcionament del sistema sanitari.»

No és que estiguem en contra d'aquesta moció, el que estem és en contra de tocar el clarinet. O sigui, no sé, sembla que el «crearem un pacte nacional» és la moderna versió de l'«avui no toca». Vull dir, mentre anem creant plans nacionals d'obligat compliment algun dia, anem dilatant... Vull dir, em sembla que tothom ja és prou conscient –tothom ja és prou conscient– de quins són els problemes, de quins són els recursos que s'hi han d'abocar i de com s'haurien de gestionar.

Aquí el problema és que em temo que això està en mans de mals gestors. O sigui, vostès són mals gestors; el Partit Socialistes també és un mal gestor, especialment de la sanitat, que no ha estat mai la seva prioritat. Ho hem vist al ministeri del senyor Illa i ho veiem en els tripartits, ho hem vist amb la «sociovergència», vull dir, és igual. Llavors, és clar, qui dia passa, any empeny o qui dia passa, pla nacional empeny.

Nosaltres demanàvem posar fil a l'agulla. No és que això no es pugui votar, és que és paper mullat una vegada més. Bé, avui no toca i de pla nacional en pla nacional, doncs, ja ho anirem trobant.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Doncs, per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la diputada Titon Laïlla Jou.

M. Assumpció Laïlla Jou

Gràcies, vicepresidenta. Conseller... Agrair a la senyora Escarp que ens porti aquesta moció precisament per parlar d'un pacte nacional de salut, perquè hem de dir, i crec que és mèrit de tots, que el sistema sanitari que tenim l'hem construït, l'hem constituït, l'hem estructurat a cops de consens. Sempre hem trobat el consens necessari. I ja no ara, sinó que parlo de la LOSC l'any 90, no?, el 1990, que ens permet configurar el nostre sistema sanitari català; parlo també de la llei de l'ICS, que ni que va ser *in extremis*, però va aconseguir un amplíssim suport l'any 2007, que, a més, constituïa l'ICS com a principal proveïdor públic dels serveis sanitaris a Catalunya; com la llei de salut pública, també, l'any 2009, que també va bastir-se d'un ampli consens, després amb la llei de l'Agència de Salut Pública.

És a dir, totes aquelles normatives, lleis que han anat construint, que ens han anat ajudant a posar les peces necessàries per no només fer, construir, sinó també mantenir i adaptar al llarg del temps el nostre sistema sanitari a les diferents realitats, crec que sempre hem estat tots molt responsables i hem anat construint-la a partir del consens.

La diputada Escarp feia referència a les feines del pacte nacional que es van treballar l'any 2013-2014. Allà també, és veritat, no vam assolir aquest consens necessari per aprovar aquest pacte, però sí que hi van haver acords parcials de molts dels agents que hi van treballar i que, per tant, també ens poden servir de base a l'hora d'estructurar aquest nou pacte sanitari. O a la vegada, també, no fa pas tant temps, no?, el sector va treballar en un document sobre trenta mesures que havien de ser necessàries per tal de que en aquests darrers anys i els que vindran, doncs, poder anar mantenint o sostenint aquest sistema que tenim.

Per tant, per a nosaltres és una fortalesa important, que al nostre sistema sanitari l'enforteix, que precisament parteixi d'aquest ampli consens, ja no només de l'hemicicle, de l'arc parlamentari, sinó també del sector. Això no treu que haguem d'anar treballant en aquest mentrestant, no?, perquè la urgència de la situació actual, de la dificultat que tenen els professionals, que s'ha manifestat en aquestes últimes vagues –que no ve d'ara, que ve de l'últim temps–, o també l'infrafinançament crònic que patim en el nostre sistema i que, a la vegada, doncs, només podem anar solucionant amb petits pedaços que ens permeten anar sostenint el sistema, crec que ens obliga a posar sobre la taula la urgència d'aquests treballs, altra vegada, de consens, de la recerca del consens, per bastir i protegir una part nuclear del nostre sistema de salut, que fugi de la politiqueria, que fugi de ser un bumerang polític que ens haguem d'es-

tar tirant els uns als altres pel cap, sinó que ens permeti enfortir aquesta part nuclear, ja no només per donar una bona atenció a la ciutadania, una atenció de qualitat, una atenció que sigui flexible, que ens permeti adaptar-nos a les necessitats de salut de la població, sinó també per cuidar els professionals que hi treballen, per permetre'ns també ser innovadors i invertir en recerca, treballar-ho amb profunditat i ser capaços de bastir un sistema que ens permeti adaptar-nos contínuament a les necessitats canviants, per sort, de la nostra població.

Crec que hem de fer un debat seriós i responsable, també possibilista, per a aquesta gestió del mentrestant que deia, que a per mi és molt rellevant, però que sí que ens obliga a ser responsables i a la vegada també a ser eficients. I, per tant, ens cal incorporar també temes ja no només de sostenibilitat econòmica, sinó també de sostenibilitat mediambiental.

Hem de recordar que som el tercer, quart, cinquè –segons la gràfica amb la que es mira– sector que genera més contaminació ambiental. Per tant, hem de poder revertir això també, treballar això, hem de cuidar els cuidadors, hem de posar-hi una perspectiva de gènere, hem de ser conscients que tenim un territori divers i que, per tant, també l'equitat territorial és bàsica per a nosaltres a l'hora de bastir aquest consens.

I així, amb aquesta perspectiva, és que nosaltres vam fer aquestes poques esmenes, perquè compartíem diríem que el cent per cent del text, però vam fer esmenes en aquesta línia: anem a construir aquest consens entre tots, fem-ho amb equitat territorial, fem-ho diversificant les perspectives i ampliant els punts de vista, fem-ho també entenent que la sanitat, l'atenció a la ciutadania no només ha de tenir aquesta mirada sanitària, sinó que ha d'anar entrelligada obligatòriament amb l'assistència social, amb la necessitat de conjuntar les dues branques per tal de donar-li aquesta mirada holística a l'atenció que es mereix la ciutadania. I, per tant, és en aquest sentit que nosaltres donarem suport a aquesta moció.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputada. Per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula el diputat Jordi Albert i Caballero.

Jordi Albert i Caballero

Gràcies, vicepresidenta. Conseller, diputats, diputades, treballadors i treballadores de la casa... Molt bé; doncs, abans de tot, agrair a la diputada Escarp la predisposició que ha tingut en tot moment per poder transaccionar, per arribar a un acord. Crec que era molt important que poguéssim arribar a un acord en una proposta com la que teníem damunt de la taula; una proposta per un pacte nacional, que el conseller ja va anunciar en l'anterior sessió de control i que crec que ha de significar un impuls per al sistema.

Han de ser unes bases que permetin no només afrontar el present, sinó també afrontar els futurs anys del sistema de salut del nostre país. I crec que ho hem de fer des de tots els àmbits i des de totes les mirades. No podem excloure cap mirada ni cap veu, les hem de fer participar totes en aquest pacte, perquè analitzarem en profunditat la situació actual del sistema de salut del nostre país; analitzarem en profunditat quines són les seves febleses i quines són les seves forteses. I ho hem de fer des del rigor i la responsabilitat. Però la responsabilitat ben entesa, no la responsabilitat com un element de pressió cap a qui pensa diferent, sinó la responsabilitat com a element analític per tal de ser coherents també amb allò que defensem.

I des d'Esquerra Republicana, doncs, aportarem la nostra mirada també en aquesta anàlisi i en aquest diàleg; aportarem la nostra mirada per enfortir el sistema públic; aportarem la nostra mirada per posar als professionals del sistema al lloc on es mereixen; per, també, situar la necessitat de tenir més captació de talent, de retenir aquest talent, de millorar les condicions laborals. I sempre –sempre, sempre–,

posant al centre de la idea, al centre de la proposta, la ciutadania del nostre país, perquè és un servei públic per a la ciutadania del nostre país. I això vol dir que també hem de tenir valentia; valentia per afrontar possibles canvis en el model; valentia per defensar també el nostre posicionament sobre el model, i valentia, perquè també som plenament conscients que dels treballs que se'n deriven, del pacte nacional per a la salut..., i, en efecte, com deia la diputada Escarp i també apuntava la diputada Laïlla, és molt important que aquest pacte nacional es consolidi i, per tant, signifiqui un gran acord de país per establir aquestes bases de futur per al sistema sanitari del nostre país. I, per tant, cal que tothom hi aporti la seva mirada.

I no, no ho veiem com una passa endavant per defugir els problemes actuals. És tot el contrari –és tot el contrari. Aquest pacte ha de significar la previsió de com afrontem i com solucionem els problemes que ens vindran. Si tenim una bona base, si tenim un sistema fort, si enfortim el sistema públic, tindrem molta més capacitat per afrontar els problemes que tindrem en el futur en el nostre país en l'àmbit de la salut, per donar resposta a la ciutadania, per millorar-ne l'accessibilitat, per millorar les condicions laborals, per tenir un sistema públic de salut realment al servei de la ciutadania.

Per tant, aquest pacte és imprescindible. I ho és, perquè estem en un context, ara mateix, en què tot s'està movent. Estem en un context on tenim taules d'equiparació dels professionals del sistema, on tenim taules d'equiparació del transport sanitari, on tenim també un procés legislatiu, aquí al Parlament, la tramitació d'una proposició de llei per a la internalització d'aquest transport, perquè, a més, estem amb un acord del conveni Siscat i treballant per un acord en el conveni de l'ICS. Tot s'està movent, perquè cal una redistribució també dels diferents espais de salut del nostre país, perquè cal una redistribució de les tasques que tenim en els diferents centres, perquè hem d'enfocar cap a l'atenció primària, que és la prioritat del sistema. Perquè una atenció primària forta significa millorar la qualitat de vida de les persones, perquè significa que millores tot el sistema de salut, perquè millores també els diferents espais d'aquest sistema de salut.

Per tant, des de tots els àmbits, aquest pacte és imprescindible. I ens ha d'engrescar, ens ha de motivar, perquè tenim una gran oportunitat i el que no farem serà desapropiar-la.

Gràcies, diputats i diputades.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputat. A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, per part del Grup Parlamentari VOX, la diputada María Elisa García Fuster.

María Elisa García Fuster

Gracias, señora vicepresidenta. Miren, señores socialistas, creo que en VOX hemos demostrado con creces que carecemos del sectarismo y del apego a los sillones que les caracteriza a ustedes, y jamás hemos tenido reparo en votar mociones de otros grupos cuyos contenidos nos parece que pueden favorecer a la ciudadanía, independientemente de que creamos que mientan como bellacos, como es el caso del Partido Socialistas.

Pero, verán, esta moción no hay donde cogerla. Es lo más parecido que he visto a una oda a la primavera. Un pacto catalán por la salud que varios grupos han dicho en comisión que pretenden cambiar porque, la verdad, no dice nada. Y un articulado lleno de palabrería vacía y redundante. Una moción tan poética como superficial. Les detallaría los comentarios que he recibido de mis compañeros al leerla: médicos, enfermeros, auxiliares, de izquierdas, de derechas, del centro, separatistas, patriotas. Algunos francamente jocosos y ocurentes. Pero prefiero preservar los derechos de autor y que sean ellos mismos los que se lo verbalicen en sus mítines de las municipales.

Llama la atención que, con la que está cayendo, con los sanitarios en pie de guerra, con toda la razón del mundo, no les dediquen ustedes ni un mísero punto en exclusiva de su moción. No encajé las piezas de su puzle, hasta que me vino a la cabeza aquella mítica frase de uno de sus ideólogos y miembros más ilustres del Partido Socialista, Alfonso Guerra: «No descansaré hasta conseguir que el médico lleve alpargatas.» Pues bien, se han pasado de frenada, señores socialistas, una vez más. Los médicos y los enfermeros no pasan visita en alpargatas, sino que llevan años descalzos. Y hace dos semanas dijeron: «Basta.» Y VOX está con ellos.

Han intentado alzarse con el estandarte de la defensa de la sanidad pública y les traicionado su recalcitrante ideología, la de trabajar por y para ustedes mismos y sus socios de gobierno, olvidándose de los catalanes. Y en este propósito han pasado por alto a los profesionales de la salud en su propuesta de sanidad. Hablan de la atención primaria y no se dan cuenta de que el principal problema de la primaria es la falta de médicos, y de médicos con formación MIR, y de falta de enfermería, y de enfermería especializada. No se dan cuenta que la primaria, como la tienen ustedes estructurada, ni es columna vertebral del sistema, ni eficiente ni efectiva, y que acaba por pasar factura a la calidad asistencial.

El problema es mucho más profundo y no se soluciona con una propuesta sin consistencia y translúcida como esta, que no es más que consecuencia de su desconocimiento de la grave enfermedad que está matando a la primaria y, por tanto, sin vistas de que puedan hacer algo para transformarla. Entre artículo y artículo de esta moción, pactan ustedes unos presupuestos para Cataluña dando alas al separatismo, regándolos de millones y millones que deberían ir destinados a los sanitarios, a los mismos que ustedes han olvidado en esta propuesta, y a las necesidades sanitarias y sociales de los catalanes, que son muchas.

Apláudanse, porque han conseguido ustedes acuñar una nueva nomenclatura para su grupo, que se suma a las desastrosas que arrastran como partido desde su fundación, abandonando a los sanitarios y a los catalanes con sus terribles actuaciones. Son ustedes el partido de irresponsables separatistas. No se puede traicionar más a los españoles.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula la diputada Laia Estrada Cañón.

Laia Estrada Cañón

Gràcies, presidenta. Parlem molt de sanitat, diria jo, més que de salut, darrerament. Hauríem de parlar, en aquesta moció, de pacte nacional amb relació al sistema sanitari, perquè, de fet, si parléssim de salut, si parléssim de garantir el benestar del conjunt de la població, garantir la satisfacció de les seves necessitats físiques, psíquiques, emocionals, culturals fins i tot, si vetlléssim per la salut des de totes les polítiques, probablement el grup que ens porta aquesta moció, doncs, no impulsaria ni aprovaria una llei que criminalitza el fet que les persones no tinguin habitatge, com van fer ahir, no impulsarien projectes que comporten més emissions de CO₂, com és l'ampliació de l'aeroport o el Quart Cinturó, i no promourien, lògicament, un projecte que fomenta la ludopatia, com és el Hard Rock. Per tant, parlem de sistema sanitari més que salut, perquè, si no, estaríem veient un exercici de profunda hipocresia.

Nosaltres compartim totalment la importància de situar el focus polític en què està passant amb el nostre sistema sanitari. Veiem com les treballadores estan totalment desbordades, esgotades, cada cop més precaritzades i enrabiades i frustrades; i el mateix per part de les usuàries. Ho veiem en les convocatòries de vagues –en plural, diputada Escarp, en plural; hi havien diferents convocatòries de vaga. Ho veiem en les múltiples mobilitzacions arreu del territori convocades per les usuàries i usuaris. I, per tant, nosaltres pensem que, efectivament, ha arribat el moment,

per fi, d'introduir canvis profunds i estructurals en el nostre sistema sanitari, perquè l'actual model sanitari català ha fracassat. Ha fracassat des del punt de vista de les professionals, amb la situació de precarietat absoluta amb les que estan, amb una sobrecàrrega brutal, amb unes ràtios totalment desbordades. Ha fracassat des del punt de vista de les usuàries, no només per la falta d'accessibilitat al sistema sanitari, sinó pel classisme creixent que se'n deriva d'aquest sistema que tenim. I ha fracassat des del punt de vista de l'Administració pública pel malbaratament de recursos, quan no pels casos de corrupció que s'han derivat del nostre sistema sanitari.

Ha fracassat des del punt de vista del bé comú, de l'interès general; lògicament, des del punt de vista del negoci d'unes poques butxaques, ha estat un «chollo». Però nosaltres pensem que el que vostès proposen no toca el moll de l'os, perquè el que ens ha portat a la situació actual és el mercantilisme, l'hospitalocentrisme, el fet de posar el focus en curar i no en prevenir, perquè això és el que permet facturar i, en definitiva, la possibilitat de fer negoci amb la concertació amb altres proveïdors i la cultura de la nova gestió pública.

I, per tant, hem de pensar en un canvi profund que comporta deixar de banda la concertació publicoprivada, com diem sempre des de que nosaltres existim com a formació política. Per nosaltres, el model que tenim..., hem de tenir clar que s'origina en un moment en què es traspassen les competències a les autonomies i, en aquell moment, doncs, lògicament no hi havia prou centres com per poder prestar tota l'atenció sanitària que necessitava la població amb els centres sanitaris de l'Insalud i pot tenir sentit aquesta concertació. El que no té sentit és que posteriorment, lluny d'anar revertint aquesta concertació, el que fes la Generalitat és, a mesura que s'anaven construint nous centres sanitaris, hospitalaris o d'atenció primària, s'anessin donant a aquests proveïdors; a més a més, respectant una mena de regne de taifa que a cada zona, a cada territori, hi havia la fundació de torn que s'anava quedant amb els nous centres que s'anaven construint. De manera que tenim un sistema totalment esquarterat, d'una elevada complexitat i opacitat, amb el que és pràcticament impossible fer una fiscalització adient. Com a exemple recent tenim l'informe de la Sindicatura de Comptes del 2018 de l'hospital Sant Joan de Reus. Allà, tothom, totes les forces polítiques es van escandalitzar, com si això fos una cosa que no se sabés, i que és una mostra de què és el que comporta el nostre sistema. Per tant, d'aquella pols i aquests fangs, aquesta precarietat, aquest classisme, aquest malbaratament.

I nosaltres, amb aquesta proposta que ens presenta el PSC, ens hi hem d'abstenir. Per què? Perquè no volen tocar aquest moll de l'os, no volen tocar aquesta concertació publicoprivada. Nosaltres pensem que necessitem un sistema que sigui primarista, que sigui accessible, que sigui preventiu, que estigui fonamentat en l'evidència científica a l'hora d'introduir canvis i que sigui cent per cent públic i sota un únic prestador, i, per tant, que ningú no pugui fer negoci a costa de la salut. Per tant, ens hi hem d'abstenir, perquè veiem que vostès en realitat no estan disposades a canviar aquest model que, com diem, ha fracassat, es miri com es miri.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula el diputat David Cid Colomer.

David Cid Colomer

Gràcies, vicepresidenta. Bé, jo crec que portem setmanes debatent al Parlament de Catalunya la situació del sistema de salut català, i jo crec que és normal, no? Ho hem parlat a bastament. Crec que està en una situació –i ho hem dit també reiteradament– crítica. A més a més, hi ha hagut les mobilitzacions dels professionals sanitaris, i, per tant, és evident que és un tema que està damunt de la taula i està candent.

Nosaltres ho hem dit per activa i per passiva: clarament, hi ha dues prioritats, que són la situació de l'atenció primària, que és el que està provocant un dels problemes que jo crec que té de manera principal el sistema, que és la fuga dels usuaris cap a

les assegurances privades de salut. Avui, Catalunya és la segona comunitat de l'Estat amb assegurances privades de salut. I, com deia fins i tot el conseller Argimon –que per a algunes coses per a alguns és un referent–, això és la veritable privatització del sistema de salut. I l'altra, evidentment, que hi va lligada, perquè la situació de la primària també té a veure amb la necessitat d'una reorientació del sistema, però té a veure també amb la manca de professionals sanitaris, i, especialment, sobretot de metges i metgesses i d'infermers i infermeres, i té a veure amb les condicions laborals.

És evident que..., crec que l'acord de pressupostos..., 1.200 milions d'euros més; un de cada tres nous euros d'aquest creixement pressupostari, el trenta-tres per cent, va directament destinat a la conselleria de Salut. Per tant, jo crec que clarament hi ha una prioritat. Comencem a caminar –segurament més tímidament del que ens agradaria– cap a aquest vint-i-cinc per cent a l'atenció primària; tenim ja assegurat el divuit per cent. Fruit del nostre acord, aquests 2.350 milions d'euros, si s'executen, podrem arribar a aquest vint per cent i ser la primera comunitat autònoma de tot l'Estat que arriba al vint per cent a l'atenció primària. Tenim més recursos: 40 milions d'euros per a la salut bucodental; més recursos: 50 milions d'euros per a la salut mental. Per tant, crec que és evident que les prioritats i els recursos per començar a caminar en una determinada direcció hi són, no?

Però crec que no és un problema només de recursos. Jo crec que el que aborda la moció del Partit Socialistes, que nosaltres hi donarem suport –és difícil no donar-hi suport–, és en aquest pacte nacional de salut. Però jo crec sincerament que sense replantejar-nos el model, jo diria, de prestació de serveis, per un costat, i, per l'altre, de governança, és impossible resoldre el futur de la sanitat pública catalana. I jo, també, no?, no sé si dir que..., llanço una prevenció o un avís. És a dir, nosaltres, en un acord nacional de salut o un pacte nacional de salut que no incideixi en la governança o que no abordi el canvi de model de prestació de serveis no hi serem. Perquè això no canviarà realment la situació límit que tenim en el sistema sanitari.

Per què dic això? Perquè tots sabem que aquest any farem una execució de 14.200 milions d'euros –més o menys– i escaig del pressupost de Salut, i els problemes que té el sistema sanitari català bàsicament en aquests moments són d'eficiència, de governança i, a més a més, fins i tot de control dels recursos. Per tant, jo simplement dic: és difícil. Jo no hi confio gaire, perquè no crec que puguem trobar un pacte nacional de salut en què coincideixin, si realment volem tocar el moll de l'os i l'abordatge de la prestació de serveis, aturar les externalitzacions, recuperar, per exemple –se'n parlava ara, no?–, espais que s'han externalitzat, com el transport sanitari, aspectes del 061, la governança d'alguns centres de la concertada, deixar d'establir, per exemple, concertacions amb clíniques privades com Mútua de Terrassa o Clínica de Girona.

Si això no som capaços d'abordar-ho, el que acabarà passant és que hauran de triar, és a dir, un pacte nacional de salut signat entre Esquerra Republicana, Junts per Catalunya i el Partit Socialistes, que no canviarà re, que seguirem amb el mateix model, o hauran de buscar veritablement un pacte nacional de salut que d'una vegada per totes aposti pel canvi de model i pel canvi de governança. I això, ho sento molt, però no és la «sociovergència». I jo ja sé que vostès no tenen, sembla, moltes ganes d'acabar pactant, no?, amb Junts per Catalunya i algú altre més. Per tant, hauran de decidir què és el que volen. Jo l'únic que dic és que no aconseguirem la sostenibilitat del sistema públic de salut i construir un veritable sistema nacional de salut, no?, si no som capaços d'abordar veritablement aquest acord nacional de salut amb qui realment vol un sistema de salut públic a Catalunya –públic.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputat. Per part del diputat no adscrit, té la paraula el diputat Antonio Gallego Burgos per trenta segons.

Antonio Gallego Burgos

Sí; gracias, vicepresidenta. Es obvio que la sanidad pública catalana está destrozada –no es casualidad que aumente el número de abonados en las mutuas privadas–, que el modelo ha fracasado. También es obvio que nuestros profesionales sanitarios están mal pagados, las listas de espera son tercermundistas y que falta inversión para ofrecer unos servicios de calidad.

El texto de la moción es muy muy muy genérico, pero lo votaré a favor. No veo nada que sea realmente, en fin, difícil de no apoyar, excepto el punto en el que nos meten con calzador su discurso sobre la perspectiva de género y el cambio climático, que, francamente, creo que no vienen a cuento en este texto.

Gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada Assumpta Escarp Gibert.

Assumpta Escarp Gibert

Gràcies, vicepresidenta. Ja que veig que això dels socialistes genera tanta..., bé, tanta conversa, per entendre'ns, els hi diré –sí, els hi diré–: els mateixos socialistes que van fer la llei general de sanitat de la mà de l'Ernest Lluch. (*Alguns aplaudiments.*) Els mateixos socialistes que, quan governàvem a la Generalitat de Catalunya, vam fer la millor extensió del sistema sanitari, el major nombre de centres, i va dedicar els majors recursos, que no hem recuperat fins ara. (*Alguns aplaudiments.*) I sí, l'hi diré també senyora Grau: els mateixos socialistes que vam tenir un ministre gestionant la pandèmia, que ha estat orgull també a tot Europa. Això és la defensa de la sanitat pública. (*Alguns aplaudiments.*)

Perquè, el Grup Socialistes ha vingut a parlar aquí –i ho deia abans una diputada i li agraeixo lo que m'ha dit– del contingent, no del contingut. No estem discutint el contingut. En tot cas, sí que hem volgut deixar clar que hem posat per sobre de tot uns principis: el d'un sistema públic universal, accessible, de qualitat i equitatiu, i pagat per impostos, que és el que sempre hem defensat i que han defensat també molts grups d'aquesta cambra. I aquí s'ha parlat molt del contingent, o s'ha posat ja aquesta mena de tireta, perquè no arriba ni a bena, a la ferida, en el sentit d'«això no anirà enlloc, no portarà enlloc». Doncs miri, jo els hi diré: puc ser gran, però tinc esperança. I, per tant, esperança, i m'agradaria que ningú s'excloués d'aquest debat. I també que fóssim capaços d'entendre que els protagonistes d'aquest debat no som nosaltres, són tots els actors del sistema sanitari i també els representants de la ciutadania.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el punt 18 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la decadència del sistema sanitari

302-00242/13

El quinzè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la decadència del sistema sanitari; presentat pel Grup Parlamentari VOX. Per exposar-la, té la paraula la diputada María Elisa García Fuster.

María Elisa García Fuster

Gracias, señora vicepresidente. El *quid pro quo* entre los profesionales sanitarios y la sociedad está roto. Las administraciones públicas llevan años esforzándose porque así sea y ha llegado este Govern separatista de Esquerra Republicana y PSC para darle la estocada final que acabase con la relación de confianza entre los sanitarios y el resto de la ciudadanía. Los profesionales, dando hasta la extenuación en los últimos tiempos, pero ya no reciben, no hay retorno social ni económico que justifique su trabajo. Sueldos irrisorios, recortes en sanidad que afectan tanto a los salarios como a las infraestructuras y al personal, en los últimos años un maltrato por parte de la sociedad, que, hastiada y enfadada por la situación de colapso constante y listas de espera interminables, la emprende diariamente contra los sanitarios.

Verán, les voy a contar una anécdota. El pasado día 25 de enero, un exjefe del Servicio de Medicina Interna me relataba con tristeza, desde la plaza de San Jaime, cómo los médicos desesperaban porque se escuchase su voz. «María» –me decía–, «aquí está lo mejor de la sociedad. Por trabajo, por lucha y por generosidad. Cuánto esfuerzo veo a mi alrededor. Cuántas renunciadas, que ya empezaron en la adolescencia, solamente para poder acceder a la carrera. Cuántas horas invertidas hay hoy en esta plaza. Horas robadas a la familia, a los padres primero, a los hijos después. Cuánta ilusión, cuánta fuerza y cuántas ganas me rodean. Y nadie los escucha –nadie.»

Verán, el *quid pro quo* está roto porque la Administración, porque la clase política, no ha valorado ni ha protegido a los sanitarios. Y esto, señores del Govern, no se soluciona con una mesa de diálogo, esto solamente puede arreglarse con inversión, con sueldos dignos que se equiparen a los del resto de los países europeos, países que se llevan a nuestros médicos porque son los mejor formados del mundo. Esto solo puede arreglarse con inversión en personal, para aliviar las listas de espera que tanto perjudican a la ciudadanía y al personal sanitario, para rebajar la carga asistencial, para que nuestros sanitarios dispongan de tiempo para poder continuar formándose, para que no tengan que doblar turnos a diario, y no se vean obligados a sacrificar constantemente su parcela personal, para tratar a los catalanes como les gustaría y como se merecen.

Deben eliminar las trabas y las fronteras lingüísticas, porque necesitamos que vengan médicos del resto de España. Inversión en infraestructuras, para que los celadores no tengan que apilar camillas con pacientes en los pasillos, y los enfermeros no se vean obligados a realizar analíticas en sillas mal situadas a la entrada de urgencias. Los catalanes no se merecen ese trato.

Inversión. La solución pasa irrefutablemente por inversión. Y para esto hay que empezar por eliminar el gasto superfluo en sanidad: altos cargos y sus dietas, sueldos desorbitados a gerentes, como Olga Pané, Hospital del Mar, afín al PSC, más de 126.000 euros al año. O el doctor Campistol, Hospital Clínic, que se alzó como uno de los hospitales pro separatismo de Cataluña, 117.000 euros al año. Entre otros muchos gastos que los socialistas del PSC y de Esquerra Republicana dedican a gasto de eje separatista, con nulo retorno social. Y es que a nadie se le ha pasado por alto que sus presupuestos triunfalistas son un engaño para los catalanes.

La realidad es que ustedes han puesto encima de la mesa, en unos presupuestos, 1.000 millones menos de lo invertido en sanidad del año pasado; 1.000 millones menos con la falta de personal, la mayor falta de personal desde hace diez años, con las listas de espera más largas de España, y con infraestructuras totalmente obsoletas; 1.000 millones menos, a la espera de que les llueva más del Estado central, de Europa o a costa del crédito que arrastramos los catalanes.

Esta es una moción para reflotar la decadencia sanitaria que ustedes llevan años labrando. Deberían darle un par de vueltas y no bajar aquí y justificar su sectarismo y su voto en contra con mentiras de índole simplista del tipo «no nos creemos que

les importe la sanidad pública». Verán ustedes, para saber lo que nos importa y lo que no en VOX basta con que se lean la Agenda España.

Muchas gracias.

La vicepresidenta segona

Atès que no s'han presentat esmenes, a continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del PSC i Units per Avançar, el diputat Mario García Gómez.

Mario García Gómez

Gràcies, vicepresidenta. Diputades, diputats, hem tingut abans la cara A del disc; ara ens toca parlar de la cara B. Votarem diametralment en contra d'aquesta moció perquè, fixin-s'hi, l'anterior moció del PSC portava per títol «Moció subsegüent a la interpellació del Govern sobre la sostenibilitat del sistema sanitari». En canvi, aquesta porta per títol «Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la decadència del sistema sanitari». Qüestió, aquesta, no menor i que m'hi referiré ara en breu. Articularé la meua intervenció en una breu introducció explicativa, per passar després als motius del no.

Mire, diputada de VOX, tengo que decirle que cuando le oigo defender según qué cosas, tanto en la Comisión de Salud como aquí en el Pleno, respecto a la sanidad pública, con esa vehemencia que usted le pone me viene siempre a la cabeza la frase del bueno de Heráclito, filósofo presocrático griego que afirmaba aquello de «la *physis* gusta de esconderse». Es decir, la naturaleza de las cosas, su verdadera realidad, resta a menudo oculta a simple vista. Es tarea, pues, del ser humano, del pensamiento racional, buscar la verdad mediante el uso de la razón y, en buena medida, de la razón dialogada. El «*zoon politikon*» aristotélico, el sacar a la luz aquello que está escondido en el ser de las cosas, la verdad, tarea que Heidegger denominaba con el término griego «*alétheia*» y que podemos traducir como «desvelamiento»: desvelar, sacar a la luz, iluminar mediante el uso de la razón. Ya nos consta, ya, que esto de la racionalidad no va con VOX. El radicalismo, sea del signo que sea, huye de la razón y del pensamiento racional. Ustedes son los de los eslóganes y los de las soflamas, soflamas y eslóganes. Lo único que hacen con sus intervenciones en los diferentes parlamentos donde ustedes tienen representación es utilizar su tiempo asignado para lanzar proclamas, gravar sus vídeos propagandísticos y difundirlos en las redes sociales a la caza de adeptos. ¿Pero saben ustedes qué? Que ni los eslóganes ni las soflamas curan enfermedades y ni los eslóganes ni las soflamas construyen hospitales.

Pasemos, pues, rápidamente a desvelar la verdad de los tres postulados de VOX en materia de sanidad pública, del más abstracto al más concreto. Dejemos caer los velos. Primer y gran desvelamiento y primer «no» como respuesta nuestra: VOX hablando sobre sanidad pública y defendiéndola desde este atril. Vemos, en cambio, qué es lo que dice VOX en las revistas de medicina especializadas. Entrevista a Garriga: «La sanidad universal y gratuita es una lacra.» Qué contento se le ve en esta foto insultando a nuestra sanidad pública. «La sanidad pública es una lacra»; esto es lo que dicen siempre que tienen ocasión. Pues miren, hay dos maneras de encarar aquello que no funciona correctamente: desde planteamientos constructivos y propositivos, que lo que pretenden es que la sanidad pública vaya a mejor, o desde planteamientos como los que hace VOX, que lo único que pretende es denostar la sanidad pública para así publicitar indirectamente la sanidad privada.

Segundo desvelamiento y segundo «no»: su mirada elitista y estamental sobre la sanidad y el sistema sanitario. El protagonista de la sanidad y del sistema no es el médico, es el paciente. Y tomando al paciente en el centro todo se ilumina, todos, todo alrededor de los profesionales que trabajan por la sanidad pública, tanto el médico, como el cirujano, como la enfermera, como el que transporta a los enfermos, como el que atiende a las llamadas.

Y tercer y último desvelamiento y «no» sobre su moción: hablan ustedes de abordar las listas de espera. Decirles que en el Pleno del 22 de diciembre ustedes votaron «no» a favor de la moción presentada por el PSC en el punto que decía: «S'estableixi un mecanisme de reclamació i prioritització del sistema català de la salut en cas d'incompliment de donar un termini màxim garantit. En aquest supòsit, s'ha de proposar un altre centre on sí que es pugui complir, prioritzant sempre els centres del Siscat i amb criteris de proximitat geogràfica.» Vostès van dir que no. Per cert, Ciudadanos tampoc va votar-hi a favor.

Per acabar, diputats de VOX, si tan preocupats estan vostès per les condicions laborals dels treballadors, treballin de debò, defensin la sanitat pública i siguin més coherents amb allò que diuen i allò que fan. Más política y menos propaganda. Obras son amores, diputada de VOX –obras son amores.

Gràcies.

La vicepresidenta segona

Per fixar la seva posició, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la diputada Irene Negre Estorach.

Irene Negre i Estorach

Moltes gràcies. Diputats, diputades, avui m'ha tocat a mi; m'ha tocat a mi fer front a les barbaritats encobertes en totes les accions parlamentàries d'aquells que volen tancar aquest Parlament i tot el que fa olor d'autogovern a Catalunya, aquells que ens volen a la presó, aquells que volen acabar amb la democràcia, aquells que volen acabar amb els drets i llibertats de les persones, aquells que tenim aquí amb un discurs d'odi intolerable. Feia mesos que no tenia l'ocasió de dirigir-me a ells en aquesta cambra, i la veritat és que no em feia especial il·lusió perdre el temps amb aquest grup feixista, més aviat em feia pesa; però no els donaré el gust de callar i deixar passar l'oportunitat de destapar qui són en realitat.

Tenim una moció de salut sobre la taula; la seva moció de salut. Comences a llegir. Parlen de salut; anem bé. Continues llegint. Parlen dels sanitaris; anem bé –la seua visió, però en parlen. I continues llegint i ja està, trobes la clau de volta: la nostra llengua.

Prou atacs a la llengua. Ja n'hi ha prou. (*Alguns aplaudiments.*) El català no es toca. Què feu aquí si odieu la nostra terra, odieu la nostra llengua, odieu els catalans i les catalanes? Què feu aquí? Les persones que viuen i treballen a Catalunya han de conèixer, saber i parlar el català. Conèixer idiomes és creixement personal i també professional. Si volen vostès continuar vivint en la ignorància del seu món, doncs avant, però no tractin els altres d'ignorants.

Dilluns, a la compareixença del conseller Balcells, la diputada de VOX ja apuntava maneres: «Ustedes, y el catalán y el señalamiento...», bla, bla, bla. Aquí els únics que assenyalen són vostès; assenyalen a tots aquells que pensen diferent. I no es conformen només en assenyalar, ens volen humiliats, tancats a la presó per defensar la llibertat del nostre país, per defensar i exercir la democràcia. Enganyen la gent amb discursos populistes que amaguen les intencions reals: acabar amb Catalunya, els catalans i les catalanes i la seva identitat. El sistema públic català té grans professionals, de Catalunya i de fora, que parlen o entenen el català, respecten la llengua i la terra que els acull, com sempre, amb els braços oberts.

Vostès i jo tenim moltes diferències –moltes. Podria afirmar que no compartim absolutament res del que pensem, però una diferència clau és que jo, a banda d'estimar la meua bandera, respecto la seva. Vostès ni saben estimar la seva, ni respecten ni estimen la meua. Perquè si sabessin estimar una bandera sabrien respectar la resta. Dir que imposen el català a Catalunya és com dir que s'imposa l'anglès a Anglaterra o el francès a França. En tot cas, l'única llengua que s'ha imposat i es continua volent imposar a Catalunya és el castellà. Catalunya som un país líder en recerca

biomèdica on el català no és cap impediment per assolir els nivells d'exigència i els grans èxits dels quals ens beneficiem tots; també vostès, senyors de VOX.

Catalunya som i serem. Si Franco, amb tot el poder que va tenir, no va acabar amb nosaltres, amb la nostra llengua i amb la nostra identitat, menys ho aconseguiran vostès. Van néixer per oprimir el poble català, infondre l'odi vers Catalunya, així com atacar els immigrants, fer retrocedir els nostres drets i llibertats i exercir la repressió contra la nostra gent des dels tribunals.

No passareu! Seguim dempeus! Visca Catalunya lliure!

Gràcies.

La vicepresidenta segona

Gràcies. Té la paraula en nom del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, la diputada Laia Estrada Cañón.

Laia Estrada Cañón

Bé, doncs començo la meua intervenció explicant-li al diputat García Gómez, perquè no l'ha pogut sentir, que es veu que no havíem entès bé a què es referia el diputat Garriga quan va dir que la sanitat universal i gratuïta és una xacra. Explicava que es referia a la immigració, que es referia als immigrants. Es referia, lògicament, a que hi ha d'haver una exclusió sanitària com toca, perquè allò altre és una xacra. Ho comentava mentre vostè parlava. A VOX li sembla normal privar de drets humans a part de la població; li sembla una cosa que és acceptable. Afortunadament, en aquest Parlament, entenem que això és pur feixisme i ho denunciem cada dia i on faci falta.

VOX és una formació summament hipòcrita, que ve aquí a omplir-se la boca de sanitat, de defensa dels drets laborals del personal sanitari, de les necessitats de les usuàries, però que després no es recorda d'explicar que estan en contra de que hi hagi impostos per poder pagar aquesta sanitat pública. Com pretenen finançar tot això que vostès demanen, si resulta que després són els primers en demanar que no hi hagi impostos? I que qui més té no ha de pagar més per finançar precisament tot això? Això se'ls hi oblida, no?, d'explicar-ho. Miri, jo seré molt breu respecte a vostès, paper mullat. Com els hi dic, són vostès una colla d'hipòcrites que si depengués de vostès no hi hauria sanitat pública. De fet, vostès, en el seu programa, el que diuen és que qui fa ús de les mútues ha d'estar exempt de pagar impostos per a la sanitat pública. Vostès el que preferirien és que hi hagués una autopista perquè els interessos privats encara es lucressin més. I, per tant, doncs, no tenen cap mena de credibilitat quan parlen ni de l'atenció que mereix la població usuària, ni de les condicions laborals dignes que han de tenir les treballadores, etcètera. A més a més, vostès són els primers que insulten les formacions sindicals que estan defensant aquestes condicions laborals. Per tant, hi insisteixo, eh?, són vostès una colla d'hipòcrites que no tenen cap mena de vergonya.

Però sí que m'agradaria fer una reflexió, que és que el feixisme té molt de camp per recórrer quan l'esquerra no fa les polítiques que toquen. I això, doncs, va, evidentment, pel Govern d'Esquerra Republicana, perquè es posi les piles en matèria de sanitat, perquè reverteixi de forma real tot el que ha succeït fins ara en l'àmbit sanitari. Però també és un recordatori per allò que va fer el tripartit quan governava, perquè abans s'ha fet un elogi de les polítiques que s'havien fet quan el PSC tenia la conselleria de Salut, però jo vull recordar que les primeres retallades es van produir en època del tripartit. Les primeres retallades comencen amb Marina Geli al capdavant de la conselleria de Salut. I, per tant, doncs, toca ser responsables, hi insisteixo, i quan les esquerres tenen capacitat de governar, realment revertir tot allò que es fa des de la dreta, que és privatitzar i afavorir l'ànim de lucre amb la sanitat.

Res més.

La vicepresidenta segona

En nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula el diputat David Cid Colomer.

David Cid Colomer

Gràcies. Bé, la veritat és que si vostès realment volguessin defensar el sistema sanitari de salut, aquí o a qualsevol lloc de l'Estat, ho tindrien molt fàcil; és a dir, podrien deixar de donar suport de manera reiterada a tots aquells que volen aniquilar el sistema nacional de salut aquí o enlloc. Per exemple, per què donen suport vostès a la senyora Ayuso? Per què vostès són la crossa de qui està acabant amb la sanitat pública de salut? Per què vostès volen acabar, per exemple, també amb la salut pública a Andalusia i són el suport del Govern del Partit Popular? Això és el que representen vostès. O sigui, vostès parlen teòricament de la defensa del sistema de salut..., i jo vull aprofitar també, que en tinc avui l'oportunitat, per donar suport a tots els ciutadans i ciutadanes de Madrid que el proper 12 de febrer sortiran al carrer a defensar la sanitat pública, a defensar l'atenció primària, en contra del que vostès representen, en contra de l'aliança de la senyora Ayuso amb VOX, que vostès són segurament més del mateix, perquè en realitat tots i totes sabem que VOX és només una escissió del Partit Popular i que tots vostès en realitat venen del Partit Popular o són amics del Partit Popular; és a dir, per tant, simplement perquè quedi clar que representen més del mateix.

Però jo vull insistir en el tema del model. Em sap greu que la senyora Escarp segurament ara no em podria respondre, però jo no perdo l'esperança. Però, de fet, la senyora Escarp i jo vam coincidir en un debat, que ens hi va convocar la Unió Catalana d'Hospitals, al voltant de la llei d'àrees. La llei d'àrees, bàsicament, el que intenta és posar un cert ordre, de manera jo diria que molt limitada, en qui pot prestar o qui pot proveir els serveis en el sistema nacional de salut. Jo diria que és una llei tímida –tímida–, però és veritat que a Catalunya, com que tenim el sistema públic de salut tan externalitzat, introdueix limitacions.

Jo he de dir que a mi em va sorprendre. Em van sorprendre dues coses. La primera és que jo em vaig quedar pràcticament sol defensant una llei del Govern de l'Estat, i que fins i tot el Partit Socialista feia veure que aquesta llei no anava amb ells. I l'altra cosa que em va sorprendre és que qui més va atacar la llei d'àrees i, de fet, qui més va confrontar les polítiques va ser la senyora Olga Pané, que és la gerent de l'Hospital del Mar, que si no ho recordo malament és la persona que el senyor Illa va proposar com a possible consellera de Salut.

Per tant, quan jo dic que, si entrem en un debat sobre un acord nacional de salut, el moll de l'os estarà en quin és el model de governança i quin, evidentment, és el prestador de serveis d'aquest sistema nacional de salut, jo tinc molt clar que aquest serà l'eix central d'aquest debat sobre el model sanitari català i que, a més a més, insisteixo en el que deia, bé, haurem de veure on es col·loca cadascú en aquest debat. Esperances totes, no les perdem; però bé, les esperances s'han de traduir en fets, i fins ara els fets no són massa esperançadors, no?, que en diríem.

Però, en tot cas, jo insisteixo en el que deia: hem d'acabar també amb la política d'externalitzacions. El que no té sentit és que, a més a més, encara anem a externalitzar més serveis del sistema nacional de salut. Per cert, també a l'Hospital del Mar la mateixa senyora Olga Pané té una batalla oberta amb tots els representants dels treballadors perquè vol externalitzar, per exemple, el servei d'esterilització sanitària. Sí, sí, sí, sí. De fet, tenim pendent que vingui a comparèixer a la Comissió de Salut i no vol venir, no ho vol venir a explicar.

Per tant, bé, jo crec que aquest és un debat que hem d'abordar. Evidentment, nosaltres tenim una posició que és segurament diferenciada de la que tenen vostès, i en tot cas l'haurem de veure. Però, evidentment, la prioritat hauria de ser compartida, que és reforçar el sistema nacional de salut, reforçar l'atenció primària i millo-

rar les condicions dels professionals i equiparar, sobretot que no tinguem treballadors dins del sistema nacional de salut que tenen condicions diferents. Perquè això també passa.

És a dir, al final nosaltres tenim un sistema nacional de salut públic que està assentat sobre la situació de precarietat dels treballadors. Per exemple, per què segueix existint l'externalització del transport sanitari? Per què? Perquè els treballadors del SEM tenen un conveni de salut que té unes millors condicions laborals i els treballadors de les empreses externalitzades de transport sanitari poden tenir el conveni del transport, que és més baix. I ho sabem tots i totes, que vam construir un sistema nacional de salut que està assentat sobre aquestes bases i que jo crec que hem de discutir com li donem la volta. I aquest crec que és el debat fonamental que hem d'afrontar els propers mesos a Catalunya.

La vicepresidenta segona

Gràcies, diputat. En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la diputada Anna Grau Arias.

Anna Grau Arias

Gràcies, vicepresidenta. «*Amicus Plato, sed magis amica veritas*»: Platón es mi amigo, pero soy más amigo de la verdad. Es una frase de Aristóteles. Obviamente, Aristóteles nunca habría sido del PSC. Hay que tener un poquito de cara dura para salir aquí a decir que obras son amores, porque sí, me reitero, los socialistas son malos gestores de la sanidad, son gestores insensibles de la sanidad y, por ejemplo, la famosa red pública de hospitales debemos a ellos que el modelo asistencial cediera frente a un modelo de gestión, donde, digamos, el manejo de los recursos tiene prioridad sobre la calidad de vida del paciente. Y ahí andamos.

Hago este comentario, cuando en teoría no he venido aquí a hablar del PSC, sino sobre la moción de VOX, porque, bueno, estoy abrumada por el espectáculo de hipocresía al que hemos asistido en esta cámara. La moción de VOX, que nosotros en su mayoría vamos a votar, como diría mi compañero Nacho Martín Blanco, nos parece perfectamente atendible, y si acaso, si alguna crítica tenemos, es que es más un lamento que una moción; es más una denuncia de cosas que están mal que una propuesta de soluciones concretas para la misma. Es un programa de máximos que, por ejemplo, en el punto 1, «asegurar a los profesionales sanitarios una retribución económica equiparable a la media europea», no queda muy claro cómo lo haríamos. Pero bueno, por lo menos es una moción planteada de buena fe, que es más de lo que pueden decir la inmensa mayoría de los grupos que han intervenido en esta cámara.

Particularmente, para comer palomitas ha sido la intervención de la señora de Junts. Déjeme aclararle que ustedes no necesitan a VOX ni a nosotros, al humilde Grupo de Ciutadans, para ir a la cárcel: ya van de dos en dos por méritos propios. Nuestra modesta contribución simplemente es recordarles a ustedes y a todo el mundo, a, que la ley existe y que todos debemos ser libres e iguales ante ellos, por muchas trampas que ustedes hagan, como, por ejemplo, colar, en la ley de acompañamiento de los presupuestos, que la Generalitat blinde y lleve la acusación particular en defensa de aquellos cargos públicos que incumplan la ley a sabiendas, como nos tienen acostumbrados. En fin, el suyo es un discurso delirante para hablar de todo menos de la moción, pero, en fin, le tomo la palabra: «Visca Catalunya lliure de feixisme i de Junts per Catalunya.» Catalunya es bilingüe y a quien no le guste, ajo y agua.

Respecto a la CUP, en fin, ustedes ya han escalado hoy el Everest de la hipocresía. Se presentan... O sea, han mezclado todo. Se presentan como paladines de la ocupación y como los grandes enemigos de los grandes tenedores, cuando resulta que una diputada de ustedes es la que posee más patrimonio inmobiliario de todo este Parlament. Me pregunto si lo va a poner a disposición de los señores ocupa. En fin, que nos han deleitado hoy con otro espectáculo de estalinismo de alpargata.

Y, *als comuns*, como mínimo hay que reconocerles que han hablado del tema del día, han acreditado y siempre he reconocido al señor Cid una legítima preocupación por la sanidad pública. Eso sí, claro, la cabra tira al monte. Mucho criticar a Ayuso, pero ustedes apoyan al Gobierno de Pedro Sánchez, el verdugo de los enfermos de ELA.

I, en fin, como dije el otro día en la Comissió de Salut, claro, es fantástico poder hacer huelgas en la sanidad, pero resulta que los pacientes, los enfermos de ELA, los familiares de los enfermos de ELA, los enfermos de cáncer a los que se les regatean fármacos oncológicos, las víctimas de la atención primaria desgarnecida no podemos hacer huelga. Y así nos va, mientras ustedes se toman la sanidad pública a cachondeo.

Gràcies.

La vicepresidenta segona

El diputat no adscrit Antonio Gallego Burgos, si vol intervenir, té trenta segons.

Antonio Gallego Burgos

Gracias, vicepresidenta. Como he dicho antes, la sanidad catalana es un caos, es un modelo fallido. Toda España, especialmente Cataluña, necesita contar con más recursos, mejores profesionales, más respetados, mejor pagados. Yo votaré a favor de todos los puntos de la moción de VOX. Lo que pide es lógico, sensato y es una objetiva necesidad del sistema público sanitario.

Y me hago una pregunta, para acabar: ¿por qué siempre están algunos criminalizando la sanidad privada? ¿Se pueden externalizar las infraestructuras, se puede externalizar la cultura, la política social, un montón de políticas, pero no se pueden externalizar las cuestiones vinculadas con la sanidad? Yo creo que lo importante es que, al final, pues, la gente goce de buena salud y sea atendida de manera razonable, y mucho más si ayuda a descongestionar las grandísimas carencias y listas de espera que hay en el sistema público.

Gracias.

La vicepresidenta segona

Per acabar, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la senyora Ángeles Llive Cruz.

Ángeles Llive Cruz

Gràcies, vicepresidenta. Bon dia, diputats, diputades. Benvingudes les persones que avui ens acompanyen. Vull començar aquesta intervenció transmetent tot el meu suport i força a les persones de Turquia i Síria que aquesta setmana estan vivint un malson a causa dels terratrèmols.

Bé, diputades, diputats, un cop més debatem una moció que ens presenta l'extrema dreta parlant del sistema sanitari. Un sistema que ni recolzen ni reconeixen. Diputada María Elisa, aprofitaré els minuts d'aquesta intervenció per parlar de diferents mesures que s'estan realitzant des del Departament de Salut i que suposo que no han contemplat en la redacció d'aquesta moció. Moltes d'elles, mesures que s'inclouen en els pressupostos del 2023. Uns pressupostos valents, uns pressupostos que construeixen país, un país de dret, d'igualtat d'oportunitats i de reforç de l'estat del benestar. I quan parlem de l'estat del benestar, parlem de salut.

Al primer punt parlen d'equiparar la retribució econòmica dels professionals sanitaris a la mitjana europea. Mirin, no tinguin cap dubte de que aquest departament treballa amb compromís per millorar la situació dels i les professionals sanitàries. De fet, li puc donar exemples claus dels últims dies: s'ha arribat a acords amb el conveni Siscat, s'està treballant l'acord del conveni de l'ICS a la taula de negociació, s'està desplegant la taula de treball per harmonitzar les condicions laborals de tots els professionals del sistema de salut, incorporant-hi també l'estabilització d'aquests professionals.

Per tant, mentre vostès proposen mesures tan absurdes com deduccions en l'IRPF a persones que fan ús de la sanitat privada, nosaltres toquem de peus a terra i treballam per enfortir el sistema públic de salut, perquè això és lo que volem els catalans i les catalanes: polítiques serioses i no pas eslògans populistes que no ens fan arribar enlloc.

Pel que fa a les llistes d'espera, aquest dilluns el molt honorable conseller ens donava la bona notícia de la inversió de 100 milions per a la implementació d'un pla de l'accessibilitat; un pla que té l'objectiu de rebaixar les llistes d'espera quirúrgiques, diagnòstiques i consultes externes; una inversió inclosa al pressupost de Salut del 2023. I, per tant, esperem que si proposen mocions on parlen de disminuir les llistes d'espera, almenys es votin a favor.

Parlen també de reformar aquelles infraestructures sanitàries que ho necessitin. Bé, el pressupost del 2023 també contempla una inversió de 566 milions per a la creació de nous hospitals, així com la reforma i ampliació d'altres hospitals i obertura de serveis d'urgència, com, per exemple, el nou hospital de Terres de l'Ebre, la nova obertura d'urgències de Granollers o el nou hospital de la Seu d'Urgell, entre moltes altres.

I ja per acabar, vicepresidenta, fem referència al punt on demanen eliminar el català, que, per cert, no és la primera vegada que ho fan, ho fan sempre. Bé, mirin, ningú qüestiona que un malalt sigui atès en la seva llengua a qualsevol lloc del món, excepte vostès a Catalunya, que pretenen qüestionar-ho portant mesures tan ridícules com eliminar el català del sistema de salut pública.

Mirin, als partits de l'extrema dreta se'ls combat desmuntant les seves fallàcies i evidenciant el «sensesentit» de les seves propostes. Per tant, el nostre vot serà en contra d'aquesta moció.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el punt divuitè de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els problemes de la competitivitat de les empreses amb relació al preu de l'energia

302-00244/13

Passem ara al punt setzè de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els problemes de la competitivitat de les empreses amb relació al preu de l'energia; presentada pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Per exposar-la, té la paraula la senyora Maria Antònia Batlle i Andreu.

Maria Antònia Batlle i Andreu

Gràcies, vicepresidenta. Bon dia, diputats, diputades. Aquesta moció va encara principalment a ajudar les empreses que es troben en una situació greu degut a l'apujada dels costos energètics. Estem parlant d'indústries, empreses de tots sectors, comerços grans i petits. Darrere la covid ha aparegut l'apujada de matèries primeres, l'apujada dels costos energètics i la crisi de la inflació. Tenim dues qüestions sobre la taula, per tant. La primera, en la que ja s'ha començat a treballar amb mirada de present i de futur, com és la importància cabdal de la descarbonització. La segona, l'actual situació de vulnerabilitat de moltes empreses, grans i petites, algunes amb més afectació que d'altres. Parlem de reduccions de producció, plantejaments de tancaments o tancaments efectius, reduccions de personal; en definitiva, situacions empresarials complicades.

Calen mesures des del Govern per ajudar a fer front a aquesta situació. I no parlem, com he dit abans, només de grans indústries, sinó d'aquestes petites empreses,

comerços, botigues. Sí, ajudem amb subvencions a caminar des d'ara, o des d'ahir, que ja anem tard, cap a aquesta eficiència energètica. Està molt clar. Però no només això. Els hi posaré un exemple. Una empresa amb una instal·lació de plaques fotovoltaiques feta l'any passat amb una subvenció de la Generalitat. La instal·lació d'aquestes plaques cobreix el que és el cinquanta per cent de la potència contractada. El trenta-cinc per cent del consum energètic és generat a través d'aquestes plaques. Tot i això, la facturació s'ha incrementat un vint-i-cinc per cent. És molt clar que gràcies a l'energia renovable hi ha un estalvi, però hem de treballar perquè quan arribin aquestes plaques hi tinguem la teulada, perquè si l'empresa ja no existeix, la teulada no hi serà i no es podran implantar les plaques.

Un altre exemple: Nylstar a Blanes, empresa que enguany celebraria els seus cent anys, amb uns vuitanta treballadors; actualment es troba en concurs de creditors i en perill de tancament. Un dels problemes que s'han trobat és, doncs, l'augment d'aquests costos energètics. No és l'únic, molts altres motius hi han afectat, però aquest és un d'ells. I aquí és on nosaltres hem d'intentar posar-hi la solució.

Són diverses les qüestions que plantejem a la moció. Identificar les empreses que es troben en aquesta situació. Només coneixent les dades i el mapa del nostre país i de la realitat dels diferents sectors econòmics, industrials i productius, podem veure quines són les polítiques que s'han d'implantar. Les dades són les que ens diuen les polítiques o les mesures que seran més eficients.

Impulsar línies d'ajuts per sufragar l'augment d'aquests costos. El Govern ho ha de fer. Ho va fer en el seu moment, ja, en la situació provocada en la pandèmia amb els autònoms. Creem unes línies d'ajut específiques. S'han de limitar, està molt clar. S'ha de veure com s'han de fer. Poden portar, per exemple, alguna sèrie de criteris lligats a la situació contractual dels treballadors. Per què? Doncs perquè ajudar les empreses és ajudar els treballadors i és ajudar tot el sector productiu i tota la societat.

I sí, també assessorar les empreses, això és el que demanem, a través de les ofícines comarcals, perquè es puguin adaptar al més ràpid possible a aquestes mesures d'estalvi energètic, així com a la rehabilitació i a la implantació de renovables en tots els aspectes possibles.

I també ajuts estatals. Demanem, doncs, que s'insti l'Estat. Hem tingut els Next Generation que ens han arribat d'Europa, però els únics ajuts directes que s'han fet són els establerts en el Reial decret 20/2022, ajuts directes a les empreses gasointensives, on s'obrirà una línia, sí, però fins d'aquí a sis mesos.

Les empreses ho necessiten. La situació actual és d'emergència i, com he explicat en els casos amb els autònoms, com es va fer aquí al Govern de la Generalitat, és molt necessari que s'actui tant des de la Generalitat com des de l'Estat espanyol. Per què no podem actuar com s'ha actuat a França, com s'ha actuat a Alemanya? Mirem els sectors i busquem la solució.

I, també, una altra demanda, que és la que nosaltres hem posat sobre la taula, que és gestionar-ho de manera territorialitzada, perquè és molt important que cada territori pugui saber, analitzant les dades que he dit a l'inici i, veient el seu mapa en el seu país, on han d'anar destinats. Per tant, el territori és el que ho ha de decidir.

Agrair aquí la feina feta amb els diputats Montalà i Ordeig, per les transaccions. Després m'hi referiré, en la meua rèplica.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

Té la paraula, per a la defensa de les esmenes presentades en nom del Grup Parlamentari de VOX, la senyora Isabel Lázaro Pina.

Isabel Lázaro Pina

Muchas gracias, presidenta. Buenos días a todos, diputados. Como dijo Einstein, hay una fuerza mayor, más poderosa que el vapor, la electricidad o la energía atómi-

ca: la voluntad. Voluntad no les falta a los empresarios para sacar adelante sus empresas, ni a los autónomos para levantar sus persianas y sus negocios todos los días. La voluntad que les sobra a los empresarios les falta a los gobernantes. Es muy, muy importante y es nuestra obligación, en estos momentos de crisis energética, estar a la altura como legisladores y dar el apoyo y la ayuda que necesitan las empresas para salir adelante. Porque ellos son los que crean riqueza y puestos de trabajo, y de ello depende el sustento de muchas familias.

Ante la crisis energética y socioeconómica, son muchas las empresas que se ven obligadas a reducir personal e incluso a cerrar sus negocios. Es enorme el esfuerzo que están haciendo muchos autónomos para mantener su actividad empresarial. Y, ¿qué se le ocurre al Govern? Seguir despilfarrando recursos públicos y mantener o crear nuevos chiringuitos, como la empresa pública energética que en los presupuestos generales del 2023 tiene presupuestados 25 millones única y exclusivamente para formalizar su estructura.

El Grupo Parlamentario de Junts, de la mano de la diputada Batlle, nos presenta hoy una moción con propuestas para solucionar problemas de competitividad de las empresas con relación al precio de la energía. Señora Batlle, le recuerdo que en Cataluña, en los primeros ocho meses del 2022 cerraron 6.775 empresas, negocios, y la gran mayoría eran pymes o micropymes. Y en este tiempo Junts formaba parte del Govern. ¿Qué hicieron por nuestro tejido empresarial? ¿Se lo digo? Nada.

A priori, desde VOX compartimos esta inquietud. Hay muchas empresas, pequeños negocios y autónomos, como ya he dicho, afectados, que no pueden hacer frente al aumento del precio de la energía y al incremento de materias. Hemos valorado las propuestas de Junts y nos parecen razonables, aunque, como siempre, no podía faltar la puntilla separatista e ideológica, y en eso no estamos de acuerdo. Por ello hemos registrado dos enmiendas que no han sido atendidas, y por eso pediremos el voto por separado.

Centrándonos en las iniciativas, estamos de acuerdo en la urgencia de tomar medidas y también en la importancia de dotar de recursos a empresas que lo requieran. Miren, hace unos meses una panadera de un pueblo de Tarragona me hizo llegar por WhatsApp esta factura (*l'oradora mostra un full a la cambra*) y me decía: «No puedo pagar de mi pequeño horno este dineral de luz. Voy a tener que cerrar. Hace dos años pagaba una media de quinientos euros. Ahora se ha triplicado, y no puedo subir tanto los precios del pan.» Señores, de quinientos euros que pagaba a 1.540,46. Solo el mecanismo de ajuste del real decreto que ha mencionado la señora Batlle, el 10/22, aumenta la factura 296,28 euros. Es insostenible.

Este es solo uno de tantos, no se trata de un caso aislado, y ustedes lo saben, todos lo sabemos. Desde VOX llevamos años denunciando la importancia de explorar y explotar nuestros recursos energéticos, algo que el Gobierno de la nación ha prohibido por ley; el Gobierno socialcomunista, inexplicablemente, lo ha prohibido por ley.

Cataluña no puede someter sus empresas a restricciones regulatorias o fiscales abusivas, ni permanecer callada ante una política comercial de la Unión Europea que no garantiza una competencia leal y justa con terceros países como Marruecos o China, que son los beneficiarios de sus políticas, y cuyos productos y energía luego tenemos que importar. Debemos proteger nuestros intereses nacionales y debemos aspirar al máximo de soberanía energética.

Tenemos y podemos producir una energía barata, sostenible, eficiente y limpia, que asegure unos precios de la luz asequibles para las familias y las empresas españolas y catalanas. Y esa es la base de la reindustrialización.

En VOX proponemos preguntar, preguntar a los españoles para que todos podamos decidir el modelo energético de nuestra nación y, por ende, de nuestra región. No podemos seguir en manos de quienes pretenden imponer ideologías totalitarias y globalistas ajenas a nuestros intereses. Sean valientes y apoyen las propuestas de

VOX. Al final siempre acaban dándonos la razón, porque la realidad se impone. Así es que cuanto antes, mejor.

Muchas gracias.

La vicepresidenta segona

En nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat Òscar Ordeig i Molist.

Òscar Ordeig i Molist

Gràcies, vicepresidenta. Diputades, diputats... En primer lloc, un agraïment a la diputada Batlle pel debat, pel tema escollit, per la moció i per les converses que hem tingut i que, a més a més, ens han permès fer alguna transacció i acceptar algunes esmenes. Per tant, vagi per endavant aquest agraïment.

Vagi per endavant també una reflexió per al conjunt de la cambra que jo crec que podríem introduir en la dinàmica parlamentària en matèria econòmica i empresarial i que ens ajudaria molt a tots: és intentar teixir grans consensos en matèria econòmica. Jo crec que és important que avui segurament, doncs, aquí hi haurà molts punts que estaran acordats per Esquerra, per Junts, per nosaltres, i altres grups també s'hi afegiran, i, per tant, generarem un cert consens per fugir de les demagògies, i algunes de les que hem sentit avui aquí.

Escolta, l'economia catalana no està a l'abisme, però també és veritat que tenim molts problemes, i alguns s'han dit aquí. Hi ha moltes empreses, moltes famílies..., però ara, en el tema que ens toca ara, hi ha moltes empreses que la seva viabilitat està en risc per l'augment de la factura energètica, per l'augment de la inflació, per l'augment dels tipus d'interès. I, per tant, hem de veure com en garantim la viabilitat, la continuïtat; que no hagin de tancar la persiana, que no hagin d'acomiar gent aquelles empreses que siguin viables. No només pel cost energètic, sinó pels grans canvis que venen, que ja s'han donat i que venen per als propers anys.

Per tant, s'han de donar ajudes a totes les empreses amb dificultats? Evidentment que no. S'han de donar ajudes a fons perdut o s'han de donar subvencions per canviar el model productiu? Aquí vostès tenen dos tipus de propostes a la seva moció, algunes d'ajudes a fons perdut. Home, «al tanto» amb les ajudes a fons perdut, perquè hi ha empreses que potser no les necessiten o no ajuden a canviar el model productiu.

Estem en contra de les ajudes a fons perdut? No, perquè el Govern de l'Estat n'ha donat, i moltes. El 2021 va donar 180 milions a la indústria, en ajudes a fons perdut a la indústria, per l'augment de preus de l'energia; el 2022, 224 milions d'euros; 2023..., es van anunciar 900 milions d'euros, la meitat amb ajuts ICO, l'altra meitat a fons perdut.

Per tant, jo crec que hem de fer una combinació d'aquestes ajudes a fons perdut que ja s'estan donant, també... I també és cert que la Generalitat podia..., havia d'haver impulsat una línia d'ajuts a fons perdut per ajudar les empreses, sobretot les pimes. Aquí estem d'acord que s'havia d'haver impulsat, en la mesura de la capacitat financera que té la Generalitat. Però, sobretot, el més important és el que hem fet també en l'acord de pressupostos 2023, posant aquests 180 milions d'euros per fer aquesta transició a la descarbonització, aquesta transició energètica que abaixi la factura elèctrica.

Al final, el que ens toca amb els diners públics és obrir línies, convocatòries que ajudin a la transformació energètica que necessitem i que tots hi coincidim. I, llavors, també una cosa que a vegades ens costa, en aquest Parlament. Vull dir, la política energètica o empresarial no la definirem des d'aquest Parlament. Hem de tenir molt clars el pacte nacional per a la indústria, les nostres eines, el nostre pressupost, la nostra regulació, però nosaltres hem de seguir una estratègia coherent amb la que marca la Unió Europea, amb els fons europeus, amb els Next Generation, i també coherent amb la que s'està desenvolupant des del Govern de l'Estat, que també es

vol reindustrialitzar, que també es vol abaixar la factura energètica. Que, per cert, l'IPC..., el menor de la Unió Europea.

Per tant, tenim problemes, sí, però podríem estar molt pitjor. I també tenim unes oportunitats que no teníem fins ara. Vull dir que aquí podem ser competitiu en eòlica i solar, però no al ritme que anem, que estem a la cua de l'Estat. Per tant, coincidim en el diagnòstic, coincidim en la majoria dels punts plantejats. Cal saber quines empreses estan passant dificultats, com les acompanyem, línies d'ajuts. No podem ara fer una esmena a la totalitat a la negociació pressupostària que vam fer amb els companys d'Esquerra Republicana.

Per tant, en aquests moments tenim un disset per cent més de recursos a les polítiques d'empresa i treball; disset per cent més, 1.400 milions d'euros. I, per tant, 180 milions en ajudes per a la instal·lació d'energies renovables a la indústria. Podria ser més? Segurament, però també calia un pressupost.

I, per últim, un tema que a mi m'agrada també posar sobre la taula sempre que intervinc sobre aquests temes. Parlem ara amb les empreses i les indústries sobre què és el que necessiten, i la majoria diran, sobretot, que aquest pla d'agilització dels procediments administratius per instal·lar plaques, per instal·lar molins, per fer canvis, millorar l'eficiència, la simplificació administrativa de les administracions..., perquè els petits autònoms, els agricultors, els empresaris en general, com més petits són, més dificultats tenen per tal d'impulsar, tramitar les subvencions, però també d'impulsar tota la tramitació administrativa. Aquí també han de fer molts canvis.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat Engelbert Montalà i Pla.

Engelbert Montalà i Pla

Gràcies, vicepresidenta. Senyora Batlle, és un plaer negociar amb vostè. Molt més fàcil negociar amb vostè que amb el senyor Canadell, també l'hi he de dir. (*Rialles*.) Arribem moltes vegades a una naturalitat a l'hora de transaccionar i arribar a acords..., és molt més fàcil. Joan, no t'ho prenguis malament, però és així. (*Remor de veus i rialles*.) Per tant, moltíssimes gràcies, diputada Batlle.

És una llàstima, eh? –i això m'ho ha de comprar–, que per tacticisme polític no puguem haver arribat, al final, a acabar de..., tot el pastís i decorar tot el pastís amb la cirereta final, que era el punt número 2, d'acord? Però, de totes maneres, agrair-li per avançat –ja ho ha fet també el senyor Ordeig– aquesta bona predisposició.

I és que, al final, els creixents preus de l'energia afecten no només les llars del nostre país, sinó també l'economia de les nostres empreses. I, no obstant, quan hi fem front, ho hem de distingir sobretot en els efectes, efectes que són conjunturals i que també són estructurals: conjunturals, que no són menors –els efectes de la guerra a Ucraïna–, i estructurals, que no els podem obviar –l'esgotament dels recursos no renovables i les creixents demandes de la transició energètica.

I, davant d'aquesta situació, hem de fer tot allò que la consellera Mas ens explicava quan ens presentava els pressupostos. És, al final, atendre les urgències de present i afrontar, sobretot, els reptes de futur.

Crec, senyora diputada, que ens hem posat d'acord en la necessitat d'atendre les urgències de present. També ens hem posat d'acord en atendre les necessitats, identificar el risc de tancament i els costos de l'energia en aquests reptes, i també ens hem posat d'acord en que el Govern de la Generalitat i el departament hi treballen, i hi treballen amb protocols com els dels jutjats mercantils per identificar situacions de dificultat empresarial, i també fan un seguiment amb els delegats territorials d'Acció i diversos equips de la Direcció General d'Indústria.

També ens hem posat d'acord en alguns reptes de futur, sobretot en identificar... I això em fa molta gràcia: en el punt número 3, quan ens deia que, ostres, hem de ti-

rar endavant lo de les oficines comarcals, quan ja fa quinze dies que les vam presentar i ja fa quinze dies que funcionen. Llavors això..., està molt bé que ens ho recordi, que ho hem de fer, però també li recordo jo que ja fa quinze dies que estan presentades i ja fa quinze dies que estan en la implantació territorial en tots i cadascun dels nostres consells comarcals.

I aquí arriba, al final, la xocolata del lloro, on no hem pogut arribar a un acord, senyora Batlle. Al final, no hem pogut arribar a un acord en el punt número 2. I en el punt número 2, en primer lloc, creiem que vostès no saben acabar de trobar l'equilibri entre atendre les urgències i afrontar els reptes. Perquè jo crec que cal identificar les empreses en situació de risc, sí, però tampoc podem abonar-nos a línies d'ajudes que no tenen provada la seva eficàcia i que acaben contribuint, jo crec, moltes vegades a una subvenció encoberta a les grans energètiques. I hem d'anar alerta amb això.

Els hi hem fet una proposta que anava en aquesta direcció, la d'apostar per la transició energètica cap a les energies renovables mitjançant l'electrificació i la descarbonització de les indústries energèticament intensives per mitjà de línies d'ajut. No obstant, vostès insisteixen en una recepta que és poc funcional.

I, a més, demanen que fixem noves partides en tràmit pressupostari en el mateix moment que vostès presenten una esmena a la totalitat als pressupostos de la Generalitat de Catalunya. I això és curiós, perquè crec, senyora Batlle, que es creuen tan poc la seva esmena a la totalitat, la donen tant per perduda, que, en paral·lel, estan buscant negociar algunes de les esmenes en l'articulat. És legítim –és legítim–, però no m'acaba d'encaixar. Les dues coses, al final, no són compatibles.

I normalment s'ha d'estar de cara per negociar, s'ha d'estar de cara per dialogar i s'ha d'estar de cara per arribar a acords. O s'hi està o no s'hi està. Vostès votaran en contra d'uns pressupostos que ja compten amb mesures importants a nivell de transició energètica, descarbonització i ajuda a les empreses. Experiències similars com la bonificació de carburants o la rebaixa impositiva mostren poc impacte en el preu final, i això, senyor Canadell, vostè ho sap. Intentar anar per aquí no ens acaba d'encaixar. D'aquí ve que nosaltres no li puguem aprovar el punt número 2.

Nosaltres creiem que, al final, vostès han baixat de l'escenari d'ajudar el conjunt de la ciutadania i estan enfilats en un altre escenari, que és el d'intentar desgastar sigui com sigui el Govern de la Generalitat. Però el Govern està en altres coses: està en intentar trobar els màxims consensos possibles, i aquí el senyor Ordeig ha estat fi, perquè ho hem aconseguit. I ho hem aconseguit amb la senyora Batlle, en molts dels punts de la moció, amb el senyor Ordeig i amb el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, que estem aquí per ajudar no només les persones, sinó també les empreses del nostre país.

Moltíssimes gràcies.

La vicepresidenta segona

A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, la diputada Eulàlia Reguant i Cura.

Eulàlia Reguant i Cura

Bé; gràcies, vicepresidenta. Molt breument, perquè han sortit moltes coses ja. Però jo diria que és una moció que mira el dit per no mirar la lluna. Com sempre, en lloc d'abordar on està el problema... I quin és el problema? El mercat elèctric i energètic. Però no. Ajudes. Seguim..., transferència de diner públic, quan el que acaba passant és que les de sempre són les que en surten beneficiades. Està bé, és evident, hi ha una realitat aquí: la petita i la mitjana empresa té dificultats. Cert; però, per què té les dificultats? Perquè existeix qui s'enriqueix a costa del mercat elèctric i energètic.

Per tant, quina solució vostès plantegen? Doncs mirar el dit, quedar-nos en el dit, i, per tant, ajudem la petita i la mitjana empresa. Però, i la lluna? Què fem amb les

empreses, les grans empreses del mercat elèctric, que és qui s'està enriquint a costa d'això? Res, que segueixin campant lliurement.

Sí, com dic, és evident, cal abordar què passa amb la petita i mitjana empresa, però també cal abordar el problema de fons. I el que no pot ser és que sistemàticament vostès mirin el dit per no mirar la lluna. No és que sigui un accident, que no mirin la lluna; és que voluntàriament no volen mirar la lluna, perquè ja els hi va bé que hi hagi qui s'enriqueixi a costa d'això. Perquè, si no, no s'entén; si no, és impossible d'entendre per què mai volen intervenir el mercat elèctric, per què no volen avançar en polítiques públiques d'energia i, per tant, avançar en la consolidació d'una energètica pública que competeixi de manera directa i faci front als oligopolis, perquè vostès no volen això. Per tant, aquí tenim un problema.

Per tant, nosaltres, en alguns punts votarem que sí, bàsicament perquè ja s'estan fent, amb major o menor èxit.

En d'altres ens abstindrem, perquè juguen a l'ambigüitat que sempre fan servir, perquè parlen de la necessitat de desplegar les xarxes d'oficina comarcal de transició energètica, però no parlen de que en el fons vostès aposten pels macroprojectes al territori. Per tant, queda... No? És a dir, sí, la literatura està bé, però el fons és el que és. Per tant, en alguns ens abstindrem.

I en d'altres hi votarem en contra, perquè considerem que segueixen obviant o facilitant propostes que el que fan és que hi hagi una transferència de diners públics a mans privades, que sí que passa pel mig com a intermediari la petita i la mitjana empresa, però que sobretot qui en surt beneficiat són les empreses de sempre. I, per tant, ja n'hi ha prou. Ja n'hi ha prou, i cal posar fre a això d'una vegada per totes.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

Gràcies. En nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula el diputat Joan Carles Gallego.

Joan Carles Gallego i Herrera

Bé, bon dia a totes i tots. Bé, primer ens posicionarem sobre la moció. Votarem a favor de l'1, 3, 4 i 5, i no votarem a favor del 2.

Moltes de les coses ja s'han comentat. Tenim coincidències amb alguns dels elements, però voldríem fer una reflexió, una reflexió general que justifiqui també el vot i que fa que la moció tingui elements positius que ajuden a incidir en algunes de les reflexions que vull fer.

Clar, perquè aquí estem parlant dels problemes de competitivitat de les empreses amb relació al preu de l'energia, i ho estem focalitzant fonamentalment en el preu que paguen les empreses en la factura elèctrica, per entendre'ns, no? Però, clar, jo crec que els problemes que tenim de fons són d'ineficiències productives, d'ineficiències del mercat elèctric i del model tarifari, i de dependència energètica, que incideix també en el preu i en el model tarifari. Aquests són els tres problemes que tenim que estan afectant, evidentment, els problemes de competitivitat de les empreses. Ho estem centrant molt en el tema del preu de l'energia, però hi han unes inefficiències productives de moltes empreses que cal que les detectem i que les posem de manifest.

D'alguna manera o altra, el primer punt crec que ho situa, eh?, amb les transaccions que finalment s'han fet amb els diferents grups. Crec que aquesta voluntat d'identificar aquelles empreses electrointensives i tal ha d'anar..., no només per saber quines són, sinó, d'alguna manera, saber també quins són els elements que fan que siguin precisament electrointensives i que no siguin capaces d'abordar canvis del seu model productiu per fer-les més eficients i, per tant, menys dependents del preu de l'energia, per garantir la seva competitivitat.

Per tant, hem de detectar aquestes empreses i hem de veure quins mecanismes utilitzem per fer-les més eficients productivament, per tant, menys dependents dels canvis que es puguin operar en la factura energètica d'aquestes empreses.

El segon element és el que fa referència a les ineficiències del mercat elèctric i el model tarifari. Jo crec que això està clar, tothom ho ha comentat i tal i qual. Clar, aquí ens preocupa –que és la segona, que és la que no votarem–..., ens preocupa perquè, clar, la segona no incideix en cap d'aquests aspectes. Diu: «Escolti, hi han unes empreses que tenen problemes de comptabilitat per la factura, ajudem aquestes empreses.» Clar, ens podem trobar amb una contradicció: que estarem transferint recursos públics que acabaran anant a unes empreses energètiques que són les que han generat el problema, sense que entremig hi haguem posat, diguéssim, aquells elements de transformació, sigui del model productiu de l'empresa o sigui del model tarifari o del model energètic en general. Per tant, la segona és la que no votarem per això, diguéssim, perquè pot acabar ajudant a consolidar un model que creiem que és ineficient des de tots els punts de vista.

I la tercera qüestió és la dependència energètica de determinades fonts energètiques, que acaba incidint en el preu i també en el model. Crec que, d'alguna manera o altra, alguns dels punts situen la necessitat d'abordar, diguéssim, aquest repte i apostar per una major sobirania energètica; l'aposta que es fa, d'alguna manera, pel tema de les renovables, per facilitar l'autoconsum, per facilitar també que les empreses puguin fer aquest trasllat. O el tema de, a través de les xarxes d'oficines de transició energètica de Catalunya..., aquesta millora, aquesta ampliació, aquesta facilitació i simplificació dels processos que facilitin també la implantació de renovables.

Per cert, desplegament de xarxa d'oficines comarcals de transició energètica, desplegament i ampliació, que ho hem situat en l'acord pressupostari amb el Govern, cosa que, per tant, crec que a vostès també els hi agradarà quan hagin de posicionar-se sobre aquest projecte de pressupost, que recull també aquest important punt del nostre acord.

Res més.

I moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el diputat Joan García González.

Joan García González

Gràcies, vicepresidenta. Diputats, diputades... Diputada Batlle, estem d'acord en aquesta moció. Sincerament, no podem estar més d'acord amb el que proposen aquí, perquè realment el que fan és una diagnosi de la realitat.

Però, prèviament, deixi'm també fer un petit comentari sobre el que hem vist aquí. Al final, sembla que el senyor Montalà, per un costat, ha citat el senyor Canadell. El PSC, d'alguna forma, semblava que volia ajudar que el cost o les despeses d'aquesta moció no suposin una major despesa als pressupostos. I, al final, han fet una petita acció política, aquesta forma o aquest joc polític, que, de fet, no ajuden les empreses. Al final, el que estem aquí..., és parlant d'una urgència, i la urgència és la que és. De fet, anem tard. O sigui, de fet, tampoc servirà. Sento molt dir-ho, però no servirà de molt, que això es pugui implementar.

Es podria implementar, s'hauria d'haver implementat. També Junts ha estat..., ha tingut la seva oportunitat de fer-ho. Senyor Canadell i senyora Batlle..., sento anomenar-lo, senyor Canadell, un altre cop, però, ja que l'han anomenat, el poso aquí, dins del debat. (*L'oradorriu.*) Però és cert que podrien haver-ho fet, perquè realment el preu de l'energia, almenys per nosaltres, des d'un punt de vista liberal, no es pot dictar o mesurar o definir en unes mocions o amb unes ajudes únicament a les petites empreses.

Això sí que ens serveix –i s’ha dit perfectament– perquè hi hagin empreses quan arribin aquestes polítiques de transició energètica, per exemple. Si no hi han empreses, bé, segurament tindrem un problema que serà molt més complicat i serà un altre, que és la generació de noves iniciatives empresarials. Però el que és evident és que no hi ha hagut una política energètica a Catalunya durant molts anys.

I, de fet, anem tard també en tot el que té a veure amb la inversió en la transició energètica també per aquests jocs polítics que comentava al començament. Quan es volia o s’ha volgut parlar d’energia nuclear, que nosaltres ho fem i creiem que és important que es faci, ningú en vol parlar perquè hi ha un posicionament clar, sectari, sobre aquest tipus de propostes i no es pot ni es permet parlar a Catalunya d’aquest tema. Llavors, aquí ja hi tenim un problema més per reduir el preu de l’energia.

Un preu de l’energia que tampoc depèn del que fem nosaltres a Catalunya, sinó que vivim en un mercat, diguéssim, obert i, sobretot, molt relacionat amb la resta d’Espanya. De fet, comprem i importem energia de l’Aragó, per exemple. O sigui que hi ha una realitat evident. Però, si no es fan polítiques energètiques, no reduïrem mai el preu i el cost i les despeses de l’energia energètica... –perdó–, el preu de l’energia i de les diferents energies que hem d’implementar.

És evident també, doncs, que, quan parlem d’algunes propostes com grans macrocentrals eòliques o macrocentrals solars, també hi han problemes, hi han problemes amb el territori. Tenim un debat sempre obert sobre la impossibilitat..., les traves contínues per generar i invertir i atraure inclús inversió en fórmules energètiques. No podem parlar ni tenim un debat obert i lliure sobre com volem el model energètic a Catalunya. Per tant, no complirem els objectius del 2030 ni tots els que ens hem plantejat més enllà. És evident que la diagnosi la tenim tots molt clara, però al final mai acabem fent el que necessitem.

Després, parlem de competitivitat, parlem de l’energia, però és que realment el que hauríem de tenir molt clar també són altres variables que, d’alguna forma, afecten aquest ecosistema empresarial, aquest entorn empresarial, que no només són les despeses energètiques. Aquí s’ha dit, les podem mesurar, però hi han problemes que continuen vius des de fa molts anys. També s’ha dit: la simplificació o la no simplificació burocràtica a l’Administració. Aquest és un tema que jo escolto des de fa anys, però hi han altres temes, com la mateixa incapacitat per formar treballadors o la qualificació dels treballadors, que també afecta la competitivitat i la productivitat de moltes empreses.

Per tant, hem de treballar en tot l’entorn empresarial, en totes les variables empresarials o, en aquest cas, no empresarials, sinó que afecten les empreses i que acaben afectant finalment la seva capacitat per sortir endavant. Però, si parlem d’aquest punt d’ajudar, d’una mesura urgent, crec que aquests punts, els cinc, estan vists i estan analitzats, són bons i crec que es podrien portar endavant.

Per tant, nosaltres votarem que sí a tots els punts.

Gràcies.

La vicepresidenta segona

Té la paraula el diputat no adscrit, senyor Antonio Gallego Burgos.

Antonio Gallego Burgos

(L’orador comença a parlar sense fer ús del micròfon, motiu pel qual no n’han quedat enregistrats els primers mots.) Ahora. Muchas gracias, vicepresidenta. Está claro que hay que ayudar a las empresas ante este brutal incremento del precio de la energía, es más que obvio. Además de la invasión de Ucrania, buena parte de lo que nos ocurre también tiene que ver con una transición energética de chiste –yo creo que hay que empezar a reconocerlo– y con una palmaria falta de apoyo público a nuestras empresas.

Dicho esto, y como bien ha dicho el diputado de Ciudadanos Joan García, hay otras cosas que se pueden hacer y podrían haber sido incorporadas en el texto de la

moción, como reducir la presión fiscal, reducir trámites y burocracia, y empezar a pensar en ayudar a las empresas a resolver sus tensiones de tesorería en el contexto de subida de tipos de interés. No se está hablando de esto. Y yo creo hay que poner encima de la mesa esta cuestión, porque ya está afectando a muchísimas empresas.

Gracias.

La vicepresidenta segona

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la senyora Maria Antònia Batlle i Andreu.

Maria Antònia Batlle i Andreu

Gràcies, vicepresidenta. A veure, en dos minuts, ràpid. Consens, sí, evidentment. En la política lo que hem d'intentar és posar-nos d'acord per ajudar els ciutadans. Però, clar, també és una mica indecent..., que jo entenc que he dit molt clar al principi de la moció de què volfem parlar, que era evitar que es tanquessin empreses i pimes. Per tant, no em desviïn el tema.

Transició energètica? Sí. N'he parlat. A fons perdut? A fons perdut, no. Escolti, els hi llegiré el que he dit, eh? Ajuts específics, que s'han de limitar. Hem de veure com han de ser. Fins i tot podem mirar quins criteris s'han d'adaptar, que es lliguin al tipus contractual dels treballadors d'aquelles empreses. És a dir, a fons perdut, no. Això no l'hi accepto.

Per altra banda, senyors d'Esquerra, a veure –sabia que sortiria, està clar, ja ho sé–: la voluntat d'acord hi era, però hi havia un punt que jo crec que cap de vostès –Esquerra, PSC i comuns– el volien aprovar fèssim lo que fèssim, perquè tampoc hi han hagut gaires transaccions, i que per nosaltres era el punt més important de la moció, eh? Vull dir, ara estem dient: «Estem arribant a un consens tots»... No.

Estem sentint últimament que el vuitanta per cent dels pressupostos que vostès tenen són punts que estaven a Junts. No és cert. Jo, si no, li diria que no seria necessària aquesta moció. Per això la fem, perquè nosaltres demanàvem uns 150 milions de dotació d'ajuts per a petit comerç, autònoms, per paliar aquests costos energètics i per a aquestes petites i mitjanes empreses, així com també les empreses intensives en energia. I li diré que és sorprenent..., la consellera de Cultura a la comissió l'altre dia ens va dir que el vint per cent dels pressupostos que tenien que no formaven part de lo que ha sigut la negociació amb Junts era de cultura. Escolti, doncs, on són aquests 150 milions? Per tant, si ens va dir això, vol dir que evidentment havia de ser així.

Per tant, nosaltres lo únic que volem és que la Generalitat ajudi a pagar a les empreses aquesta factura de la llum per evitar que tanquin. I, evidentment, està clar, l'Administració hi ha de posar quins són els criteris. No donarem diners a fons perdut.

Gràcies.

La vicepresidenta segona

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el punt divuitè de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les mesures previstes per a afrontar la inflació i els seus efectes sobre els consumidors

302-00247/13

Passem ara al dissetè punt de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les mesures previstes per afrontar la inflació i els seus efectes sobre els consumidors, presentada pel Grup Parlamentari d'En Comú Podem. I té la paraula, per a la seva defensa, el diputat Joan Carles Gallego i Herrera.

Joan Carles Gallego i Herrera

Bon dia a totes i tots. Què volem amb aquesta moció? Doncs el que volem és instar el Govern a actuar per evitar que la inflació empobreixi bona part de la població: les rendes mitjanes i baixes, les perceptores de les rendes de treball i les perceptores de les rendes garantides i prestacions socials. Aquest és l'objectiu últim de la moció.

Ho vam comentar en la interpellació: tot i que hi ha una certa contenció de la inflació general –és cert–, la inflació subjacent continua sent elevada, fet que evidencia que hi ha un enquistament de la pujada general de preus, i, en especial, està afectant productes bàsics que incideixen en la qualitat de vida de la ciutadania.

L'enquistament de la inflació –ho dèiem en la interpellació– s'explica en bona part pel trasllat dels increments de preus de l'energia i les matèries primeres als marges empresarials, repercutint així tots els sobre costos en l'origen al preu final del producte, sense que s'acompanyi d'una política de rendes conseqüent, fet que està comportant desequilibris del sistema, ja que el consumidor final només ho pot compensar reduint el poder de compra. No oblidem que el marge empresarial, els beneficis empresarials, ha crescut un vint-i-vuit per cent, mentre que les polítiques salarials, les rendes salarials, han disminuït un sis per cent. Aquí tenim una part del problema.

Sabem que la causa de la inflació no és de demanda, sinó fruit dels increments d'aquests preus de l'energia i la ruptura de les cadenes de subministrament global. Per tant, la solució no poden ser polítiques monetaristes que refredin l'economia retirant diners de circulació, apujant tipus d'interès o dificultant l'accés al crèdit o reduint la capacitat de consum. Cal, per tant, combatre la inflació per mantenir també l'activitat econòmica i, per tant, la demanda interna, o sigui, la possibilitat de consum de les llars i empreses. Si no fem això, la inflació enquistada acabarà afeblint l'activitat econòmica, destruint ocupació –i els problemes afegits que té.

Per això el que fa la moció és proposar tres línies d'acció del Govern, sense obviar, evidentment, la necessitat d'altres polítiques de transformació estratègica que, alhora que abordin els reptes de futur –socials, industrials, ecològics–, puguin generar també riquesa i ocupació. Però fem propostes que tenen a veure fonamentalment a la moció amb polítiques de consum, amb polítiques d'habitatge i amb polítiques de rendes.

Pel que fa a les polítiques de rendes, és cert que tenim poc marge, però el que tenim l'hem d'aprofitar. Per això el que proposem és l'actualització de l'IRSC i la renda garantida de ciutadania, que hem acordat posar-la en marxa com més aviat millor, i millorar també els procediments d'accés i ajuts per evitar que els processos administratius deixin fora moltes persones en situació de vulnerabilitat o de necessitat.

I, al mateix temps, també estem plantejant donar un impuls a la definició del salari mínim de referència català, que no té el valor normatiu del salari mínim interprofessional, però que si és fruit d'un acord de diàleg social entre empresaris, sindicats i govern, ha d'orientar l'evolució col·lectiva i també pot ser utilitzat pel Govern, per les administracions, en les seves relacions econòmiques amb els proveïdors.

Pel que fa a l'habitatge, el que volem és incidir en combatre els preus abusius de lloguer i la conseqüent dificultat d'accés a l'habitatge, que alhora que limita la capacitat disponible de les rendes familiars genera mals socials, com per exemple la dificultat de l'emancipació juvenil. Per això instem en la moció a dotar de més ambició la política d'habitatge, augmentant el parc públic de lloguer social i amb polítiques que ajudin a avançar en lloguers assequibles, interferint, en definitiva, en el mercat amb més oferta pública, que ha de facilitar també aquest temperament i baixada dels preus generals.

Però l'element central que situem en la moció té a veure amb les polítiques de consum. I en les polítiques de consum situem tres grans eixos d'acció. En primer lloc, construir un espai per a la construcció de compromisos socials compartits des

del diàleg i l'acord entre els agents implicats en el procés d'abastiment de les necessitats bàsiques de les persones i famílies. Un acord que defineixi una cistella bàsica a preu assequible, un acord de lliure vinculació que expliciti la voluntat de les empreses d'assumir la seva responsabilitat social. Un acord moral, en definitiva, que garanteixi el manteniment de la capacitat de compra de les llars i limiti els preus finals dels productes considerats bàsics.

Proposem, per tant, un acord per a la cistella bàsica que vinculi a partir de l'adhesió voluntària, com si d'un acord moral de responsabilitat es tractés, amb línies d'ajut per impulsar-lo i el coneixement públic de qui es compromet a incentivar-lo.

En segon lloc, apostem per un model de consum diferent, més proper, més responsable, cooperatiu. Un model on la posició del consumidor i del treballador sigui al centre de la cadena de distribució, impulsant, per tant, les cooperatives de consum, supermercats cooperatius i supermercats públics.

I, en tercer lloc, reforçar la funció de l'Agència Catalana del Consum: més informació, més formació, més transparència i més controls al mercat. És imprescindible l'acció del Govern.

Cal intervenir, cal interferir en la desigualtat i les disfuncionalitats que té el lliure mercat. Cal posar-hi llums, informació, i construir compromisos col·lectius de responsabilitat social per frenar la inflació, però atendre sobretot la ciutadania, que ho està passant malament per culpa de la inflació.

Res més.

I gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputat. Té la paraula, per defensar les esmenes presentades, per part del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, la diputada Eulàlia Reguant i Cura.

Eulàlia Reguant i Cura

Gràcies, vicepresidenta. És evident que és indispensable un debat al voltant de les conseqüències de la inflació, però sobretot de les causes, dels orígens de la inflació, i com abordar una situació de crisi, podríem dir, ja permanent, si partim de que del 2008 a ara hi ha tot de capes de la població que mai han arribat a recuperar-se de la crisi del 2008, i que, per tant, estem parlant d'una crisi sistèmica, d'una concatenació de crisis que deriven en això.

Ara bé, en aquesta moció nosaltres hi trobem elements que són positius, d'altres que entenem que aborden poc el problema i que, si més no, ens generen certa preocupació, sobretot ara escoltant el diputat que presentava la moció. Perquè la bona voluntat de les grans cadenes de distribució jo no sé on la trobarem. Acord moral? Bé, jo crec que davant d'una crisi com la que vivim calen acords materials i materialistes (*l'oradora riu*) que abordin les condicions materials de vida de la gent. Deixar-ho en la moralitat i la bona voluntat crec que no posa al centre la situació que vivim.

I nosaltres hem fet algunes esmenes amb l'objectiu d'avançar cap al control de preus, cap al control de preus efectiu, a partir d'un índex que reguli els productes considerats de la cistella bàsica perquè s'avanci en aquest control de preus. Perquè, a més a més, si algú diu que aquí no podem, doncs..., la comissió de control de la competència sí que pot abordar això; per tant, que s'hi posin. És a dir, abordem això, si el que veiem és que la cistella bàsica no para de créixer perquè n'hi ha uns quants que no paren d'enriquir-se a costa d'això –les grans distribuïdores, bàsicament–, que aquest és l'element central.

Per tant, nosaltres en molts dels punts de la moció votarem que sí. En alguns ens abstindrem, perquè la bona voluntat i l'acord moral amb les grans distribuïdores crec que aboquen al fracàs, però, vaja, ens abstindrem.

I n'hi ha un que entenem que parteix sempre de posar la prova de càrrega en les famílies i en els col·lectius vulnerables. Ara resulta que les famílies vulnerables necessiten formació en l'economia de la llar perquè no saben gastar. Home, creiem que el problema és un altre, perquè en el fons el que estem dient és que les famílies vulnerables..., elles són, pobres, les responsables de que no saben anar a comprar i els hi hem d'explicar com ho han de fer, quan el que hauríem de fer és apuntar a aquells que s'enriqueixen a costa d'aquestes famílies vulnerables. Per tant, aquí no compartim la diagnosi, però sí que hi ha un fons, i entenem que obre la porta a aquest debat al voltant de la inflació, de quines polítiques públiques s'han de dur a terme i si les polítiques públiques que està duent a terme en l'actualitat el Govern són les adequades o no.

I això em porta a utilitzar els darrers minuts d'aquesta intervenció per fer una interpellació general, una interpellació general als companys dels comuns amb relació als pressupostos.

El desgavell que viu el país us ha situat en una posició estratègica: necessiten els vostres vots per tirar endavant aquests pressupostos. És una oportunitat històrica, d'una envergadura similar a la que en alguns moments en aquest país hi ha hagut, que fa variar el rumb de les coses, i podríem dir similar a la que va tenir la CUP quan va poder decidir si Mas era president o no era president.

El PSC i Esquerra Republicana, de la mà de la patronal, de Foment del Treball, amb l'acord de pressupostos, dibuixen un model de país que pot marcar molt negativament els propers anys. No només consolida el drenatge de diners públics a la privada, sinó que camina en la direcció contrària a la lluita contra el canvi climàtic.

Companyes dels comuns, teniu a les vostres mans la possibilitat de provocar un sisme que situï totes aquestes qüestions en el centre del debat polític a Catalunya, que posi en qüestió el model de país que la nova «sociovergència» republicana vol consolidar. Teniu la possibilitat d'aprovar un terrabastall que és una eina imprescindible per a tots els moviments socials i totes les organitzacions ecologistes que estan treballant per capgirar aquest col·lapse.

Per tant, aprofiteu l'ocasió, feu un cop de puny sobre la taula i no doneu suport a aquests pressupostos per situar el debat polític, el canvi de model i la lluita climàtica per la supervivència del planeta.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputada. Per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula el diputat Bartomeu Compte Masmitjà.

Bartomeu Compte Masmitjà

Vicepresidenta... Bon dia a tothom. Cal agrair als companys d'En Comú Podem aquesta moció, perquè entenem que va al moll de l'os de la situació d'avui de la societat. I ja avanço que votarem majoritàriament els punts de la moció i només ens abstindrem en un punt.

La moció..., evidentment que el títol parla de les mesures previstes per afrontar la inflació i els seus efectes sobre els consumidors, i, com deia, és totalment adient. I aquest és un debat que estem escoltant molt aquests dies a les comissions de pressupostos d'aquí al Parlament. I ningú té cap dubte que és un dels temes crucials i als quals hem de fer front, perquè la inflació, per damunt de tot, és un impost regressiu i d'implantació directa i immediata.

I és veritat que la cistella de la compra avui és un 5,2 per cent més alta que fa un any a Catalunya, i fa temps que és una molt mala notícia, perquè, per damunt de tot, afecta les persones amb rendes més baixes, com són les persones treballadores precàries, les persones aturades i, com es deia, les persones perceptores de rendes no contributives. Perquè continuem amb una marcada pressió inflacionista, i si bé és cert que el mes de desembre es va començar a reduir la inflació, l'augment del cost

de l'energia i els seus efectes a la cistella alimentària tenen un impacte substancial en l'economia diària de les llars catalanes. Per això són tan importants els pressupostos de la Generalitat per al 2023.

Com deia ahir la consellera Mas, els pressupostos –es recomana a tot Europa per fi d'una vegada– són per reforçar l'estat del benestar i no per ajudar qui més té, i aquest és un efecte absolutament innegable. I és evident que els pressupostos de la Generalitat són uns pressupostos valents, que construeixen país i procuren justícia social.

I per aquest motiu treballa en aquesta línia, per exemple, l'acord amb els agents socials de l'increment de rendes. Amb la participació dels agents socials, s'ha aconseguit l'acord de l'increment del vuit per cent de l'índex de rendes de suficiència de Catalunya, que no és la solució definitiva. Els emplaço a mirar i a calcular quin ha estat l'IPC a Catalunya i a l'Estat en els últims dotze anys, i veuran encara el camí que tenim per fer, i l'hauríem de fer plegats.

Per tant, estem en la majoria de les qüestions d'acord amb la moció, sobretot en el tema de l'increment de l'IRPF dins de la renda de suficiència de Catalunya, perquè suposa ajudar cent mil famílies amb la renda garantida de ciutadania. I la renda garantida de ciutadania..., tenim una ponència encara en marxa, en la qual podem aportar moltes millores. I crec que el que està plantejat a la moció, doncs, ho tenim en compte.

Una altra qüestió, diputat –que vostès en parlaven–, és impulsar, en el marc de la mesa per a la cistella bàsica, un acord de lliure adhesió per part de les grans superfícies i comerços. Aquí sempre ens trobem amb el mateix problema, no? La Generalitat no té competències, però allà on no hi ha competències hi ha d'haver aquest marc de diàleg i de concertació per detectar, d'alguna manera, allò... Les qüestions morals venen de costums, i els costums, quan hi ha problemes, lo més adequat és comparir-los i trobar-hi una solució.

Pel que fa a la qüestió del salari mínim de referència, totalment d'acord. Es va demanar un informe d'actualització el mes de setembre. Això ja està en els objectius estratègics del pla de treball del Consell de Relacions Laborals. I, en aquest sentit, el salari mínim de referència, en la mesura que sigui possible, que tingui un efecte d'arrossegament cap amunt dels salaris. Crec que és important.

I no ens hem posat d'acord en el tema del punt 8 de la moció, perquè és una despesa econòmica que en aquests moments no està en el pressupost i, per tant, aquí no ha estat possible. Però recordar, doncs, l'augment del cinquanta per cent de l'ajut del bo social tèrmic, la línia d'ajuts per pagar el lloguer destinats a joves de fins a trenta-sis anys, per a totes les persones joves que no haguessin demanat o se'ls hagués denegat l'ajut del Govern de l'Estat, i amb un pressupost inicial, que no definitiu, de 29 milions d'euros.

I el darrer punt, que jo crec que és molt important, és en la política d'habitatge, sobretot perquè el gran drama dels desnonaments a Catalunya són els lloguers socials, i, per tant, s'hi ha d'actuar d'una manera clara. El gran drama del retard de l'emancipació és la falta d'habitatges, no?, com a element de primera necessitat. I el dèficit és tan gran que, a més a més de la col·laboració entre les administracions, necessitem també alguns agents privats que vagin en la mateixa direcció.

I, en aquest sentit, l'oportunitat que tenim és..., el paquet més important de la resposta pel que fa a volum i distribució territorial és la Sareb, que ha de jugar un paper fonamental en el parc d'habitatge públic. I li agraïm, doncs, que ens hagi admès aquesta esmena i hàgim fet una transacció que jo crec que és molt interessant.

Per tant, aquest punt de l'habitatge és molt important, tant si legislem com si som legislats, com està passant ara al Congrés dels Diputats. I si no hi ha un parc d'habitatge de lloguer públic important, no tindrem capacitat suficient per canviar l'estat de coses actual.

En tot cas, diputat, coincidim molt en el que s'ha plantejat. I, com si no el conegués, li agraeixo la profitosa i qualitativa interlocució que ens ha brindat. Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputat. Per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la diputada Glòria Feixa i Vilardell.

Glòria Feixa i Vilardell

Bé; gràcies, vicepresidenta. Diputats, amb aquesta moció, bé, ja ho saben, que des de Junts per Catalunya tenim tendència, a vegades, a la sorpresa, perquè avui venim a parlar de la cistella bàsica com a resposta a la inflació, no?, que està provocant que moltes famílies catalanes estiguin patint. Però venen a plantejar aquí una cosa que a Madrid, on governen –governen, eh?–, no se n'acaben de sortir.

I em fa gràcia que, amb vuit diputats, el que no han fet allà on governen intentin venir a fer-ho aquí –amb vuit diputats. No crec que sigui tan fàcil, perquè, si no, suposo que se n'haurien sortit allà, però, bé. Nosaltres no estem en contra de cap mesura que pugui ajudar els ciutadans a passar aquesta situació de crisi que estem passant. Però, ho repeteixo, allà on governen han estat incapaços de tirar aquesta mesura endavant.

I, després, una altra cosa: l'efectivitat. Volen ser realment efectius? Avui volen venir a parlar aquí de la cistella bàsica? Doncs parlem d'això, però no ens tornin a fer la típica moció llençol amb divuit punts on acaben parlant de temes tan importants com la banca, l'habitatge, l'energia... Són debats que hem de tenir més a fons. Per tant, si avui volien que ens en sortíssim amb un debat com aquest de la cistella bàsica, crec que podríem haver parlat senzillament d'aquesta mesura per ajudar la ciutadania.

També proposen que s'hi impliquin moltíssims actors, agents... Això és un camí llarg i complex, el que ja plantegen vostès, i ens fa patir que amb una mesura tan a la llarga i tan difícil, perquè, com li he dit, impliquen molts agents, doncs, les famílies acabin ofegades abans de que acabem trobant aquesta solució. Jo crec que, si volen fer polítiques que ajudin realment la gent ara i avui, han de fer polítiques pensant més en gran, en la butxaca del ciutadà avui; no d'aquí a uns mesos, avui.

Perquè des de Junts per Catalunya hem fet propostes i hem fet propostes serioses per solucionar els problemes avui –ho repeteixo, avui. I hem proposat ajustar la càrrega impositiva al context econòmic actual –deflactar l'IRPF és una resposta–, abaixar sobretot el tram aquest d'IRPF entre les rendes més baixes, les que van de zero a 12.500 euros. L'any passat ja va costar molt que ajustéssim això del dotze al deu i vam aconseguir sortir-nos-en; aquest any estem demanant del deu i mig al deu, que suposa diners a la butxaca dels ciutadans en poc temps. I ens han dit que no –ens han dit que no. No només és la solució de Junts per Catalunya; és la solució de Ximo Puig a la Comunitat Valenciana i de sis comunitats autònomes més, governades també per les esquerres, que ho estan fent.

Però és que, a més a més, són les solucions dels països nòrdics i d'Alemanya. Alemanya, que està governant amb l'esquerra i amb els partits verds, que han recaptat 100.000 milions d'euros més que tornaran als seus ciutadans. Però vostè va contestar en un mitjà de comunicació: «No, no; els diners que ha recaptat de més la Generalitat, aquests 700 milions d'euros, doncs, el que farem és repartir-los nosaltres com nosaltres considerem.» És a dir: «Nosaltres tutelem el ciutadà, nosaltres... No pateixin, que ja farem les polítiques que a vostès els hi convindran.» No. Des de Junts per Catalunya estem proposant que aquests diners vagin a parar a la butxaca del ciutadà, que ja és prou gran per saber com ha de gestionar aquesta crisi.

Bé, poca cosa més, perquè ens barregen de tot. Ens han parlat de guanys empresarials. Sempre anem al gran eslògan, «guanys empresarials». Ja n'hi ha prou de parlar de guanys empresarials i barrejar a tothom. L'hi recordem: el noranta per cent

de les empreses catalanes són pimes amb menys de deu treballadors. Per tant, deixem de posar aquí totes les empreses de l'IBEX i les empreses que estan a la llotja del Bernabéu com els grans beneficiaris, quan estem parlant d'empreses que probablement inclús són parents seus.

Agraïm, això sí, aquell punt on diuen que no es vegin afectats els petits productors. Sort que hi han pensat, perquè ja deu haver vist que la Unió de Pagesos ha dit: «Escoltin, això, que no torni a anar en contra nostra, eh? Que no sigui que les grans superfícies facin això i ara resulti que ens vingui en contra.»

I, després, també parlen de la publicitat, i diuen: «Fer campanyes publicitàries.» Amb fons públics, campanyes publicitàries de supermercats privats que s'adhereixin a això? I com deixem el petit comerç? Fora d'aquesta campanya publicitària? Només als grans, ajudaran? Home, nosaltres això no ho veiem.

I, després, els grans *hits* barrejats aquí: energètica pública, que ja saben que no ens hi trobaran; per tant... Entenem que el debat no hauria de ser avui aquí. I, a més a més, vostès han fet una prova pilot a l'Ajuntament de Barcelona i s'han estavellat contra una paret. Per tant, no sé per què el que no els hi surt quan governen a Madrid ni a Barcelona ens ho venen a portar al Parlament de Catalunya.

Els convidem: vinguin a fer les polítiques dels països nòrdics, d'Alemanya, del nostre veí Ximo Puig i de Junts per Catalunya. Encara hi són a temps. Ho posarem, ho podrem treballar, vindran esmenes, i probablement, doncs, encara tindran temps de donar respostes efectives al ciutadà avui.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, per part del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el diputat Jordi Riba Colom.

Jordi Riba Colom

Moltes gràcies, vicepresidenta. Diputades, diputats... Li he de dir, senyor Gallego, que ens agradava més la moció abans de les esmenes que després. I, per tant, i com a conseqüència d'això, li he de dir que votarem favorablement la majoria dels punts originals, ens abstindrem en algun i votarem també en contra d'altres, fonamentalment alguns dels que s'hi han afegit.

Parlava vostè de les polítiques de rendes. I, efectivament, avui estem parlant d'això. La situació d'inflació que tenim a la qual fa referència aquesta moció és derivada –i ho hem de tenir clar– de qüestions estructurals de caràcter general, no de política interna o de política econòmica de caràcter intern. La crisi de la covid va trencar les cadenes de subministrament, i això ha provocat, efectivament, una crisi inflacionària provocada com a crisi de l'oferta. I això s'ha vist accentuat també per la situació de la guerra d'Ucraïna, que ha afectat especialment els preus de l'energia i ha tingut com a conseqüència aquest cicle inflacionari.

Hem de tenir present l'anàlisi en l'origen de la situació per veure com podem fer-hi front de manera eficient. I, efectivament, la política de rendes és la manera. I, en aquest sentit, hem de dir, i volem dir-ho clar, que s'han fet coses, s'han fet coses allà on pertoca, que és en l'àmbit del Govern d'Espanya, i s'han fet coses efectives.

No podem obviar que la política de rendes que pretén i preveu incidir en la formació i en l'evolució de les rendes dels diferents agents econòmics s'ha portat a terme amb èxit. La revaloració dels salaris: el salari mínim interprofessional, un creixement fins a 1.080 euros, amb un vuit per cent de creixement respecte a l'any anterior. La revaloració de pensions, un 8,5 per cent. La reforma laboral, que ha incidit clarament en la reducció de la precarietat laboral en el conjunt d'Espanya. La revaloració de l'ingrés mínim vital en un quinze per cent, i també en les pensions no contributives.

També en matèria de preus: l'excepció ibèrica ha estat una mesura efectiva des del punt de vista de fer front a aquests elements que genera el cicle de l'espiral in-

flacionària, amb un efecte directe en la reducció del cost de l'energia a la península Ibèrica, a Espanya i a Portugal. I, per tant, també en una reducció de la inflació, que està clarament vinculada a que a Espanya sigui en aquests moments el país de la Unió Europea amb un índex d'inflació més baix, conseqüència directa d'això.

També des del punt de vista fiscal –també des del punt de vista fiscal. L'impost dels beneficis extraordinaris de les elèctriques fa front a aquesta situació. Aquests beneficis que, efectivament, s'han produït, amb aquest impost es preveu i es permet la possibilitat de redistribuir-los.

Per tant, i em refereixo a la intervenció de la moció anterior de la senyora Reguant, sí que mirem la lluna. Mirem la lluna en quina és l'arrel dels problemes i es prenen mesures eficaces, eficients i efectives per fer front a aquesta situació.

Respecte a la moció, és cert, l'àmbit competencial de la Generalitat és el que és, és reduït, en aquest àmbit, i, per tant... Podem incidir-hi; en algunes qüestions més de manera voluntarista que de manera efectiva, però ens sembla que mal no en farà. Per tant, com li deia, votarem favorablement la majoria d'accions, especialment aquelles que es fan en el marc dels acords de voluntarietat, en la concertació social, i que ens sembla que sense cap mena de dubte poden sumar. No recolzarem aquelles modificacions o aquelles esmenes que s'han inclòs en la moció que al nostre entendre són més un exercici de dogmatisme pur i dur, sense cap mena de possibilitat d'eficàcia.

Deia o, millor dit, diuen que deia Karl Popper que una de les virtuts de la política és que, a diferència de les ciències pures, no és falsable, i que, per tant, tot és en el marc de l'opinió. Doncs en el marc de l'opinió i d'aquestes coses que són, diguem-ne, o que recauen més en l'àmbit del dogma, nosaltres no hi participarem.

Creiem que una aplicació sistemàtica de la limitació de preus no només no és efectiva, sinó que a mitjà i llarg termini és absolutament contraproductiu en els objectius que es pretenen aconseguir. I, per tant, no recolzarem aquests elements. Hi insisteixo, no participarem en un exercici més propi de feligresos del dogmatisme que no pas en mesures que creiem que poden sumar en pro del control de la inflació i que recaigui en aquesta..., o que se'n minorin els efectes que recauen en les classes populars i treballadores del nostre país.

Permetin-me que acabi la meua intervenció amb un comentari també respecte a la darrera part de la intervenció de la senyora Reguant. Efectivament, hi ha moments en els que es pot incidir directament en el cicle polític. I situava la senyora Reguant el 2012 com el punt de partida de l'àmbit d'incidència de la CUP en la política de Catalunya. El PSC, efectivament, s'ha posat a negociar uns pressupostos amb l'objectiu de canviar aquest cicle polític, acabar amb el «no a tot» i canviar el cicle polític en aquest país des del punt de partida que vostè situava en la seva intervenció.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari de VOX, té la paraula el diputat Joan Garriga Doménech.

Joan Garriga Doménech

Gràcies, vicepresidenta. Mire, en esta moción de los comunistas compartimos la preocupación por la subida de la inflación, la subida de precios, que castiga a los que menos tienen, a los que tienen unas rentas más bajas, a los más humildes. La cesta de la compra, evidentemente, ha subido hasta un treinta por ciento, en muchos casos, en productos básicos de alimentación como el pan, el aceite, la carne. Y la luz, en familias, trabajadores y empresas, incluso a veces ha llegado a subir el quinientos por ciento más.

Y esto se une a la subida de tipos de interés, que ha perjudicado las cuotas de las hipotecas, que ha incrementado la deuda de las familias –de quien se puede endeudar, porque muchas familias ya no tienen margen de endeudamiento–..., al cierre de

empresas –que no cesa en Cataluña–, o que se van a otras regiones, y al paro –el paro, que alcanza a más de 380.000 personas.

Pero diferimos de los culpables, porque para los comunistas, para En Comú Podem, los culpables son los empresarios, los emprendedores, las empresas, y para VOX –y es la realidad– los culpables son los políticos, los que gobiernan, o sea, ustedes. Ustedes, que gobiernan el Ayuntamiento de Barcelona; ustedes, que condicionan el Govern de la Generalitat de Catalunya y los presupuestos de la Generalitat de Catalunya, y ustedes, que gobiernan en España con los socialistas y con los separatistas.

Y son los culpables, precisamente, por las decisiones que toman. Hoy los catalanes vivimos peor que cuando ustedes empezaron a gobernar ya hace años con socialistas y separatistas, y ni ustedes pueden negarlo. Y vivimos peor por la crisis social y económica instalada en nuestros hogares y en nuestras empresas, por culpa de unas políticas que han situado a Cataluña en las colas de las listas del paro, de las listas del hambre y de las listas de espera en sanidad.

Y vivimos peor porque Cataluña tiene la presión fiscal más alta de España, con los impuestos más altos: el ITP cuando compras una vivienda, el IRPF cuando cobras una nómina, el impuesto de sucesiones cuando recibes una herencia del trabajo de tus padres y, por supuesto, con quince impuestos propios.

Y vivimos peor porque ustedes defienden una política de discriminación permanente a los trabajadores españoles y de favorecer aquellos productos extranjeros que no cumplen ni una norma laboral, ni una norma fiscal, ni una norma medioambiental que ustedes imponen a nuestras empresas, a nuestros trabajadores; pero, en cambio, vista gorda cuando los productos vienen de Marruecos, en el caso de los agrícolas, o de los puntos industriales que vienen de la comunista China.

Ustedes, señor Gallego, en esta moción «tutifruti», criminalizan el margen de las empresas, y sin ese margen no hay empresas, y sin empresas no hay trabajo.

También en esta moción proponen gastar más recursos de todos –que eso es algo muy habitual– en sus chiringuitos y agencias: la Agencia Catalana del Consum y esta nueva mesa *per a les cistelles de la compra*, en las que, evidentemente, recolocarán a los que no han podido entrar, supongo, a estos escaños de diputados, como suele ser habitual en ustedes, que al final son una perfecta fábrica, una perfecta empresa de trabajo para los políticos que no han trabajado nunca fuera de este hemiciclo.

También proponen en la moción intervenir las empresas. Y ya sabemos lo que pasa cuando los comunistas intervienen las empresas, como hicieron con las cajas de ahorro: cierran –cierran–, desaparecen, ya no existen. Y también proponen perjudicar el mercado inmobiliario privado porque son incapaces –son incapaces–, con su Gobierno en España, su influencia en los presupuestos de la Generalitat de Catalunya o con su Gobierno municipal en Barcelona, de ofrecer suficiente oferta de vivienda social, de alquiler o de compraventa.

En VOX lo tenemos claro: para fomentar el empleo, hemos de favorecer la economía, sin trabas ni discriminación respecto a productos extranjeros. ¿Para favorecer el acceso a la vivienda? Hemos de respetar la propiedad privada, echando a los okupas –no como ustedes hacen, protegiéndolos–, y, evidentemente, desde las administraciones, construir, fomentar vivienda social de compra o alquiler.

¿Para ayudar a paliar la inflación a los trabajadores? Hemos de subir los sueldos a los trabajadores. Hemos de subir los sueldos a los trabajadores, pero no a costa del coste a las empresas, a costa de los impuestos que ustedes tanto quieren recaudar: deflactando el IRPF, bonificando el IRPF o reduciendo el tramo autonómico del IRPF. Y ustedes han votado en contra de estas medidas de subir el sueldo a los trabajadores reiteradamente en esta cámara.

Bajen los impuestos y suban el sueldo a los trabajadores españoles, porque al final –al final– sus políticas acaban atacando a los trabajadores españoles y solo beneficiando sus obsesiones ideológicas.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el diputat Joan García González.

Joan García González

Diputados, diputadas, presidenta... Tranquilo, señor Gallego, no le llamaré «camarada Gallego». La verdad es que (*l'orador riu*) lo había pensado en algún momento, porque realmente nos ha presentado una moción muy dogmática. Es cierto, y nosotros, como liberales, solo con decir eso, ya podemos decirle que estamos en contra totalmente o de buena parte de los puntos de esta moción.

Porque creo que traen aquí una serie de propuestas, una serie de medidas, que incluso se han probado en otros lugares del mundo y no han funcionado. Porque intentar intervenir en los precios de esta forma tan, digamos, grosera y casi sin especificar no funciona –no funciona. Bueno, de hecho, sabe perfectamente que no pueden intervenir en los precios sin intervenir también en los modos de producción. Eso es una base, es básico.

O sea, no podemos controlar, no podrán controlar... Desde su punto de vista intervencionista, no se pueden controlar los precios sin intervenir también en los modos de producción, porque al final los precios se construyen con toda una serie de variables. No puede simplemente decir que se limiten, se limitan y ya está. Sabe perfectamente que hay una perfecta conjunción y relación entre la oferta y la demanda. Si usted limita los precios, lo que generará al final es que se reduzca la oferta y se genere un problema, en algunos casos, incluso, como ocurre en otros lugares del mundo, de desabastecimiento. Es imposible, pues, limitar la inflación actuando directamente sobre los precios. Y esto es así.

Por lo tanto, nosotros, en todo lo que tenga que ver con esta iniciativa, pues, nos tendremos que oponer por sentido común. Porque si queremos realmente –y lo hemos hablado antes, en una moción en la que se hablaba de productividad empresarial–..., si lo que queremos realmente es reducir, muchas veces, esos precios, lo que tenemos es que mejorar en muchos casos tanto la productividad como controlar los costes laborales.

Y los costes laborales no son simplemente los costes laborales en forma de remuneración, sino, muchas veces, en cuanto a eficiencia, y ahí entran variables como la formación. Es decir, cuando un empresario necesita en un puesto laboral a una persona específica para ese puesto, si tenemos a gente preparada, si tenemos, por ejemplo, una buena formación profesional, posiblemente podremos formar a esos trabajadores y un empresario no tendrá que estar cambiando de técnicos en actuaciones específicas en cada momento, con el coste que también supone. Es un ejemplo de los muchos que podemos nombrar para modificar precisamente eso.

Si hablamos de la inflación en general, evidentemente, las actuaciones son mucho más amplias. Aquí han metido muchos otros conceptos, pero, evidentemente, hablan ustedes también de algunos que hemos comentado, como la energía. Sabemos cómo se tiene que actuar sobre la energía, pero eso es un trabajo que se tiene que hacer a largo plazo y se tiene que hacer con una planificación que aquí en Cataluña, pues, no se ha hecho. No hay una transición energética porque no se ha hecho, no se ha planificado. Y tendríamos que ser valientes y hablar de otros temas como la energía nuclear y lo que supone también eso en los costes energéticos y, por lo tanto, en la inflación, y cómo afecta esto a los ciudadanos.

Y, evidentemente –y, en esto, como liberales también–, creemos que la actuación..., cuando hay un problema de gestión o de lucha contra la pobreza, que es real-

mente de lo que tendríamos que hablar, tenemos que potenciar nuestro sistema de protección social, es evidente, pero creemos en cosas como el complemento salarial, que muchas veces hemos defendido y que ustedes, pues, no defienden. Pero nosotros consideramos que se tiene que trabajar esa conjunción entre las rentas del trabajo y los complementos salariales de esas rentas del trabajo, que eso se puede hacer. Lo podemos hacer, y lo hemos defendido cuando se elaboró la renta garantizada de ciudadanía, por ejemplo.

Nosotros pensamos que hay toda una serie de medidas, también... Hablan ustedes, por ejemplo, de la vivienda. Nosotros también pensamos que se puede actuar sobre el precio de la vivienda, pero no marcando unos límites de precio, sino incluyendo, ofertando más vivienda pública de alquiler. Y para eso hay que construirla, y para eso se necesita inversión, y para eso se necesita una planificación durante muchos años.

Es decir, hay toda una serie de medidas liberales que se pueden usar para mejorar realmente la lucha contra la pobreza y, por lo tanto, para luchar contra la inflación. Sus medidas de este tipo creemos que no son eficaces, porque se ha probado que no son eficaces.

Gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del diputat no adscrit, té la paraula el diputat Antonio Gallego Burgos.

Antonio Gallego Burgos

Sí; muchas gracias, vicepresidenta. Tres cosas que se pueden hacer para reducir la inflación hablando con seriedad: una, una transición energética no rocambolesca; segundo –sé que es políticamente incorrecto, pero, oye, la economía es la economía–, no incrementar brutalmente el gasto público; tres, no pasarse el día pidiendo que la maquinita esté fabricando billetes como si eso no tuviera efectos.

Cuatro –indirecta–, reducir burocracia e intervencionismo, cumplir las leyes, especialmente la de competencia, y, en el caso de la alimentación, la ley de cadena alimentaria.

Quinto, dejar de hacer el indio y criminalizar sistemáticamente al sector cárnico, a la alimentación, al automóvil, al turismo, a los bancos, a las eléctricas. Es que han tocado todos los palos –es que han tocado todos los palos–, y eso no ayuda tampoco a contener la inflación.

Y sexto –y acabo–, hombre, la cesta básica, de la compra, es una ocurrencia que ha criticado absolutamente todo el mundo, todos los grupos políticos y todos los sectores; es la versión modernita de la canastilla que reciben los cubanos. Y eso ya sabemos a lo que lleva, ¿eh?: a desabastecimiento, a mercado negro y a un sálvese quien pueda.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat Joan Carles Gallego i Herrera.

Joan Carles Gallego i Herrera

Bé; agrair les intervencions, les qualificacions i els objectius, i agrair les esmenes i les que hem pogut transaccionar. Quatre coses i una cloenda.

U. Espero que el dogma del lliure mercat com a eficient regulador i assignador de recursos no us encegui per fer-vos adonar de que això genera desigualtat i injustícia social. O que el dogma que la fiscalitat, abaixar-la, genera riquesa no us encegui, perquè abaixar la fiscalitat genera malestar social per pèrdua de qualitat dels serveis públics.

Dos. La nostra voluntat en la moció era aprofundir en les capacitats d'autogovern de Catalunya, no escudar-nos amb competències que considero d'un altre lloc.

Tres. Els acords són morals, els acords sempre són morals. Obliguen les parts, defineixen les parts en la negociació. Els acords són morals. L'obligació del Govern és facilitar-los i posar les condicions perquè s'apliquin. D'això va la moció.

Quatre. Agrair el consell de la senyora Reguant sobre la nostra posició amb relació als pressupostos. Recomana-li, però, que es llegeixi bé el nostre acord amb relació als pressupostos, on s'explica per què els votem: perquè és un acord que marca eixos estratègics de fons per canviar la realitat social, econòmica i ecològica de Catalunya. Transformacions estratègiques en sobirania energètica, en mobilitat sostenible, protecció de les persones i una fiscalitat més solidària i més justa.

I acabo. I acabo amb les paraules d'un company i d'un amic. Després li poseu la música. «Tu compres un poquet, / jo compres un poquet, / aquell, una miqueta de res; / d'això en diran després: / societat de consum. / Tu treballes bastant, / jo treballo quan puc, / aquell treballa tot l'any, / i sempre es diu el mateix: / societat de consum. / Tu viatges molt poc, / jo viatge bastant, / aquell, del poble no surt. / Ha, ha, ha, ha: / societat de consum. / Les botigues ben plenes, / les butxaques ben buides, / les teues, les meues, les seues. / Però és hora de saber / qui és qui les té plenes.» Això ho deia el Raimon. Poseu-li la música, escolteu-la diverses vegades i veureu de què va la moció.

Algú té les butxaques plenes, però en aquesta societat de consum, malauradament, les famílies estan patint avui els efectes de la inflació, que enriqueix a uns i empobreix a molts. Per això hem de canviar-ho. I el Govern pot fer coses; poques, però les que pot fer, que les faci.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el punt 18 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la seguretat al complex petroquímic

302-00250/13

Passem ara, doncs, al divuitè punt de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la seguretat al complex petroquímic, presentada pel Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar. Per exposar-la, té la paraula la diputada Laia Estrada Cañón.

Laia Estrada Cañón

Gràcies, presidenta. Bé, la realitat del complex petroquímic del Camp de Tarragona és que podem dir que, fins al moment, el que hem parlat bàsicament és..., una tònica d'opacitat, de connivència política amb el lobby petroquímic i d'impunitat.

Diem «opacitat» perquè sentim pudors, veiem fumarades, ens assabentem d'accidents o de fuites, però n'ignorem l'abast i l'impacte real. Aquesta opacitat, evidentment, no tindria cabuda si no fos per la connivència que hi ha entre les administracions públiques, els mitjans de comunicació, que fan publireportatges freqüentment, amb aquest lobby petroquímic, com deia anteriorment. I, ahora, aquesta connivència és el que permet que hi hagi una escandalosa impunitat. De fet, moltes de les sancions ambientals que s'imposen a la petroquímica acaben quedant en no res. I hi ha una idea bastant estesa entre la població del Camp de Tarragona, que és que no tenim ni idea de què respirem.

Això ha fet precisament que molts municipis, o que alguns, més aviat, s'hagin vist obligats a impulsar estudis independents de la qualitat de l'aire justament per paliar la deixadesa de la Generalitat, que és qui té la competència i l'obligació de vetllar per saber què respirem i, sobretot, per garantir una correcta qualitat de l'aire. Aquests estudis precisament el que han posat de manifest és que hi ha compostos que s'estan passant per alt en els controls que fa l'Administració, que en té les competències.

L'explosió d'Igoxe el 14 de gener del 2020 havia de representar un punt d'inflexió i, malauradament, no ho ha estat. Hi ha una investigació judicial que s'ha dividit en tres peces, les quals –les tres– evidencien que les coses no s'estaven fent bé –només amb la instrucció ja podeu començar a veure coses bastant interessants i esfereïdores–, i es va fer la comissió d'estudi al Parlament. En aquesta comissió es van aprovar diferents conclusions –la CUP ens hi vam abstenir, perquè ens semblava que era massa de mínims–, però totes aquestes conclusions també demostraven que hi havia moltes mesures que es podien aplicar que no s'estaven aplicant i que, per tant, hi havia bastant de marge de millora.

La realitat, com deia, és que no ha canviat massa cosa. Les passes que sí que s'han fet podem veure, doncs, que són en l'àmbit de la gestió de les emergències, que precisament hauria de ser l'últim esglaó. I m'explico. Si volem garantir la seguretat de la població, de les treballadores, la cura del medi ambient, el que necessitem sobretot és evitar accidents. Necessitem evitar problemes de salut. Necessitem evitar aquesta contaminació.

I per això el que necessitem és, primer de tot, endurir la legislació, tant en matèria industrial i laboral com ambiental. Ja sabem que en el sistema capitalista la normativa que ha de regular l'activitat industrial està feta per protegir els interessos de les empreses, serveix per limitar-ne la responsabilitat i per ampliar el marge de benefici i la rendibilitat, i es tracta d'invertir aquesta lògica.

Per tant, en primer lloc, endurir la legislació. En segon lloc, garantir el control d'aquesta. I llavors vindria la gestió de les emergències en cas que realment es produeixi un accident, quan ja hem fet la feina prèvia per evitar al màxim que es produeixin aquests accidents.

Deia que, malauradament, res o molt poc ha canviat des d'aquella fatídica explosió. I poso l'exemple de la fuga de nafta el setembre passat. Amb aquella fuga, malgrat que les olors van arribar fins al Maresme, malgrat que hi van haver persones que van ser ateses per marejos, malgrat els centenars de trucades, malgrat que hi van haver persones que, sense ser conscients que era per la mateixa fuga, van ser ateses als CAPs –una norantena de persones, que coincidien, els seus símptomes, amb els que comporta la nafta–, doncs, no es va confinar aquell dia la població perquè la Generalitat considerava que aquest producte no era tòxic. I la xarxa de vigilància així ho va detectar, com una cosa que no tenia problemes, que no comportava problemes per a la salut de la població, quan el port de Tarragona sí que va detectar elevades concentracions de benzè, que és tòxic per a la població.

Per tant, nosaltres pensem que ha arribat l'hora de canviar tot això. Els hi portem aquesta moció, que conté propostes de la plataforma Cel Net, amb les quals hi coincidim totalment, de dues campanyes: la de «La impunitat s'ha acabat», just després de l'explosió, i la de «Tu també ho respirem», que és recent, en veure que les coses no han canviat.

És una moció que té moltes propostes, ho sabem. Agraïm l'esforç d'Esquerra Republicana per transaccionar. Pensem que els terminis que hi hem posat són raonables, ens preocupa que s'acabi la legislació i que decaiguin totes les mesures. I són mesures centrades en la prevenció, el control i les emergències.

I esperem que votin a favor de totes elles, bàsicament perquè és hora d'acabar amb l'opacitat, la connivència i la impunitat –i acabo, presidenta–, i esperem que hi votin a favor perquè pensem que la població del Camp de Tarragona tenim dret a saber què respirem, a confiar que l'Administració fa el control que toca i a viure tranquil·les perquè sabem que hi ha una normativa que prioritza garantir la cura del medi ambient i la cura de la nostra salut i de les treballadores.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Té la paraula, per defensar les esmenes presentades, per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, el diputat Carles Castillo Rosique.

Carles Castillo Rosique

Bon dia a tothom. Primer de tot, agraeixo en general l'actitud negociadora i positiva de la CUP, especialment com a tarragoní, perquè abordem avui un tema sensible i cabdal per a la societat tarragonina i diria que per a tota la catalana: la seguretat al polígon petroquímic de Tarragona. Aquest polígon és una de les àrees industrials més importants d'Europa i proporciona importants llocs de treball fonamentals per al creixement econòmic i el benestar de la nostra població.

Per això també, al costat de la felicitació, companys i companyes de la CUP, els he de dir que el seu enfocament en alguns moments concrets m'ha resultat un pèl exagerat i sobreactuat. És cert que, al costat de les coses positives importants que ràpidament posem en valor i de manifest, hem de reconèixer que les activitats petroquímiques també suposen un risc, ja que poden ser potencialment perilloses, com ja es va demostrar fa tres anys en aquell maleït accident que va passar a Igoxe. Però no es pot vendre la catàstrofe total, no és bo crear alarma social fent pensar que no es fa res o que ningú es preocupa prou de la seguretat del polígon, perquè tampoc això és veritat.

Moltes de les coses que demanen a la moció ja s'estan fent, i ho saben. I en aquest punt cal també destacar el bon treball que també fan moltes empreses en matèria de seguretat al polígon petroquímic de Tarragona, que compleixen rigorosament amb totes les seves responsabilitats. No tots són pirates, tot i que també sabem que n'hi ha, de pirates.

No obstant això, és evident que hi ha moltes coses a millorar, però és que en som plenament conscients. La seguretat al polígon petroquímic de Tarragona és una de les nostres principals prioritats. Això inclou estudiar i portar a terme mesures de seguretat tecnològiques eficaces per prevenir accidents i afectacions a la ciutadania, una planificació rigorosa dels riscos, formació i educació per a la població, i una resposta ràpida i eficaç en cas d'emergència. En aquest sentit, aprofito per desitjar-li una ràpida recuperació a l'operari de les instal·lacions de Dow que va patir un accident laboral fa uns dies.

Totes aquestes qüestions, en les que estem plenament d'acord, ens preocupen i ens ocupen, i, ara més que mai, s'estan portant ja a terme pels responsables de seguretat, la major part contemplades ja al Plaseqta. L'avís massiu a la població civil via SMS al mòbil directament ja el tenim, s'ha provat i es podrà fer servir. Divuit sirenes incloses a l'àrea del polígon, i, en projecte, un parc de quaranta-nou sirenes en total per assegurar la bona cobertura a tota la ciutadania. Sensors previstos que detecten nivells tòxics greus, conseqüència de fuites accidentals, testats i disposats linealment a mode de barrera davant de poblacions sensibles; en projecte, 519 sensors: d'anhídrid sulfurós, d'òxid d'etilè, d'àcid sulfhídric, de clor, d'amoníac, d'àcid clorhídric, de fosgen i d'acrilonitril.

Crec que és un treball important, responsable i diligent que s'està fent, i tampoc és just que el tirem per terra com si no s'estigués fent res. I la prova més evident és que hem arribat, efectivament, jo crec que gràcies a l'esforç negociador també de vostès, a l'acord, i jo diria que hem arribat a un acord en el vuitanta-cinc, noranta per cent, pràcticament, de tota la moció.

I en el que no hem aconseguit estar d'acord ha estat principalment per tres raons. En algun cas, perquè consideràvem que hi havia errades tècniques o de concepte. En d'altres, perquè no hi estàvem d'acord directament, o, com en diversos casos, per considerar el termini proposat com a insuficient. Vostè ha fet esment del termini. En general, li he de dir que en els punts que proposaven un termini d'entre tres i quatre mesos ens ha semblat irresponsable comprometre'ns a fer les coses en un temps que consideràvem irreal, sota el nostre humil punt de vista, com a grup parlamentari de govern. Nosaltres no ens comprometem, si no podem complir. Punt. És això, el que pensem.

I, després, hi ha hagut també alguna proposta amb la que teníem discrepància clara –no passa res, tampoc–, com és el punt 5. Per exemple, no entenem la seva proposta de desmantellar sensors ja implantats. Considerem que això redueix la seguretat i incrementa el risc. O el punt 15, on discrepem directament en una qüestió tècnica de model i, tot i així, ens hi abstindrem.

En conclusió, és la nostra responsabilitat, la de tots i totes els que estem aquí, assegurar-nos que el nostre polígon de Tarragona estigui ben segur i que les activitats que hi tenen lloc siguin sostenibles per a les generacions futures. Tots hi respirem, també ho apuntava vostè a la campanya. Nosaltres vivim allà. Tots hi vivim, hi tenim família, fills, filles, i hem d'estar-hi a sobre per viure segurs i segures.

Gràcies a tothom.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, per part del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, la diputada Rosa Maria Ibarra Ollé.

Rosa Maria Ibarra Ollé

Gràcies, presidenta. Diputades i diputats... El sector de la petroquímica a Catalunya i, en concret, el complex industrial petroquímic del Camp de Tarragona és el pol industrial més important del sud d'Europa. Representa prop d'un vint-i-cinc per cent de la producció química estatal i un cinquanta per cent de la catalana. Actualment hi treballen prop de deu mil persones i hi ha prop de trenta mil llocs de treball induïts. Però, a més, creiem que val la pena destacar, posar en valor les sinergies que es creen amb la Universitat Rovira i Virgili i amb l'ICIQ, on es genera coneixement en l'àmbit químic que a la vegada es trasllada a les empreses.

Ara bé, tot i aquests factors positius, és cert que la indústria petroquímica té externalitats negatives, i no són menors. I un exemple va ser el desgraciat accident d'Iqoxe que es va produir el 14 de gener de 2020 i que va suposar la mort de tres persones, una de les quals a dos quilòmetres i mig del punt on es va produir l'explosió. I, tot i que vostès ens deien que aquest accident no va suposar un punt d'inflexió respecte a la indústria química, al nostre entendre sí que el va representar.

De fet, aquest accident va deixar al descobert mancances en la gestió del mateix accident per part del Govern de la Generalitat. I, davant l'evidència de les mancances en la gestió de possibles accidents i el temor dels veïns i veïnes de les poblacions que conviuen amb la química, tots els grups parlamentaris vam acordar la constitució de la Comissió d'Estudi de la Seguretat del Sector de la Petroquímica.

L'àmbit d'aquesta comissió va anar més enllà de l'accident d'Iqoxe. Es va parlar de la qualitat de l'aire, dels mecanismes de comunicació a la població, de campanyes de sensibilització, de millores de la seguretat laboral o de la necessitat d'incrementar la inspecció de treball, especialment en les empreses subcontractades. Per tant, es va fer un repàs prou exhaustiu de la seguretat de la indústria química a casa nostra.

Entrant a la moció, vostès l'han estructurat en diferents apartats. Parlen de transparència, seguretat, salut i legislació. I, mirin, de la lectura general un agafa la idea de que la indústria química a Tarragona no està sota cap control, no hi ha transparència i gairebé no s'hi aplica la legislació aprovada, ho fan tot malament. I no és així, diputades i diputats de la CUP. No és així.

La moció forma part del seu relat, del «no contra tot» del que alguna vegada ja els hi hem parlat. De fet, segueix la línia de la interpellació que hem sentit avui també quan parlaven de turisme. També els hem sentit que no estan d'acord, per exemple, amb les energies renovables o amb l'hidrogen verd, que també han criticat. Per tant, un model que no entenem massa bé quin fonament té i si està a la realitat. Però el cert és que bona part del que vostès plantegen en aquesta moció –ja s'ha dit– ja s'està fent des de la indústria química i fins i tot des del Govern de la Generalitat, perquè, de fet, la normativa ho preveu.

Ara bé, estem d'acord que cal avançar en transparència, en seguretat, en garantia de la salut i, evidentment, en l'aplicació de la legislació necessària per complir els màxims estàndards de seguretat i de salut, no només al Camp de Tarragona, sinó al conjunt de Catalunya.

I, en aquest sentit, arran de l'accident a què feia referència abans, s'han portat a terme, per part del Govern de la Generalitat, algunes mesures que es van plantejar i que es van debatre en la Comissió d'Estudi de la Seguretat del Sector de la Petroquímica. Però encara queda molt per fer, és cert. De fet, el conseller Elena va anunciar que enguany es completaria la instal·lació de sis-cents sensors al voltant de la zona industrial. Per tant, la implantació no està completa, tot i que aquest va ser i és un tema molt reclamat per veïns i veïnes i també pels grups parlamentaris.

Igual passa amb les sirenes, que se n'han d'instal·lar dues de noves a Vila-seca. El Govern, en aquest sentit, va tard. Es van aprovar les conclusions de la comissió d'estudi el desembre del 2020: som al 2023 i encara no està tot instal·lat –tot el que s'havia dit.

També es podria millorar la comunicació entre el Departament d'Interior i els alcaldes de la zona. Per exemple, de l'última visita del conseller al 112, en què anunciava mesures..., cap comunicació als ajuntaments afectats. Per tant, marge de millora també per part del Govern de la Generalitat. Per cert, cal fer esment que el Govern d'Espanya ha fet els deures: ha posat en funcionament el sistema d'SMSs massius en cas d'accident i ha traspassat a la Generalitat aquesta aplicació.

Respecte a la legislació a què vostès feien referència, la legislació aplicada és la que prové de directives europees que ens transposen a la normativa estatal i que, per tant, són aplicables també a Catalunya. No ens podem inventar la normativa. Hem de seguir la normativa que estableix, en aquest cas, la Unió Europea. I, de fet, aquesta legislació avança, es va harmonitzant amb els resultats científics, amb l'objectiu de la contaminació zero el 2050.

En resum, votarem de manera diferenciada els punts de la moció. Ho farem en positiu en aquells punts que creiem que ja s'estan duent a terme, també en aquells que poden reforçar els controls.

Acabo amb la mateixa reflexió amb què he començat: considerem la indústria química com un actiu de les nostres comarques i del conjunt de Catalunya –crea riquesa i crea ocupació–, però és evident que la seva activitat té una incidència important en el territori que ocupa, i, per tant, s'ha de sotmetre als controls necessaris per garantir-ne la màxima seguretat. I a la vegada (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) cal que s'avanci –acabo, presidenta– cap a la descarbonització dels processos productius d'aquesta indústria. I és per això que en l'acord de pressupostos vam consignar 5 milions d'euros per a la unitat d'investigació i recerca que lideraran la URV, l'ICIQ i l'Eurecat per tal que la descarbonització de la indústria química sigui una realitat.

Avancem cap a un model més sostenible, perquè d'això depèn el futur de les nostres comarques, no tan sols mediambientalment, sinó també econòmicament.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el diputat Joaquim Calatayud Casals.

Joaquim Calatayud Casals

Bon dia, vicepresidenta. Catorze de gener de 2020. Ara fa tres anys, Tarragona i els seus entorns van viure un moment difícil i complicat a causa d'un greu accident a la planta d'Iqoxe, amb un tristíssim i lamentable balanç de tres persones mortes i una gran afectació a la factoria, sobre l'entorn més proper i amb una consegüent pèrdua de confiança per part de la ciutadania. Per cert, encara fa poc venien experts de

tot el món a conèixer la situació per l'excursionista i incomprensible explosió que es va produir.

La moció que se sotmet a debat, a parer meu, com a conseqüència indirecta d'aquest accident, ens proposa diverses mesures per millorar la informació i la seguretat i per minimitzar els possibles riscos de qualsevol nou incident, però, en el fons, fa la sensació que el complex petroquímic és, en general, un desgavell, un perill imminent i amb uns efectes greus sobre la salut dels seus veïns. I això no és cert i crec que també és injust.

Així, d'entrada, siguin ben vingudes les mesures encaminades a millorar la seguretat dels nostres ciutadans i a minimitzar els riscos de la indústria química. Una indústria, no cal dir-ho, cabdal a les nostres comarques, on és un veritable motor econòmic. Vull creure que, atesa la importància d'aquest sector, la seva implicació social, econòmica i de relació amb tot el teixit de les comarques de Tarragona, des de la seva Universitat Rovira i Virgili fins a les institucions, entitats..., vull creure, com deia, que els primers i més interessats en la seguretat dels seus conciutadans, dels seus treballadors i treballadores i, per tant, del conjunt de les comarques de Tarragona, suposo jo que és la mateixa indústria química.

Vigilem –vigilem– amb aquest àmbit químic del Camp de Tarragona. No legislem amb base ideològica interessada. Allà ens hi juguem molt. No ens passem de frenada, com ha succeït altres vegades.

També és cert que aquest Parlament no pot viure ni es pot conformar amb actes de fe ni amb creences d'aparador mediàtic. El que compten són els fets. I en el capítol de fets vull recordar que la indústria petroquímica va ser pionera en tot l'Estat espanyol amb l'aprovació dels seus plans de seguretat, i que totes i cada una de les empreses del polígon tarragoní disposen de plans d'autoprotecció, a més del pla d'emergència exterior, el Plaseqta, i que estan recollits i legislats en tot d'altres aspectes, com les substàncies que genera.

La seguretat zero no existeix, és evident. Això ho sabem i és així. I també sabem que la indústria química, com ha de ser, és una de les que se sotmeten a més controls.

L'accident del 14 de gener ha comportat, entre altres mesures, la implantació d'un sistema més àgil i independent de sensors per detectar possibles fugites, que a final d'aquest any, com han dit alguns companys..., amb més de cinc-cents sensors que envoltaran el perímetre dels polígons Nord i Sud.

A més, s'ha posat en marxa un sistema d'avís directes d'emergència als telèfons mòbils que es va comprovar el passat octubre durant el simulacre que es va dur a terme. A més, havia de quedar traspassat a la Generalitat, pel que sembla, aquest més de febrer.

Des del nostre punt de vista, tot i que en matèria de seguretat mai no n'hi ha prou, crec que estem en la bona direcció. És una qüestió de gran complexitat, com també entenem que cal expressar confiança, en primer lloc, en les pròpies empreses del sector i, en especial, en tots els serveis i departaments de la Generalitat i de l'Administració, que, en definitiva, són els encarregats de controlar, proposar millores i, si escau, començar a prendre les decisions oportunes per garantir tant la seguretat com totes les garanties en el funcionament d'aquest sector.

La indústria química tinguem clar que, per les seves característiques, està sotmesa a un dels marcs normatius més exigents que estableixen les directives europees. Per tant, com he comentat abans, no ens passem de frenada. El sector petroquímic és un espai vital necessari i imprescindible per al Camp de Tarragona, i les famílies, els treballadors i la gent d'aquelles terres, amb tots els condicionants i seguretats possibles, el necessitem. I és una eina econòmica i enriquidora imprescindible per a tots nosaltres.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funciones de presidenta

Per part del Grup Parlamentari de VOX, té la paraula la diputada Isabel Lázaro Pina.

Isabel Lázaro Pina

Muchas gracias, presidenta. Buenos días de nuevo. Señores, la petroquímica de Tarragona es el motor económico del territorio, un referente internacional por sus políticas de seguridad, por su compromiso con el medio ambiente y por su responsabilidad social.

Nos presenta hoy una moción la diputada, la señora Estrada, que demuestra su desconocimiento del sector. La gran mayoría de las peticiones que contiene su moción ya se ejecutan actualmente. Lo sabría si se hubiese documentado y se hubiese molestado en hacer una investigación previa o mínimamente en contrastar la fiabilidad de sus fuentes de información. Otras de sus propuestas no son viables o no son recomendables.

Sus propuestas, señora Estrada, transmiten una sensación de desorden, descontrol, peligro inminente y efectos graves sobre la salud que no se corresponde en absoluto con la realidad de la industria química, que es un sector, además, puntero, innovador y necesario.

Mire, para su información, en primer lugar, el sector petroquímico de Tarragona está totalmente comprometido con la protección del medio ambiente a través de la inversión continua en las mejores prácticas, con total transparencia. Ha impulsado, en colaboración con entidades científicas como la Universidad Rovira i Virgili, iniciativas en el Observatorio de la Calidad del Aire, donde se evalúa permanentemente la calidad del aire en todos los barrios de Tarragona y en tiempo real; lo puede usted comprobar, lo podrá usted consultar desde su móvil cuando quiera.

Segundo. La seguridad es la prioridad de la industria química. Se está invirtiendo muchísimo, incrementando las mejoras técnicas, formación continuada, los protocolos y estándares más rigurosos. Gracias al talento y la profesionalidad de miles de personas expertas en gestión de riesgos, se ha conseguido que sea, señora Estrada, uno de los sectores con menos accidentes. Esto lo dicen los datos y los índices de gravedad, que son públicos y objetivos; puede usted comprobarlo. En este momento está a punto de ponerse en marcha un sistema de mejora continuada de la seguridad, un proyecto pionero en el mundo, dentro del plan estratégico de la AEQT.

Y, en tercer lugar, la industria química está entregada totalmente a la sociedad de su entorno, con proyectos como, por ejemplo, el panel público asesor –no sé si lo conoce–, o con múltiples acuerdos de colaboración y muchísimas ayudas.

Le daré también, para su información, algunos de los datos de indicadores económicos, que algunos de mis compañeros que me han precedido ya los han comunicado, pero quiero que quede constancia. La petroquímica de Tarragona es el primer polo químico del sur de Europa. Treinta y tres grandes compañías la componen. Ocupa 1.200 hectáreas. El veinticinco por ciento de la producción de España se lleva a cabo allí, y más del cincuenta por ciento de la producción de Cataluña –millones de toneladas de producción anual–; el cincuenta por ciento de las exportaciones de la demarcación y el 68,7 por ciento de los movimientos del puerto de Tarragona.

Empleo de calidad, señora Estrada, con excelentes condiciones de trabajo: 5.500 puestos de trabajo directos y otros 5.500 indirectos. Pero es que, además, 35.000 inducidos. Todos los sectores económicos, todos, demandan la industria química: alimentación, textil, automoción, mecánica, salud, metal, comercio, construcción..., absolutamente todos.

Diputados, estas diecisiete propuestas de los antisistema, fabricantes de pobres, pretenden fiscalizar, controlar y criminalizar las empresas químicas de la demarcación de Tarragona, que ya están fiscalizadas y controladas por la normativa vigente y que cumplen con total rigor.

Desde VOX hemos hablado directamente con trabajadores de distintas empresas y hemos solicitado a expertos y técnicos un informe de cada una de sus propuestas. Aquí lo tengo; si le interesa a alguien, se lo puedo pasar. Contiene datos, contiene páginas web oficiales y contiene argumentos sólidos.

Miren, desde VOX no vamos a contribuir a la depresión y la ruina de ningún sector de Cataluña. Por el contrario, nosotros hemos venido a conservar todo lo que ustedes quieren destruir y a recuperar todo lo que ustedes ya han destruido. Y estaremos siempre al lado del progreso, de la creación de empleo y riqueza, y con la única finalidad de alcanzar una sociedad más sólida y más justa.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula el diputat Lucas Ferro.

Lucas Silvano Ferro Solé

Moltes gràcies, presidenta. Diputats i diputades, en primer lloc, disculpar el company Jordan, que és qui normalment hagués fet aquesta intervenció, però està malalt; des d'aquí, enviar-li una abraçada i que es recuperi aviat.

En primer lloc, doncs, us comunico que votarem a favor de la moció, que per nosaltres es tracta d'una extensió o d'una continuació de les conclusions de la Comissió d'Estudi de la Seguretat del Sector de la Petroquímica, que ens hauria de servir per reafirmar-nos en aquestes conclusions i, sobretot, perquè d'una vegada per totes les conclusions d'aquest grup d'estudi tinguin impuls públic, tinguin impuls del Govern i l'impuls del conjunt de les institucions.

Per nosaltres, davant de l'accident d'Iqoxe, ha d'imperar el principi de precaució, que és un dels principis que regeixen, juntament amb el de prevenció, els fonaments democràtics davant com abordem els riscos com a societat. I, per tant, davant la perillositat del sector i de les possibles conseqüències cap a la ciutadania, entenem que l'acció pública el que ha de fer és exigir garanties de que no es puguin repetir accidents com aquests, minimitzar riscos, i, per tant, ser previnguts. I, en aquest sentit, estem absolutament d'acord amb les mesures que proposa la moció, i que nosaltres dividírem en tres grans blocs.

El primer, la transparència en la seguretat en el complex petroquímic: la transparència en com funcionen les eines de seguretat, la necessitat de difondre una eina essencial com el pla de seguretat de Tarragona, així com la necessitat de continuar posant en marxa sistemes de comunicació que serveixin de manera efectiva en cas d'emergència.

Un segon bloc en el que nosaltres estem totalment d'acord és la seguretat efectiva al complex, la necessitat d'establir les mesures de seguretat bàsiques que es van demostrar insuficients en el cas de l'accident del 14 de gener, tot i complir la normativa bàsica, com la necessitat de burocratització de les sales de control properes als reactors per evitar el mal funcionament i que s'agreugin els possibles accidents, o la importància d'implementar mesures d'enregistrament de tota l'activitat que es faci als reactors. O, el que és el mateix, implementar sistemes de caixes negres per poder supervisar posteriorment què és el que ha passat, consultar els registres i, per tant, prendre decisions que corregeixin aquelles mancances que entenem que s'hagin pogut detectar.

I, evidentment, estem d'acord amb totes les mesures recollides en el bloc que fa referència a la salut i el medi ambient. Entenem que urgeix establir les mesures necessàries per tal de que es detectin les fuites, els gasos contaminants i les possibles contaminacions en l'aigua, en el sòl i en el subsol. I, evidentment, també compartim la necessitat de ser curosos i exigents amb la legislació.

Aprofito per recordar que en el debat sobre les conclusions de l'informe que va fer aquest mateix Parlament ja vam exposar la necessitat de fer una llei específica

sobre l'activitat petroquímica del Camp de Tarragona. Entenem que és una llei específica i entenem que a alguns això els hi pugui molestar, però crec que hem de considerar que el complex petroquímic és el major complex d'aquestes característiques de tot el sud d'Europa, i, a més, és el que més proper està als habitatges i a la vida urbana de tot Europa. I, per tant, entenem que cal una eina legislativa que sigui eficaç i que sigui suficientment concreta com per legislar i ser valents en aquesta qüestió.

Com tots deuen recordar, l'accident del 14 de gener a la planta d'Iqoxe va acabar amb la vida de tres persones, dues treballadores de la companyia i una persona que es trobava a gairebé tres quilòmetres de distància de la planta i que va morir arran de l'impacte d'una planxa metàl·lica. Ha passat temps, però voldria recordar les paraules de la meua companya, Yolanda López, que ja va demanar en el seu moment que es treballés aquest tema en aquesta legislatura, i que aquesta legislatura hauria de ser capaç de generar les sinergies i les complicitats necessàries entre nosaltres per legislar de manera urgent i valenta sobre aquest tema.

Creiem que el Govern no ha estat prou diligent en la implementació de les mesures i que encara avui ens trobem cercant aquestes complicitats. Crec que, per la gravetat del que va passar i per la necessitat de que aquest Parlament doni resposta al risc que suposa per al conjunt de la ciutadania..., estic convençut que trobarem les sinergies perquè aquesta legislatura sigui també la de la seguretat en el complex petroquímic.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la diputada Marina Bravo Sobrino.

Marina Bravo Sobrino

Gracias, presidenta. El Camp de Tarragona es una de las zonas de alta concentración de industria química en Cataluña y en el conjunto de España. Una industria química que está presente en Tarragona desde la primera mitad del siglo pasado.

Se ha dicho aquí muchas veces, y algunos de los datos que mencionaré ahora se han dicho por diputados que me preceden, pero creo que es importante recordarlo: el clúster químico de Tarragona es el más importante del sur de Europa y, por tanto, el más importante de España. La producción en los polígonos petroquímicos de Tarragona es del cincuenta por ciento de la producción total en Cataluña y representa un veinticinco por ciento de la producción total española, una producción que hay que decir que está alrededor de los 20 millones de toneladas de productos químicos año tras año.

Estamos hablando de un sector industrial importantísimo, de alto valor añadido, con un nivel de inversión en investigación, desarrollo e innovación que supera el veinticinco por ciento del total de la industria española. Ocupa también, se ha dicho aquí, a alrededor de 5.500 personas en puestos de trabajo directos por las propias empresas del sector y que están integradas en la Asociación Empresarial Química de Tarragona, otros tantos puestos de trabajo indirectos y rondan los treinta mil si consideramos, además, los puestos de trabajo inducidos.

La petroquímica de Tarragona es directamente responsable del sesenta y tres por ciento de los movimientos del puerto de Tarragona y del cincuenta y tres por ciento de las exportaciones totales de la provincia. Más de la mitad de la producción total, además, son ventas al extranjero, especialmente a Europa –la inmensa mayoría–, pero también al resto del mundo. Y hay una previsión de crecimiento a nivel mundial en torno al cuatro por ciento hasta el 2030.

Estamos, por tanto, ante un sector industrial consolidado que merece la atención de las administraciones públicas. Y sí, efectivamente, merece también nuestra atención como parlamentarios para encontrar respuestas a las preocupaciones de la

sociedad, especialmente los ciudadanos de la provincia de Tarragona, y más sensiblemente desde el gravísimo accidente del 14 de enero de 2020 en la planta de Iqoxe.

Desde el punto de vista del Grupo Parlamentario de Ciutadans, estamos hablando de un sector industrial de carácter estratégico, con un número elevado de empleos de calidad y un potencial de crecimiento y de continuidad que para nosotros está fuera de toda duda. Por tanto, no discutiremos sobre su viabilidad ni sobre la necesidad de asegurar su continuidad.

Se ha dicho aquí por parte del grupo proponente, no hoy, sino en el Pleno anterior, durante la interpelación, que «els costos i els perills que ha comportat i que comporta per a la gent del territori s'han minimitzat, en part, pels llocs de treball que genera». Y miren, señores de la CUP, nuestro enfoque es justo el contrario: precisamente por la fuerte riqueza que representa este sector, no hay que minimizar absolutamente nada, sino que hay que prestarle toda la atención para evitar cualquier tipo de recelo que pueda perjudicarlo.

Los profesionales que trabajan en el sector químico siempre han sido muy conscientes de los riesgos derivados de esta importantísima actividad industrial. Muchos vecinos cercanos a los polígonos industriales, especialmente los que tienen familiares o amigos trabajando allí, también lo son.

El mismo sector, las mismas empresas son muy conscientes y trabajan sin descanso para mejorar procesos, las medidas de seguridad, la capacidad de respuesta a las emergencias, la prevención de riesgos o la formación de sus trabajadores. Lo llevan haciendo muchos años, y seguro que lo hacen aún más cuando sucede algún incidente, o, en el peor de los casos, algún accidente en sus propias plantas o en otras similares. Les va su futuro en ello.

Y también en aras de garantizar su futuro, que no porque compartamos el relato del grupo proponente, desde nuestro grupo parlamentario apoyaremos aquellos puntos de la moción que faciliten que desde la Administración se puedan dar todas las garantías a la ciudadanía. No para silenciarla, como se ha pretendido decir aquí, sino porque merecen vivir con la tranquilidad y la certeza de que la Administración que tiene que velar por su bienestar asume con firmeza las responsabilidades que le tocan y garantiza su seguridad.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera en funciones de presidenta

Per part del Grup Mixt, té la paraula la diputada Lorena Roldán Suárez.

Lorena Roldán Suárez

Sí; muchas gracias, presidenta. Catorce de enero del 2020, las 18.58, mensaje de WhatsApp: «¿Dónde estás? Explosión en la química. Hay fuego y una columna de humo. No sabemos si es tóxico. Ha retumbado todo. Menudo susto. Parecía un terremoto. No hay sirenas del Plaseqta ni nada. Qué miedo.» Este fue el mensaje que mi madre me mandó el día de la explosión de Iqoxe, porque desde la ventana de su casa veía las llamas y el fuego de esa explosión. Les temblaron los cristales, o eso fue lo que ella me contó en ese momento, y, evidentemente, pasaron mucho miedo.

Vaya por delante que nosotros somos firmes defensores de la convivencia entre la industria petroquímica de Tarragona y el turismo, que ha sido una historia de éxito en la provincia. Como ya se ha dicho, la industria petroquímica en Tarragona genera miles de puestos de trabajo, once mil puestos de trabajo entre directos indirectos, y más de 35.000 puestos de trabajo inducidos.

Insisto que nosotros somos firmes defensores de la industria petroquímica en Tarragona, pero es cierto que han pasado cosas. Es cierto que el 14 de enero del 2020, pues, seguramente estos mensajes se repitieron en muchísimas de las familias de Tarragona. Y, por tanto, creo que hay que tomar las medidas necesarias. Nosotros no votamos prejuicios, nosotros votamos textos. Y nos parece que este texto de la CUP es sensato y es adecuado.

Y creo que es cierto que debería haber habido un antes y un después desde el accidente de Igoxe, pero no ha sido así. Y, por tanto, todas aquellas medidas que vayan a generar, pues, esa sensación de seguridad, que vayan a prevenir esos accidentes... Y creo que daba la clave la diputada Estrada cuando decía que todas las medidas que se están tomando, que se han tomado desde entonces, se centran en la respuesta tras el accidente, y creo que deberíamos centrarnos en el paso previo, en que no ocurran esos accidentes. Y, por tanto, insisto en que estas medidas que plantea la moción de hoy de la CUP nos parecen sensatas.

Alguien ha dicho por aquí, de los diputados que me han precedido, que muchas de estas medidas ya se estaban implementando. Bueno, sí, pero si luego no funcionan... Si luego pasa como en ese día, donde las sirenas del Plaseqta no funcionaron... Si luego pasa como, por ejemplo, hace escasos meses, con ese escape de azufre en Afepasa, donde tampoco teníamos información, donde la población no sabía si se tenía que recluir o no, donde los mensajes no llegaron... Pues, bueno, eso crea una cierta sensación de caos que creo que deberíamos evitar.

Y vuelvo a insistir: nosotros confiamos en la empresa petroquímica, nosotros creemos que es necesaria en la provincia de Tarragona, pero también hay que dar seguridad, sobre todo cuando hablamos de una petroquímica que está muy cerca también de los núcleos de población. Y, por tanto, insisto en que hay que dar esas medidas de prevención y esas medidas también de protección.

Todo lo que sea información nos parece que es necesario. Y, por tanto, como digo, nosotros vamos a votar a favor creo que prácticamente todos los puntos de la moción. Creo que, además, estas enmiendas que se han negociado con el grupo que da apoyo al Gobierno, pues, han mejorado el texto también en este sentido.

Y, por tanto, como les digo, creo que todo lo que sea más seguridad y más prevención en este sentido es positivo para los vecinos de Tarragona, para la industria petroquímica en sí y, evidentemente, para el resto también de la población.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputada. Per part del diputat no adscrit, té la paraula el diputat Antonio Gallego Burgos.

Antonio Gallego Burgos

Sí; gracias, vicepresidenta. Yo creo que no se puede votar en contra de mejorar protocolos o aumentar los controles sobre los posibles efectos nocivos de la industria química en el medio ambiente, la salud y la seguridad, etcétera, ¿no? Pero, por otro lado, sí que he de confesarles que, viniendo de donde viene, pues, hombre, sí que uno puede intuir que, en fin, los grandes defensores del decrecimiento económico tienen una intención oculta, que es la de ir también a por la industria química, cosa que tampoco me sorprendería, porque van contra todos los sectores económicos que pueden, ¿no? Con lo cual, la criminalización, la demonización del sector petroquímico de Tarragona me parece peligrosa y sospechosa, ¿no?, aprovechando el lamentable accidente de Igoxe.

En coherencia con lo dicho, me abstendré, porque, miren, no me acabo de fiar mucho de las intenciones del grupo que plantea la moción.

Gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada Laia Estrada Cañón.

Laia Estrada Cañón

Bé, doncs anirem de lo concret a lo general. Sobre els sensors. El problema dels sensors és que no detecten moltes de les substàncies perilloses que s'estan emetent, i, a més a més, que només mesuraran valors que són mil vegades per sobre de les

concentracions admissibles en àrees urbanes. Per tant, no ens serveixen, aquests sensors.

Terminis. Deia el diputat Castillo que seria irresponsable acceptar pocs mesos. Jo penso que és irresponsable que hagin passat tres anys des que es van aprovar les conclusions de la comissió d'estudi i que hagin fet ben poc; però, en fi... Tres anys, tres anys han passat. Els hem allargat, igualment.

A lo general, anem a lo general. Sobreactuem? Sobreactuem, de veritat? El que ha posat de manifest l'explosió d'Iqoxe és... Perquè alguns intenten fer veure que allò va ser un accident que ningú ho podia preveure, com si estiguéssim parlant d'una catàstrofe ambiental. El que ha posat de manifest Iqoxe és, primer, que els ritmes de treball que hi havia allà eren frenètics; segon, que hi havia un reactor clandestí; tercer, que hi havia vessaments tòxics al mar. I això, davant dels morros de l'Administració pública. I venen aquí a dir-nos que sí, que estan fent la feina? Va, home, va. Va, home, va.

Segon, que no podem legislar en base a ideologia? A veure, parlin clar. No podem legislar en base a *la nostra* ideologia; en base a la seva, sí, que és la que hi ha. Que, com he dit abans, és: en el sistema capitalista, la legislació està per protegir les empreses i els seus interessos, per minimitzar la seva responsabilitat i per ampliar el seu marge de benefici i la seva rendibilitat. Passa que, clar, els hi preocupa que legislem en base a la nostra ideologia.

I amb això lligo l'últim comentari: som les del «no a tot», deien des del PSC. Això és fals. Nosaltres estem totalment a favor d'una indústria que sigui respectuosa amb el medi ambient, que sigui respectuosa amb els drets de les treballadores. No estem a favor de la indústria que fa, doncs, el que vol per optimitzar i maximitzar beneficis. Estem a favor dels serveis públics, estem a favor del dret a l'habitatge, i no dels grans tenidors. Estem a favor de defensar el medi ambient. Estem a favor d'implementar renovables de forma descentralitzada. Estem a favor de polítiques que hauria de fer una formació d'esquerra, en teoria, i que a vostès, evidentment, els hi queda molt lluny des de fa molt de temps. Tenim dret a saber què respirem i tenim dret a viure tranquil·les d'una vegada per totes.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat... Ai, perdó –perdó. Acabat el debat, els faig avinent que procedim tot seguit a la votació de les mocions substanciades aquest matí, que són els punts 14 a 18 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la sostenibilitat del sistema sanitari (continuació)

302-00241/13

Iniciem, doncs, aquestes votacions votant la moció número 14, moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la sostenibilitat del sistema sanitari.

Comencem votant els punts número 1 i 2.

Comença la votació.

Amb 105 vots a favor, 10 en contra i 13 abstencions, aquests punts queden aprovats.

Votem ara el punt número 3, l'encapçalament.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat, amb 101 vots a favor, 11 en contra i 16 abstencions.

Votem ara els punts 3.b i 3.j.

Comença la votació.

Aquests punts queden aprovats, amb 105 vots a favor, cap en contra i 23 abstencions.

Votem ara la resta de punts d'aquesta moció.

Comença la votació.

Amb 115 vots a favor, cap en contra i 13 abstencions, la resta de punts queden aprovats.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la decadència del sistema sanitari (continuació)

302-00242/13

Passem ara a la votació de la moció del punt número 15, moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la decadència del sistema sanitari. Atès que no s'han demanat votacions separades, votem tot el text de la moció. *(Joan Garriga Doménech demana per parlar.)* Sí, diputat.

Joan Garriga Doménech

Per demanar lectura del punt número 6.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Lectura del punt número 6. Doncs demano al secretari primer que pugui fer la lectura del punt número 6.

El secretari primer

«Presentar, en los próximos tres meses, un plan de choque para la reducción de listas de espera médicas, quirúrgicas y de pruebas complementarias donde se dé prioridad a pacientes oncológicos y se efectúe cualquier prueba complementaria requerida para avanzar en el diagnóstico de este tipo de enfermedades. En dicho plan de choque deben figurar medidas concretas en las que se especifiquen las áreas donde incidir y el presupuesto que se va a destinar a cada una de ellas.»

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Doncs, com que no hi ha votacions separades, votem tot el text de la moció.

Comença la votació.

Amb 20 vots a favor, 108 en contra i cap abstenció, no s'aprova aquesta moció.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els problemes de la competitivitat de les empreses amb relació al preu de l'energia (continuació)

302-00244/13

Passem ara al punt 16 de l'ordre del dia –a la votació–, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els problemes de competitivitat de les empreses amb relació al preu de l'energia.

Comencem votant el punt número 1.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat, amb 118 vots a favor, cap en contra i 10 abstencions.

Votem ara el punt número 2.

Comença la votació.

Aquest punt no queda aprovat, amb 51 vots a favor, 69 en contra i 8 abstencions.

Votem ara els punts 3 i 4.

Comença la votació.

Aquests punts queden aprovats, amb 107 vots a favor, 1 en contra i 20 abstencions.

Votem ara el punt número 5.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat, amb 128 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les mesures previstes per a afrontar la inflació i els seus efectes sobre els consumidors (continuació)

302-00247/13

Passem ara a la votació del punt número 17, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les mesures previstes per afrontar la inflació i els seus efectes sobre els consumidors.

Comencem votant el punt número 1.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat, amb 127 vots a favor i 1 en contra.

Votem ara el punt 1 bis i el punt 13.

Comença la votació.

Aquests punts queden aprovats, amb 75 vots a favor, 20 en contra i 33 abstencions.

Votem ara el punt número 2.

Comença la votació.

Aquest punt queda rebutjat, amb 44 vots a favor, 45 en contra i 39 abstencions.

Votem ara el punt 3 bis.

Comença la votació.

Aquest punt queda rebutjat, amb 44 vots a favor i 83 en contra.

Votem ara el punt 4.a.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat, amb 82 vots a favor i 45 en contra.

Votem ara el punt 4.b.

Comença la votació.

Aquest punt queda rebutjat, amb 45 vots a favor, 83 en contra.

Votem ara el punt 5.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat, amb 107 vots a favor i 21 en contra.

Votem ara els punts 6 i 9.

Comença la votació.

Aquests punts queden aprovats, amb 101 vots a favor, 20 en contra i 7 abstencions.

Votem ara el punt 7.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat, amb 70 vots a favor, 50 en contra i 7 abstencions.

Votem ara el punt número 8.

Comença la votació.

Aquest punt queda rebutjat, amb 40 vots a favor, 51 en contra i 37 abstencions.

Votem ara el punt número 10.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat, amb 70 vots a favor, 51 en contra i 7 abstencions.

Votem ara el punt número 11.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat, amb 110 vots a favor, 11 en contra i 7 abstencions.

Votem ara el punt 12.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat, amb 117 vots a favor i 11 en contra.

Votem ara el punt 14.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat, amb 44 vots a favor, 20 en contra i 64 abstencions.

Votem ara el punt número 15.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat, amb 75 vots a favor, 5 en contra i 48 abstencions.

Votem ara el punt 17.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat, amb 106 vots a favor, 8 en contra i 13 abstencions.

Votem ara el punt 17 bis.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat, amb 76 vots a favor, 52 en contra i cap abstenció.

Votem ara el punt 18.

Comença la votació.

Aquest punt queda rebutjat, amb 44 vots a favor, 84 en contra.

Votem ara el punt 19.

Comença la votació.

Aquest punt queda rebutjat, amb 44 vots a favor, 51 en contra i 33 abstencions.

Votem ara la resta de punts, que són els punts 3 i 16.

Comença la votació.

Aquests punts queden aprovats, amb 108 vots a favor i 20 en contra.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la seguretat al complex petroquímic (continuació)

302-00250/13

Passem ara a la votació del punt número 18, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la seguretat al complex petroquímic.

Comencem votant els punts números 1 i 2.

Comença la votació.

Aquests punts queden aprovats, amb 117 vots a favor, cap en contra i 11 abstencions.

Votem ara el punt 3, totes les lletres, i el punt 5.

Comença la votació.

Aquests punts queden rebutjats, amb 17 vots a favor, 110 en contra i una abstenció.

Votem ara el punt número 6.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat, amb 84 vots a favor, 43 en contra i 1 abstenció.

Votem ara els punts 8, 10, 11 i 12.

Comença la votació.

Aquests punts queden aprovats, amb 111 vots a favor, 10 en contra i 7 abstencions.

Votem ara el punt 13.

Comença la votació.

Aquest punt queda rebutjat, amb 17 vots a favor, 104 en contra i 7 abstencions.

Votem ara el punt número 15, totes les lletres.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat, amb 50 vots a favor, 41 en contra i 37 abstencions.

Votem ara la resta de punts d'aquesta moció.

Comença la votació.

La resta de punts queden aprovats, amb 117 vots a favor, 10 en contra i 1 abstenció.

Suspenem la sessió fins a dos quarts de quatre de la tarda.

La sessió se suspèn a dos quarts de dues del migdia i tres minuts i es reprèn a dos quarts de quatre de la tarda. Presideix la vicepresidenta primera en funcions de presidenta, acompanyada de la vicepresidenta segona, el secretari primer, la secretària segona, el secretari tercer i el secretari quart. Assisteixen la Mesa el lletrat major en funcions de secretari general, el lletrat Antoni Bayona Rocamora i el lletrat Xavier Muro i Bas.

Al banc del Govern seuen la consellera d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural, el conseller de Territori i la consellera de Justícia, Drets i Memòria.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Molt bé, diputats i diputades.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política d'infraestructures

302-00245/13

Reprenem la sessió amb el dinovè punt de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política d'infraestructures, presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans. I, per exposar-la, té la paraula la diputada Marina Bravo Sobrino.

Marina Bravo Sobrino

Gracias, presidenta. Diputados, diputadas, *conseller*, desde el Grupo Parlamentario de Ciudadanos, siempre hemos defendido la importancia de las infraestructuras como capital público para la competitividad, y más en un contexto de dificultades como el actual para muchas empresas y ciudadanos.

Por desgracia, en nuestro país hemos visto demasiadas veces como las infraestructuras son tratadas, pues, como caramelitos para conseguir apoyos en los presupuestos o para hacerle la campaña al alcalde de turno. Cataluña, desde luego, no es una excepción ni ha dejado de aprovecharse de ello. Les pongo un ejemplo que conocerán todos.

A Jordi Pujol apoyar los presupuestos generales del Estado le permitió, además de mantener su cortijo, como diremos después, inaugurar hasta doce veces la carretera C-25, el eje Transversal, ocultando, por supuesto, con la ayuda de Artur Mas, que entonces estaba en Economía, que la pagaban también todos los españoles. Lo de pintar algo en Madrid les salía rentable.

El problema es que luego descubrimos que las obras salían rentables, sobre todo, para los bolsillos de algunos, que, gracias al *tres per cent*, obtenían financiación extra que les permitía perpetuarse en el poder, cuando esa financiación no era para sus propias cuentas.

Pero el drama, la verdadera desgracia para Cataluña es que a Jordi Pujol apoyar los presupuestos del Estado le permitía no solamente inaugurar infraestructuras que no le costaban un duro de los presupuestos de la Generalitat, sino, además y sobre todo, continuar con su programa 2000, mientras el Gobierno de España, señores del PP, miraba hacia otro lado.

Y, de aquellos barros, el lodazal que vino después. Y es que ahora es aún peor, porque donde antes se negociaban privilegios que se disimulaban con infraestructuras, pues, ahora ya ni se disimula y se negocian privilegios a la vista de todos. El PSC ha intentado disimular de una forma un poco burda con la B-40 y alguna otra infraestructura, pero el resultado va a ser muy poco ventajoso para los catalanes.

Hemos traído aquí esta iniciativa, por supuesto, para defender nuestras propuestas, para recordar cuál es nuestro programa y para explicar cuáles son nuestras prioridades respecto a las infraestructuras, que las tenemos muy claras y las defendemos con la cabeza muy alta. Pero también la hemos traído para que unos y otros dejen de engañar a todos los catalanes.

Es importante que todos sepan que aquí el apoyo a los presupuestos en Cataluña no se ha negociado pensando en infraestructuras y no se han aprovechado todos los escaños del PSC para hacer realidad absolutamente nada. Estos presupuestos no se han negociado en las últimas semanas ni han dependido en absoluto de la posición de Esquerra Republicana ante la B-40, ante el aeropuerto ni ante absolutamente nada. Y eso lo vamos a ver en las votaciones de hoy.

Se negociaron, estos presupuestos, en las mismas mesas en las que se negoció el apoyo de Esquerra Republicana a los presupuestos generales del Estado y en las que se pactaron indultos, la reforma de la malversación o la reforma del delito de sedición. Y es una pena porque, en realidad, que el gobierno de una comunidad autónoma tenga buena relación con el gobierno de la nación debería ser una buena noticia.

Quienes hemos trabajado en infraestructuras lo sabemos. Una infraestructura importante o compleja no puede salir adelante si no es trabajando conjuntamente. Pero aquí ni uno ni otro están pensando en el progreso o en el futuro de Cataluña. Están contentos con sus acuerdos y con sus mutuos apoyos, porque en lo que piensan es en buscar un buen futuro de pactos para sus partidos políticos.

Y decía que es una pena porque, si estuvieran pensando en el futuro de los catalanes y no en el suyo propio, hubieran podido aprovechar la coyuntura y la buena sintonía para sentarse a hablar de otras cosas, como las que proponemos en nuestra moción y sobre las que no debería ser tan difícil llegar a acuerdos.

De hecho, he de agradecer al diputado de Esquerra Republicana su disponibilidad para negociar, y estoy segura de que el PSC votará a favor de algunos de los puntos de nuestra moción. Y les quería hablar de uno en concreto. El punto al que me refiero, y que hemos transaccionado con Esquerra Republicana, dice así: «El Parlament de Catalunya insta al Govern de la Generalitat a impulsar con el Estado, la Diputación de Tarragona y el Ayuntamiento de Tortosa las soluciones de conectividad de la C-12 y la T-301 a su paso por Tortosa, incluyendo la construcción de un tercer puente en la ciudad.»

Con Esquerra Republicana lo hemos negociado, y estoy segura..., no lo he hablado, pero estoy segura de que el Partido Socialista votará a favor. No era tan difícil llegar a un acuerdo. Nosotros les dejamos el camino hecho y espero que el mandato parlamentario para que el tercer puente en Tortosa sea una realidad. Si en las mesas de diálogo se sentasen a hablar de lo que nos interesa a todos los catalanes y no solo a sus gobernantes, la realidad sería otra.

En la segunda parte de nuestra intervención, comentaré otros puntos de la moción, que no solo traemos aquí con la esperanza de que se conviertan en mandato parlamentario, sino que plantearemos como enmienda a los presupuestos para que se conviertan en una realidad.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Té la paraula, per defensar les esmenes presentades per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, el diputat Ramon Tremosa Balcells.

Ramon Tremosa Balcells

Moltes gràcies, vicepresidenta. Bona tarda, conseller, diputades, diputats. Abans de començar, voldria tenir un record per a la mare del conseller Toni Comín, morta avui. Ell, que va ser diputat i conseller d'aquest Parlament. *(Aplaudiments.)*

La diputada Bravo ha presentat una moció d'infraestructures. Nosaltres agraïm que ens hagi acceptat dues esmenes. Lamentem que no hagi acceptat l'esmena sobre l'aeroport del Prat mediambiental, que volia combinar l'ampliació amb el respecte a les directives europees.

Però, bé, escolti'm, és una moció que parla del Corredor Mediterrani, de la ronda Vallès, de l'aeroport del Prat. I jo dedicaré aquests quatre minuts que em queden a dir quatre coses sobre aquestes qüestions.

Miri, el Corredor Mediterrani, jo era diputat al Parlament Europeu quan es va aprovar l'any 2013. Aquell dia, el Parlament Europeu i la Comissió Europea van esborrar del mapa la *travesia central* del Pirineu aragonès, que Aznar va imposar l'any 2003 com a única connexió entre la península Ibèrica i Europa, marginant els ports catalans, valencians i bascos, proposant un túnel de cinquanta quilòmetres a mil metres d'alçada, en lloc de fer circular els trens de mercaderies arran de mar, com tota la lògica econòmica indica, no?

Si vostès van a Google, trobaran que el 19 d'octubre del 2011 la presidenta d'Aragó, Fernanda Rudi, del Partit Popular, va dir: «España ha perdido una batalla, pero no la guerra.» Això ho trobaran a Google. És com si els catalans no fóssim espanyols, com si el Corredor Atlàntic o Mediterrani fossin fets en un territori no estatal. Per tant, doncs, això que els catalans, l'aprovació del Corredor Mediterrani, vam viure com una victòria europea de Catalunya, a Madrid, encara avui, la veuen com una derrota humiliant. Però, què volen que els hi digui? Déu Nostre Senyor va fer molt altes les muntanyes del Pirineu aragonès, i contra aquesta física encara algú hi ha qui vol foradar-les. Però, bé, en tot cas, és el que tenim.

El Govern del PP no va fer res des del 2013 per donar compliment a un reglament europeu que és de literal i obligada execució; el Govern del PSOE ens fa un tercer fil, ens posa un tercer fil dintre de la via de rodalies i pretén combinar trànsits de rodalies amb mercaderies. Això no s'ha fet enlloc més del món.

Ahir parlàvem de l'aeroport del Prat –jo l'hi vaig recordar al conseller Fernández–; també a l'aeroport del Prat passa una cosa que no passa enlloc més del món: la pista curta es fa servir per a enlairaments; la pista llarga es fa servir per a aterratges, tot el contrari del que es fa a tot arreu del món. Per tant, doncs, la sensació d'un nombre creixent de catalans és que, en matèria d'infraestructures, si Catalunya no és tractada com una colònia, poc li falta. Des de Madrid parlant, eh?

Pel que fa a la ronda Vallès –tema de moda que ha desencallat un pressupost–, bé, aquí també tenim que el nou Corredor Mediterrani, doncs, és el que fa que per l'AP-7 hagin de circular trànsits internacionals i desplaçaments locals. El Corredor Mediterrani podria treure milers de contenidors. De fet, per la Jonquera hi passen entre vint mil i trenta mil camions cada dia, col·lapsant la via. I gent que ha de fer petits desplaçaments en el Vallès pot estar una hora de cua per fer cinc quilòmetres de recorregut. I d'aquesta manera Terrassa i Sabadell van perdent competitivitat i oportunitats. Des de Junts diem «sí» a treure 45.000 cotxes del centre de Sabadell, «sí» a estalviar de 15 a 20 milions d'hores perdudes cada any en retencions i cues; diem «sí» a connectar el Vallès per una via ràpida i que no hagin de perdre cada vegada..., persones i pimes del Vallès, per sortir de Castellar, hagin de passar per Sabadell. Per tant, en aquest sentit, hi estem d'acord.

Jo li faig una pregunta, conseller Fernández, a vostè, que ara, doncs, neda i guarda la roba: és un error, el túnel entre Argentona i la Roca del Vallès, que permet una sortida ràpida Mataró, Granollers, França? És un error això? Oi que ningú, penso, d'aquesta cambra...? Bé, no sé la CUP què pensa d'això, però vostès la fan servir, aquella autovia amb el túnel, o pugen per la muntanya? És un error aquella infraestructura? Doncs mirem-nos la ronda Vallès també com una solució a dècades de mal funcionament que perjudica la competitivitat.

I, per acabar, sobre l'aeroport, miri, només una dada: el 16 de febrer del 2018, el ministre de Foment, Íñigo de la Serna, va anunciar –i ho trobaran en els diaris–: «Estem d'acord amb que hi hagi vols directes de Barcelona a Tòquio.» Perquè hi havia una norma, un tractat bilateral d'Espanya i Rússia que els prohibia. Això va ser pressió europea, de la Comissió i del Parlament Europeu, que amb votacions massives va demanar *level playing field*, lliure competència. El ministre del PP es va veure obligat a dir-ho, però no s'ha fet re d'això. Per tant, si volem enlairar el Prat, doncs, tots els catalans que som aquí tenim un problema. I, sobre la descri-

minació sistemàtica i secular, els catalans construirem la nostra llibertat i un país normal.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputat. Per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula el diputat José Rodríguez.

José Rodríguez Fernández

Gràcies, vicepresidenta. Conseller, diputats, diputades... Primer de tot, vull agrair a la diputada Marina Bravo la facilitat per arribar a l'acord i l'enfocament que ha fet de la moció. Perquè és evident que nosaltres tenim models d'infraestructures i mobilitat diferents al seu, però el fet de que hàgim pogut acordar bastants punts, hàgim pogut transaccionar-los, vol dir que tant l'actitud com la intenció de la moció anaven a intentar fer un element constructiu. I, per tant, tot això l'hi vull reconèixer.

I començarem amb els temes en què ens hem posat d'acord. Li agraeixo que hagi acceptat l'esmena en la qual l'instrument per poder donar comptes de la inversió i de la planificació d'aquesta sigui el programa d'encàrrecs i actuacions del Departament de Territori i no haguem d'inventar-ne un de nou. I, per tant, l'hi agraeixo.

També totes les esmenes que ens ha acceptat al voltant de la T-Mobilitat i la T-jove. És a dir, nosaltres en el pressupost hem inclòs una partida que és per impulsar i avançar en la T-Mobilitat, entre altres coses. I una cosa que és bastant important és que la T-Mobilitat no sigui només una eina de la gestió de la mobilitat de l'àrea metropolitana de Barcelona, sinó que vagi a totes les autoritats del transport del territori. És a dir, la T-Mobilitat ha de ser l'eina de gestió de la mobilitat de tot Catalunya. I també hem aconseguit als pressupostos que la T-jove s'estengui als trenta anys. Per tant, li agraiïm que hagi acceptat les esmenes, perquè reforcen aquest impuls que volem fer des del Govern.

I votarem tot allò que ja està inclòs als pressupostos del 2023, com, per exemple, tirar endavant les inversions de la línia 9, el perllongament de la línia 1 de Santa Coloma a Badalona o el tren tram a Tarragona. I també votarem a favor d'alguns punts de la mobilitat a l'Ebre.

I vull aclarir-l'hi. Votarem a favor del punt del desdoblament de la C-12, però per nosaltres això vol dir una via de dos més un, i és el que farem. És un carril per sentit amb un carril que es va alternant per facilitar els avançaments. El nostre model de dos més un vol dir vies més segures, vol dir també vies que tenen menys risc de patir congestió, però no un increment de capacitat. És una aposta que és més acceptable ambientalment, és una millor eina de gestió del trànsit i introdueix racionalitat a la xarxa viària, que no és el camí d'anar incrementant les vies d'alta capacitat del nostre país.

I ara entrarem en els punts en què no ens hem posat d'acord i hi votarem en contra. Evidentment, tot allò que ens demanen que fem i que no està als pressupostos, a la proposta de pressupostos del 2023. Votarem en contra d'incloure la B-40 en els pressupostos. Ja el conseller Fernández va dir que no hi havia ni un sol euro al pressupost del 2023 per fer la B-40. I, en coherència, votarem en contra d'aquest punt. Però, a més, hi afegeixo: no és el nostre model de mobilitat. Ho continuem dient: nosaltres complim els acords, però l'acord no inclourà ni un euro en els pressupostos de 2023.

I també el mateix va en el punt que demana l'ampliació de l'aeroport. Estem d'acord amb millorar l'eficiència de l'operació de l'aeroport. Creiem que la solució passa pels consensos territorials, socials i científics i tècnics per poder millorar l'eficiència de l'aeroport. Però, si encara no estem aprofitant tota la potencialitat del nostre sistema aeroportuari, ni tan sols la capacitat que tenen les actuals dues pistes de l'aeroport del Prat, creiem que parlar d'ampliacions de pista no tocava encara.

Sí que hi ha un tema que ens sorprèn –pel coneixement de la diputada, que és ferroviari i, per tant, el té molt agafat de la mà–, que és l'àmbit ferroviari. Ens sorprèn perquè s'eludeix la mare dels ous. És evident que hi ha molts punts que són positius, com, per exemple, l'aposta per l'eix mediterrani –i hi creiem i això s'ha de potenciar– o millorar els trens de rodalies de darrera hora del dia. Però, clar, en l'àmbit ferroviari vostès han volgut eludir i no han acceptat l'esmena del principal problema, que és el pervers sistema de transferència que fa l'Estat en els àmbits de la gestió de la mobilitat en rodalies, que és que som titulars del servei, no som titulars de les infraestructures, no en tenim els pressupostos i no som lliures ni a l'hora d'escollir quin operador volem fer servir. I estem a expenses d'un pla de rodalies 2020-2030 que escullen i decideixen Adif i Renfe en un despatx a Madrid; en canvi, l'hem de pagar la Generalitat. D'això se'n diu «ser cornut i pagar el beure».

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, per part del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el diputat Jordi Terrades Santacreu.

Jordi Terrades Santacreu

Vicepresidenta, conseller, diputades, diputats... Jo em pensava que la senyora Marina Bravo avui ens venia a parlar d'infraestructures i, seguint el guió de Ciutadans, ens ha parlat una mica de tot el seu raca-raca de cada dia. I coincidim amb vostè que la prosperitat de Catalunya també depèn de les seves infraestructures –sempre ho hem defensat–, perquè té incidència en la vertebració del territori, en la productivitat del país, en la qualitat i l'eficiència de la seva economia, etcètera. Nosaltres creiem –ho hem manifestat també des d'aquest faristol– que cal fer un esforç de modernització i millora de les infraestructures, especialment les que fan referència al transport col·lectiu, però també les infraestructures viàries, els ports, l'aeroport.

Li donarem suport a la seva moció, senyora Marina Bravo –ja ho sap–, perquè algunes de les qüestions que planteja estan incloses en l'acord de pressupostos a què el meu grup parlamentari, Socialistes i Units per Avançar, ha arribat amb el Govern de Catalunya, amb Esquerra Republicana. Perquè nosaltres no venim a dissimular res; no s'equivoqui. Nosaltres venim a aquest Parlament a fer política útil, a intentar que les nostres propostes serveixin també per al benestar dels ciutadans.

I en els acords pressupostaris a què hem arribat en matèria d'infraestructures amb el Govern de la Generalitat, si vostès ho repassen –perquè és un document públic–, veuran que, sobretot si el Govern de la Generalitat és diligent, ens porten o portaran el Govern –portaran el Govern– a tenir una cartera..., entre les propostes que ha fet el Govern i les que hem fet nosaltres, hi ha una cartera de projectes i d'actuacions i d'execució d'aquests projectes pràcticament fins a l'any 2030. Un exemple, el metro de Barcelona, que aquest any té unes dotacions pressupostàries, però la planificació dels perllongaments de la línia 1, de la línia 3, de la línia 4 o la millora dels combois del ferrocarril ens porten a aquest horitzó.

També estem molt interessats..., jo mateix he defensat un parell o tres de vegades ja en aquest plenari que ens agradaria conèixer quin destí es donarà als 759 milions que venen de l'addicional tercera del 2008 –compliment de sentència del Tribunal Suprem– i que s'han de destinar a infraestructures de mobilitat.

I del propi acord, del subscrit, se'n desprenen algunes infraestructures. Ens deia el diputat Rodríguez: «No, no, no hi ha ni un euro en el pressupost per a la ronda Nord del sistema Sabadell-Terrassa.» M'està dient que, quan es signi el conveni –que no dubtem que es signarà– per fer aquesta via de dos carrils més dos carrils entre Sabadell i Terrassa, el Govern no incorporarà en els seus pressupostos la transferència de recursos? M'està dient això? Ni s'ho creu vostè ni el seu grup parlamentari. I, per tant, hi hauran recursos que vindran del Govern d'Espanya per destinar-los a aquesta infraestructura, diputat.

En el tema de l'aeroport, el que hem acordat és la creació –acordat entre els dos governs, el d'Espanya i el de la Generalitat de Catalunya– d'una comissió tècnica, ho torno a repetir, una comissió tècnica d'experts, no de tècnics ni polítics; una comissió tècnica que ajudi a desbrossar la solució final que haurem d'adoptar perquè l'aeroport de Barcelona es pugui transformar per guanyar capacitat. I, des del minut zero, aquest grup parlamentari ha defensat la necessitat de constituir aquesta comissió tècnica. També ho havíem acordat quan el Govern era de coalició entre Junts i Esquerra Republicana.

I també ens felicitem perquè l'altra part de les coses que s'han de fer a Catalunya en matèria d'infraestructures i que no depenen directament del Govern de la Generalitat de Catalunya, com és l'acord amb el Govern d'Espanya per millorar la xarxa de rodalies i la infraestructura de rodalies de Catalunya, s'hagi de fer des del punt de vista de la cooperació entre ambdós governs.

I, per acabar, en aquests vint segons que em queden, el diputat Tremosa ens ha fet trampes amb el Corredor Mediterrani, perquè ell sap perfectament –i em consta que ho sap– que s'han fet les adjudicacions ja per reconvertir aquest ample –el tercer fil que vostè ens explicava–, per substituir-lo per ample estàndard entre Castelló i Vandellòs i de Vandellòs fins a la Boella.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari de VOX, té la paraula el diputat Andrés Bello Sanz.

Andrés Bello Sanz

Buenas tardes, señora vicepresidenta. Señor *conseller*, señores diputados... Hace un par de semanas ya hablamos en este Parlamento de varias propuestas sobre infraestructuras iguales o similares a varias de las incluidas en esta moción. En aquella ocasión, el grupo proponente fue el PSC. También tratamos otras propuestas similares en el Pleno del pasado 22 de diciembre, en el del 10 de noviembre y en otros anteriores. Fueron presentadas alternativamente por Junts y el PSC. Y, en general, las propuestas fueron aprobadas.

Pues bien, Ciudadanos nos presenta hoy otra moción sobre infraestructuras donde, entre otros, vuelven a aparecer los mismos temas: ampliación del aeropuerto, construcción de un nuevo tramo de la carretera B-40 –a la que, por cierto, a última hora le han escondido el nombre, la B-40; lo hemos visto igual, pero bueno– o el traspaso de las cercanías ferroviarias a la Generalitat de Catalunya.

El problema que tiene esta moción –y se ha comentado– es que, al menos parcialmente, ha quedado anticuada. Como era de prever, los socialistas han salido en ayuda, una vez más, del separatismo. Y así la semana pasada nos presentó el acuerdo de presupuestos para este año, en el que se incluyen, de una u otra forma, varias de las propuestas que aparecen en la moción de Ciudadanos.

Parece más lógico, pues –y así se ha comentado por varios oradores–, que el debate sobre esos asuntos se traslade al proceso de aprobación presupuestaria que se acaba de iniciar, máxime cuando algunas de las nuevas propuestas que incluye Ciudadanos en su moción tienen un alto coste. Ciudadanos debería –entendemos– presentar las enmiendas a la ley de presupuestos que considere necesarias para que en ese momento pueda debatirse sobre su conveniencia y priorización. De hecho, la ilustre diputada de Ciudadanos ya nos ha avanzado que va a presentar enmiendas, y otros grupos también han hablado de este tema. Incluso el portavoz de Esquerra Republicana ha confirmado que varias de estas propuestas ya están incluidas en su proyecto de ley de presupuestos, ¿no?

Entrando en el contenido concreto de la moción que nos presenta Ciudadanos, hemos de valorar cada uno de los puntos, máxime cuando no todos tienen un contenido presupuestario propio, ya que algunos son solicitudes de información al Gobierno de la Generalitat o meras declaraciones políticas. No voy a hablar de cada

una de elles, porque son muchas; las propuestas y subpropuestas son muchas. No me da tiempo a posicionarme en cada una de ellas; ya lo hemos hecho en otras ocasiones en varias de ellas, y vamos a votar lo mismo.

Nosotros, como hemos hecho siempre, valoramos las iniciativas por sí mismas y no por el partido que las presenta, por lo que nuestro voto varía de signo –a favor, en contra o abstención– en función del contenido concreto de cada una de las propuestas. Ni tampoco tendremos en cuenta la intención partidaria de quien las ha planteado. Hemos votado lo mismo, las haya planteado el PSC, las haya planteado Junts o, como en el día de hoy, que las plantea Ciudadanos.

Y, como hemos dicho en innumerables ocasiones, desde el Grupo Parlamentario de VOX votaremos a favor de todas aquellas propuestas que mejoren la calidad de vida de los ciudadanos y la creación de puestos de trabajo.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula la diputada Montserrat Vinyets Pagès.

Montserrat Vinyets Pagès

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades... Aquesta moció de Ciutadans té molts punts; en total, tretze. I farem una aproximació, evidentment, general a tots ells perquè amb cinc minuts no tenim temps.

Nosaltres hi ha punts que els votarem a favor i d'altres que els votarem en contra. A què votarem a favor? Perquè vegin que després som els de la cultura del no, eh?; votarem uns quants punts a favor. (*Rialles.*) Votarem a favor de presentar als grups parlamentaris el programa d'actuacions del Departament de Territori, calendaritzades en deu anys. Ens sembla una molt bona proposta, perquè les planificacions s'han de fer a llarg termini. També els votarem a favor del tren tram de Tarragona. Ja està en els pressupostos, és de consens. També a la connectivitat amb relació a les carreteres de Tortosa i la necessitat d'aquest tercer pont. De fet, nosaltres ho portàvem al programa electoral. També la terminació del nou mapa de transports de carretera en coordinació amb els nous serveis ferroviaris –també molt important. I, sobretot, és imperiós que el servei de bus sempre es dissenyi per complementar el de tren, no d'una altra manera. També els hi votarem a favor de la necessitat d'ampliar els horaris en els trens al vespre, trens nocturns, així com el pla de qualitat de rodalies que proposen, la bonificació addicional de la T-jove. I l'últim punt, que també ens ha semblat interessant, que és aquest informe que demanen que es doni als grups parlamentaris sobre els costos assumits per la Generalitat amb relació al procés d'adjudicació, que després va resultar nul, d'ATLL.

Ara bé, dit això, tornem al no. I evidentment, doncs, no els hi podem votar a favor dels punts on vostès demanen l'ampliació de l'aeroport. De l'aeroport, no cal demanar-ne cap ampliació, sinó que el que cal és que deixi de ser considerada una infraestructura d'interès general i que passi a ser gestionada íntegrament..., és a dir, que sigui titularitat de la Generalitat de Catalunya. I també els hi diem: no calen comissions tècniques per a l'ampliació de l'aeroport o no. Això no ho han de resoldre els tècnics. Això és una decisió política i una decisió política que ha de ser molt clara en base a la situació de crisi energètica i climàtica en la que ens trobem.

Pel que fa a la ronda Nord –ja ho hem dit per activa i per passiva–, evidentment, el nostre és un posicionament negatiu a la construcció d'aquesta infraestructura, que li podem dir de la manera que vulguem, però que, en definitiva, no deixa de ser el Quart Cinturó. I aprofitem aquest faristol parlamentari per cridar a les mobilitzacions que estan previstes en contra d'aquesta infraestructura per al proper 26 de febrer.

I ull, que haurem d'estar molt amatents a tot el que té a veure amb aquesta infraestructura, perquè fa escassos dies el diputat Salvador Illa deia en un acte que ell vol

recuperar tot el Quart Cinturó. Per tant, ull, que ara, aquí, han condicionat l'aprovació d'uns pressupostos al tram de Sabadell, però ja ha fet un avís a navegants, el diputat Salvador Illa, dient que ell no renuncia al Quart Cinturó, al tercer tram, que arribi fins a Granollers, tot i que des de fa anys que van caducant tots els expedients que van tramitant, que els deixen caducar anys vostès perquè això, a efectes mediambientals, no s'aguanta per enlloc. I entenem que, clar, si no renuncia a res del Quart Cinturó, també està dient que tampoc no renuncia al quart tram, al que va fins a Sant Celoni. És a dir, nosaltres estarem molt amatents a tot el que tingui relació amb el Quart Cinturó, perquè, com els hem repetit també moltes vegades, és una infraestructura que avui en dia no té cap tipus de sentit.

I, per últim, fer unes consideracions. Amb relació a tots els punts relatius a l'àmbit ferroviari, sí, molt bé, els hi hem votat a favor dels plans de millora, de qualitat, amb relació al servei de rodalies. Però una cosa han de tenir clara –i no ens podem fer trampes al solitari–: això no ho solucionarem fins que no sigui, la infraestructura..., és a dir, les vies, les catenàries, les estacions no passin a ser de titularitat de la Generalitat, perquè aquí hi ha una disfunció molt greu, que és: tot això ara mateix està qualificat de xarxa d'interès nacional, està en mans de Fomento –de Fomento–, de la Secretaria de Transporte, i d'aquí l'empresa pública Adif, i hi ha una absoluta descoordinació. Per tant, el que s'ha d'exigir en relació amb aquest tema és que es deixi de classificar tot això com a xarxes d'interès nacional i que passin d'una vegada per totes a ser de titularitat de Catalunya.

I, amb relació al Corredor Mediterrani, nosaltres ens fixem en el verb que vostès utilitzen en la moció: apostar pel Corredor Mediterrani. A aquestes alçades de la pel·lícula, el verb ja no pot ser «apostar»; «apostar» és sinònim d'«elegir». Ja hi ha una decisió, que és molt consensuada, que el Corredor Mediterrani és necessari per transportar mercaderies, per treure vehicles de l'AP-7. I, per tant, a aquestes alçades, el verb que utilitzem ja no pot ser «apostar», sinó que ha de ser «exigir».

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula el diputat David Cid Colomer.

David Cid Colomer

Gràcies, vicepresidenta. A mi la veritat és que em sembla realment apassionant fer un debat sobre les infraestructures del país sense citar les paraules «emergència climàtica». És com..., no?, sembla un debat de fa trenta anys. Perquè, clar, és a dir, vam aprovar una llei del canvi climàtic a Catalunya, que fixa uns objectius de reduccions de CO₂.

Veig que avui el senyor Terrades no la porta, però és tradició en els companys socialistes; sempre porten el pin a la solapa de l'agenda 2030, que també situen com un objectiu la lluita contra el canvi climàtic. I després, evidentment, tots som conscients que tenim un problema sobre l'escalfament global, i hi han els objectius de París, que fixen que hem d'intentar evitar que l'escalfament global superi el 2030 l'1,5. Clar, amb això, teòricament tots i totes hi estem d'acord. De fet, crec que la llei del canvi climàtic, excepte –avui no hi són, cosa tampoc no gaire sorprenent– crec que l'abstenció del Partit Popular en tres articles, es va aprovar pràcticament de manera majoritària. De fet, una de les seves infraestructures també que jo diria preferides, que és aquest allargament de la C-32 entre Blanes i Lloret, l'ha acabat aturant el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya perquè és contrària a la llei del canvi climàtic.

I, clar, jo al final no sé a què atendre'm, perquè, realment, si haguéssim de fer el debat de la planificació de les infraestructures en aquests termes, segurament molt del que plantegen no té cap tipus de sentit. Perquè la prioritat absoluta hauria de ser com electrifiquem la nostra mobilitat, especialment el transport públic, i com cons-

truïm infraestructures de transport. A mi em sembla sorprenent que aquesta moció, per exemple, no parli de l'orbital ferroviària. És a dir, tu avui pots anar de Mataró a Granollers amb cotxe, però per anar-hi amb tren has de fer la volta..., bé, la volta al món gairebé; has d'anar fins a Barcelona. Perquè ens queixem molt de l'Espanya centralista i de l'Espanya radial. Doncs la Catalunya centralista i la Catalunya radial, mare meva, tela –tela.

I, després, l'altra cosa que també no deixa de ser divertida de la moció, és que, clar, si l'acord que tenen el Partit Socialista i Esquerra Republicana sobre les infraestructures està tan clar, per què cada Ple hem d'anar parlant del Quart Cinturó, l'ampliació de l'aeroport i el Hard Rock? Sap per què? Perquè és paper mullat. Sap per què? Perquè vostès han signat... No ho sé, m'ho vol explicar vostè, senyor Terrades? Potser vostès han signat una cosa que jo no sé, que potser vostès han signat un pacte d'infraestructures o han signat un acord d'estabilitat, però en el pressupost no hi ha ni un euro. La prova més evident és que aquí es reclama.

I després, amb el tema de l'aeroport, a mi també em fa molta gràcia el tema de l'aeroport, perquè vostès el que han signat és la derrota política del senyor Lucena, el senyor Maurici Lucena, que, per cert, vull recordar que era la proposta del senyor Illa com a conseller d'Economia. Jo no soc ningú per donar-los consells, però en el govern alternatiu sort que tenen la senyora Romero, perquè el senyor Lucena és més de dretes que el senyor Tremosa. Però, en tot cas, per tant... Ja saben que jo tinc molt «carinyo» a la senyora Romero, per tant... Però facin poc cas al senyor Lucena, que no els convé.

Però, en tot cas, el senyor Lucena el que va presentar és una proposta que era bàsicament una ampliació salvatge –una ampliació salvatge– de l'aeroport, que no és el que han signat. Vostès han signat el que és la proposta de Pimec, que és obrir un debat sobre quin ha de ser el futur de l'aeroport. (*Veus de fons.*) Sí, sí, sí. Si jo ja sé el que va dient el senyor Illa. Però jo és que com que em llegeixo el que signen... De fet, el senyor Illa parla de l'augment de..., em sembla que va dir «noranta operacions per hora». Jo no ho he vist escrit enlloc. Això és el que volia el senyor Lucena, però això no és el que han signat. També... Vull dir, que per tant... I, per tant, jo crec que és positiu, el que han signat, que és tornar al punt zero –tornar al punt zero– i obrir un debat real sobre el sistema aeroportuari català; això és el que han signat. I això vol dir parlar de la gestió de Lleida, vol dir parlar de la gestió de Tarragona, vol dir parlar de la gestió de Girona.

I això vol dir que, per exemple..., que és el que evidentment hauria de passar, que és com a França, el senyor Macron..., que també té tela que vostès estiguin a la dreta del senyor Macron. Bé, potser així també els hi ha anat a França. Però, en tot cas, el que té sentit és que els vols de curta distància acabin desapareixent. No té sentit que es pugui volar, al segle XXI, de València a Barcelona o que es pugui volar de Madrid a Barcelona o que es pugui volar de Barcelona a Lió.

I lo que ha de fer, per exemple, ja l'hi dic jo..., barallats perquè també..., crec que també –i ho dic sincerament–, segurament, amb moltes coses no hi estem d'acord, amb moltes sí, jo que soc un gran defensor del Govern de coalició... Però, per exemple, més trens nocturns, que és el que no fa la senyora Raquel Sánchez des de Foment. Però aquest és el futur, i el futur és... Escolti, volem vols internacionals, evidentment, amb el Sud-est asiàtic o amb Amèrica Llatina? Sí, però això no vol dir arrasar amb l'aeroport o arrasar, en aquest cas, amb l'ampliació de l'aeroport del Prat. I jo estic segur que... Jo els hi dic: continuïn així, que al Prat i a Barcelona els hi anirà molt bé. Ja veurem què passa a les eleccions, especialment al Prat.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del diputat no adscrit, té la paraula el diputat Antonio Gallego Burgos.

Antonio Gallego Burgos

Sí; gracias, vicepresidenta. No, yo solamente... Es que yo creo que me he perdido un poco, ¿no? Durante unas semanas, bastantes semanas, ha habido una pelea PSC-Esquerra por el Cuarto Cinturón o B-40, un culebrón muy aburrido y también algo dantesco. Parece ser que llegan a un acuerdo. En ese acuerdo Podemos ni está ni se le espera, se lo come todo con patatas, y a las pruebas me remito.

Ayer el *conseller* Fernández dice que el acuerdo sobre la B-40 no es el Cuarto Cinturón. Parece que hubo acuerdo, pero no hubo acuerdo. Luego tenemos que hoy, en el debate sobre la B-40, el de Esquerra dice que no va a poner ni un euro; el del PSC, que seguro que sí que habrá dinero; el de Esquerra dice que dos carriles más uno; el del PSC, dos carriles más dos. ¿Es una broma? ¿Hay acuerdo? ¿Se sabe algo de este proyecto?

Y por eso digo que me he perdido, porque igual no he entendido nada de lo que ha ocurrido hoy y las últimas semanas sobre la B-40.

Gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada Marina Bravo Sobrino.

Marina Bravo Sobrino

Gracias, presidenta. Bueno, por empezar un poco por el final, a los comunes les parece sorprendente que en una moción sobre infraestructuras no hablemos de emergencia climática. Obviamente, tenemos mucho transporte público en esta moción, que es un elemento fundamental en la lucha frente a la emergencia climática.

Pero a mí lo que sí que me parece sorprendente es que precisamente este diputado hable de cómo puede ser que no esté la línea orbital, cuando su partido en el Gobierno de España está apoyando estos presupuestos en la Generalitat y esa línea orbital no aparece por absolutamente ninguna parte.

Aprovecho esta segunda intervención para dar las gracias a los dos diputados que han transaccionado esas transacciones, y también los apoyos que se han anunciado a distintos puntos.

Para que el diputado del PSC no me diga que no hablo de infraestructuras, ya he hablado del tercer puente de Terrassa, y ahora añadiré algunas otras de esas infraestructuras que se incorporan. Además de las de metro, la línea 9, la línea 1 de Santa Coloma a Badalona o la aceleración de la T-Mobilitat –en transporte público somos estar de acuerdo–, se incluye también y parece que se aprobará la ronda Nord del Vallès, aunque el PSC vote a favor y Esquerra Republicana en contra; el desdoblamiento completo de la C-12, aunque PSC hable de un desdoblamiento completo, nosotros también y Esquerra Republicana hable en contra, y también, pues, esa ampliación de ferrocarril.

En la moción teníamos también un par de puntitos de los que nadie ha hablado, que son velar porque los 759 millones que se acordaron con el Estado para los presupuestos de los ejercicios 21 a 24 se incluyan en los PGE, pero también reconocer que la disposición adicional tercera del Estatut no vincula para nada al Gobierno de España.

Estos últimos puntitos lo que permiten es darles la oportunidad de decir que aquí se respeta lo que dicen los tribunales y que les preocupan las inversiones en Cataluña, más allá del uso político que puedan hacer de ellas. En cualquier caso, como estos dos últimos puntos no tenemos muchas esperanzas de que los aprueben, les pedimos que, al menos, sí se concentren en hacer todos los otros puntos en los que hemos estado de acuerdo.

Gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquesta tarda, un cop substanciat el punt 23 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques de memòria democràtica

302-00246/13

Continuem pel vintè punt de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques de memòria democràtica, presentada pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. I, per exposar-la, té la paraula la diputada Aurora Madaula i Giménez.

Aurora Madaula i Giménez

Bé, gràcies. Presidenta Borràs, demà serem amb tu. Consellera, diputats, públic que ens acompanya avui, bona tarda. Faig política per a les persones, per a les que hi són, per a les que hi eren i sobretot per a les que hi seran. I si alguna de les polítiques que debatem i aprovem en aquest Parlament té sentit i relliga amb aquests tres grups de persones són les polítiques de memòria democràtica.

És per això que, quan vam presentar aquesta interpellació i també a la moció, vam fer referència a la necessitat de prosseguir amb les polítiques que ja s'estaven fent sobre memòria democràtica, amb accions i mesures restauratives, preventives i d'altra naturalesa, amb la culminació, per fi, de la necessària i molt esperada llei de memòria democràtica de Catalunya.

Dono les gràcies als grups parlamentaris amb els que hem intercanviat posicions, pensaments i, fins i tot, esmenes i transaccions, dels quals parlaré en el segon torn.

I ara voldria parlar de la moció centrant-me en tres punts, que presenta i que lliga amb els tres grups de persones a què he fet referència i pels que treballem: acabar amb el franquisme a l'espai públic, el retorn dels béns espoliats pel franquisme i l'exili.

Acabar amb el franquisme a l'espai públic. Com podem explicar que, després de gairebé quaranta-vuit anys de la mort del dictador, encara quedin vestigis franquistes a l'espai públic? No es pot explicar. És per això que reclamem que els milers d'elements de simbologia franquista es censin i s'eliminin de l'espai públic, fent especial atenció al monument franquista de l'Ebre i a la prefectura de la Via Laietana.

En aquest últim cas, segur que les persones torturades a aquell edifici d'infame record o les que es concentren cada..., un dimarts al mes davant de la seva porta per demanar la seva reconversió en un espai de memòria i democràtic no entendran com el ministre Bolaños, aquesta mateixa setmana, rebutja el projecte democràtic apellant a que ja s'ha reconvertit perquè no s'hi practiquen tortures. Doncs, ministre Bolaños, si realment volen que creguem que la policia espanyola no és una policia franquista, trenquin amb el cordó umbilical de la policia franquista, trenquin amb el cordó umbilical del franquisme, i aquest cordó és Via Laietana.

En segon cas, el retorn dels béns espoliats pel franquisme. Diu la companya historiadora Neus Moran que l'espoli franquista fou un mecanisme repressiu de primer ordre, en què convergien la voluntat política de castigar els enemics ideològics i d'esborrar els llaços socioculturals del país. Un saqueig metòdic i ben planificat que, com a mínim, va afectar 298 propietats, propietats immobles, pertanyents a 232 entitats diferents. Reclamem a les autoritats corresponents que, tal com diu i indica la llei de memòria espanyola recentment aprovada, es retornin els ateneus populars catalans i la resta de béns espoliats pel franquisme a les persones i als grups considerats víctimes jurídiques de la repressió.

I, finalment, en tercer lloc, l'exili. L'any 2015 vaig conèixer a Boston, per casualitat i en una botiga de barrets –de barrets, on es venen barrets–, el Nick Huertas

Calvet. El Nick és besnet del conseller Josep Calvet i Móra. A través d'ell, vaig descobrir que el conseller d'Agricultura del Govern Companys havia sortit a l'exili el 1939 i havia mort el 1950 a Colòmbia, on és enterrat. Les seves despulles encara són allà, al cementiri central de la ciutat de Bogotà, a Colòmbia, en una fossa comuna, oblidades. És també el cas del conseller Josep Maria Espanya, el conseller de Governació del mateix Govern, que també està en el mateix cementiri i oblidat també en una fossa comuna.

És necessari que les polítiques de memòria democràtica incloguin el reconeixement als exilis per recuperar el llegat històric, polític i personal de l'exili i incorporar-lo a la nostra memòria col·lectiva. L'exili forma part de l'explicació del que som, sobre la protecció de les institucions democràtiques que han de sortir a l'exili per protegir-se, de l'espai lliure on trobar justícia, de l'explicació de la repressió franquista fora de les nostres fronteres, especialment contra la dissidència cultural i política de Catalunya.

Acabar amb el franquisme a l'espai públic, retornar els béns espoliats del franquisme i recordar, reconèixer i restaurar l'exili. Qui pot estar en contra d'aquestes mesures? Només els que no són demòcrates.

I, per acabar, i ja que avui parlem d'exili, deixin-me que tingui un record especial per al conseller Comín, per al conseller Toni Comín, que ha perdut la seva mare en les últimes hores. (*Aplaudiments.*) L'exili –i acabo– també és això: perdre una mare i no poder-la enterrar, perdre un pare i no poder-lo vetllar. Des del Grup de Junts per Catalunya, volem enviar el nostre més sentit condol i una abraçada llarga al conseller Comín i a tota la seva família.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Moltes gràcies, diputada. Des d'aquí també fer arribar el condol al conseller Comín. Té la paraula, per defensar les esmenes presentades per part del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el diputat Ferran Pedret i Santos.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, presidenta. Consellera, diputats i diputades... Facin extensives les nostres condolences.

Nosaltres, en la moció que presenta el Grup Parlamentari de Junts, hi havíem presentat bàsicament dues esmenes, no perquè no penséssim que potser hi havia algun altre apartat del text que podia ser-ne mereixedor, sinó perquè, com li vam comentar a la pròpia diputada que defensava i defensa la iniciativa, ens semblava que en algun punt seria tan difícil arribar-nos a posar d'acord per la voluntat, diguem-ne, que hi havia per part del grup proponent que potser no valia la pena posar-nos a discutir-ne, no? Però potser hem pecat de prudents i hagués valgut la pena.

En qualsevol cas, hem vist..., i no em vull avançar al que la diputada promotora de la iniciativa pugui manifestar després, però hem vist o se'ns ha fet arribar que s'han acceptat algunes esmenes del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, que, des del nostre punt de vista i sense voler ser ofensius amb el text de la iniciativa, però pensem que objectivament milloren alguns dels apartats.

Tanmateix, hem de dir que a nosaltres la moció que es presenta ens sembla que peca de ser un xic vaga; hi ha una certa vaguetat. En alguns dels punts es pot entendre, perquè són més declaratius, més introductoris d'alguns principis generals, que no està de més reiterar; sobretot vist que hi ha grups en aquest hemicicle que no hi ha manera de que els hi entri per a què serveixen les polítiques públiques de memòria, o precisament ho entenen tan bé que per això s'hi oposen ferotgement. Però en altres aspectes, en altres dels punts, aquesta vaguetat sura en el text, de manera que allò que es demana que el Parlament reclami al Govern o que s'inclogui en determinades lleis no s'acaba d'expressar. Queda tàcitament, però en realitat ja es produeix, ja està.

És a dir, quan es demana –i em sembla que amb raó– posar en valor la memòria de l'exili com una part fonamental de la memòria democràtica del país, això ho fa el text sobre memòria democràtica que està ara mateix en tramitació, a iniciativa del nostre grup parlamentari, però també ho fa, pel que hem vist, l'avantprojecte de llei i també ho fa la Llei 20/2022, d'àmbit estatal, recentment aprovada, com s'ha dit. Per tant, ser-hi, hi és.

Quan es reclama que es reconeguin com a víctimes no només els ateneus, sinó altres persones jurídiques que poguessin haver estat víctimes del franquisme, això ho fa l'article 3 de la Llei 20/2022, d'àmbit estatal. I estic segur que també ho farà la llei que faci el Parlament de Catalunya.

Quan es diu que es rescabalin aquestes entitats per aquelles confiscacions que haguessin pogut patir, això està a l'article 31 de la Llei 20/2022, evidentment amb un procediment, perquè és un tema que no és, ni molt menys, senzill després de tants anys, però amb un procediment està previst a l'article 31. I estic convençut que, d'alguna manera, amb alguna fórmula també es pot trobar la manera de reflectir-ho en la llei de memòria democràtica a Catalunya.

Per tant, a grans trets, molt del que es demana hi és. Ara, nosaltres sempre hem volgut promoure el màxim consens en aquesta matèria, en l'àmbit de la memòria democràtica. I, per tant, en termes generals, votarem bastant a favor de la majoria de punts. Demanem només la votació separada dels punts 3 i 8, en els que ens abstindrem per diferents raons. En el punt 3, bàsicament perquè quan vostès parlen –aquí és on no els hi vam fer l'esmena, perquè ja vèiem que no ens posaríem d'acord– de fer una llei de memòria democràtica catalana que no sigui sucursalista... Bé, crec intuir per on van els trets, però és que una llei del Parlament de Catalunya és una llei del Parlament de Catalunya, en exercici de les competències que l'Estatut i la Constitució confereixen a Catalunya. I, per tant, no és menys sucursalista que la llei d'àmbit estatal, que també està vinculada pels textos internacionals que obliguen Espanya, per les polítiques i programes europeus en matèria de memòria, amb els que han de ser congruents. I, per tant, en fi, no acabem de compartir aquesta mena de prevenció o de..., no sé com dir-ho, eh?, d'intent d'assenyalar quelcom que, des del nostre punt de vista, no hi ha risc que es produeixi.

I, finalment, pel que fa a Via Laietana... Miri, en pocs segons, perquè no en dispo de més, però jo crec que cal distingir el que és la retirada de simbologia franquista del que és un edifici que, pel que hi va passar, pugui ser símbol de la repressió del franquisme. És diferent. La simbologia és una cosa; l'altra és un edifici que no té cap simbologia franquista. Ho dic per ser tècnicament correctes. Barrejar-ho em sembla que no correspon.

Aquest edifici té una llarga història de repressió, que comença amb la dictadura de Primo de Rivera. Segueix –segueix– en període republicà. No pocs anarquistes van ser torturats allà per part de gent que pertanyia al nacionalisme republicà del moment –les coses com siguin. I després va ser escenari de duríssimes tortures fins al final del franquisme. Això està en converses. La seva consellera ho ha anunciat; està en converses, s'està parlant. Pot tenir sentit, el que plantegen, però crec que votar aquí el traspàs de la titularitat, quan és un tema que encara està obert i se n'està parlant... Nosaltres ens abstenim. No volem condicionar aquestes negociacions que hi pugui haver en marxa ni molt menys posar pressió sobre la consellera en les converses que hagi de tenir amb el ministre.

Gràcies.

La vicepresidenta segona

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la senyora Maria Jesús Viña.

Maria Jesús Viña i Ariño

Gràcies, vicepresidenta. Vull aprofitar també esta intervenció per transmetre el nostre condol als familiars i al conseller Comín, i aprofito per dir-ho.

Bona tarda a tots. Realment fa unes setmanes que, després d'una interpellació del nostre grup i una moció posterior, vam explicitar clarament el nostre compromís envers la memòria democràtica. No entenem la consolidació d'una societat republicana que no siga lliure, justa, democràtica i referent al món en la memòria democràtica. I, per tant, no podem estar més d'acord amb les propostes de la seva moció, perquè complementa i amplia la moció que vam presentar Esquerra Republicana al darrer Ple de l'any 2022.

Sobre la seua moció, hem presentat un seguit d'esmenes que hem aconseguit acordar i transaccionar, perquè, davant de tot, compartim que en polítiques de memòria mos calen grans acords, grans consensos i fer els esforços necessaris per poder-hi arribar. I realment ha estat fàcil poder-ho acordar amb vostè.

Compartim que cal que seguim promovent i desenvolupant polítiques de memòria que siguin transversals, que han d'incloure accions que impliquen mesures restauratives, preventives i d'altra naturalesa, i que segueixen los principis del dret internacional de veritat, justícia, reparació i garantia de no repetició. I una eina indispensable per fer-ho, evidentment, és la llei de memòria democràtica de Catalunya que hem de tramitar aquí al Parlament. Per tant, coincidència absoluta en este punt.

Com pot suposar també per part nostra, per part meua especialment, coincideixo amb la necessitat d'actualitzar l'inventari de simbologia franquista i eliminar-lo del nostre espai; especialment el monument feixista que hi ha al mig del riu, a Tortosa, ara que té una causa judicial oberta, però segur segur que tombarà.

Amb relació a Via Laietana, nosaltres vam presentar una esmena d'addició que recollís expressament este nou element, perquè volfem separar el que s'entén en simbologia franquista, i considerem que l'edifici de la prefectura no és un símbol franquista, és un espai de repressió, tal com ja vam esmentar a la moció que vam aprovar a l'anterior plenari. L'actual edifici de la prefectura de Via Laietana va ser un espai de tortura durant lo franquisme i la transició, i cal la seua reconversió com a centre de memòria, dignitat, democràcia, informació, divulgació i reparació de les persones víctimes de la dictadura franquista, de la resistència i de la lluita per les llibertats democràtiques. Això és imperatiu.

Veiem molt positiva també la seua proposta d'incorporar el llegat de l'exili a la memòria democràtica col·lectiva. L'exili forma part de la repressió i, com a tal, és necessari evidenciar-ho i fer-ne un reconeixement. Cal treballar també, evidentment, en examinar dins del programa d'identificació i localització de persones desaparegudes com es poden recuperar els molt honorables consellers Calvet i Espanya, que romanen en una fossa comuna. Cal que els seus familiars, que hi tenen tot lo dret, puguin recuperar les seues restes i permetre que puguin descansar a casa seua per sempre.

Dit això, sí que vull aturar-me al punt setè de la seua proposta, que hem transaccionat, que és reclamar a les autoritats governamentals, d'acord amb allò que estableix la llei de memòria, el retorn dels ateneus populars catalans i, a la resta d'associacions afectades, els béns espoliats pel franquisme, perquè això ara no està passant. No podem acceptar de cap manera que el Govern no compleixi el seu compromís adquirit a la llei de memòria aprovada el passat octubre del 2022. En l'articulat s'establix que, en un termini de sis mesos des de l'entrada en vigor de la llei, es desenvoluparia via decret el Reglament sobre la restitució i compensació als partits polítics de béns i drets confiscats en aplicació de la normativa sobre responsabilitats polítiques del període 36 a 39. Se fixaria més endavant un nou termini per presentar les sol·licituds de restitució i compensació, i això no està passant –i això no està passant. I s'esgrimix com a motiu la manca de temps en esta legislatura i que hi han altres normes que ens són prioritàries. I, davant d'este immobilisme espanyol, cal

reparar els greuges i les injustícies que van patir les víctimes del franquisme. Cal compensar pels béns que han estat confiscats, cal restituir el patrimoni i cal fer molta feina, i aquí a Catalunya l'estem fent.

Esquerra Republicana no permetrem més dilacions, i farem pressió perquè no hi hagen estes retallades encobertes de la llei de memòria aprovada pel Govern espanyol a l'octubre del 2020. Ja des del grup parlamentari al Congrés d'Esquerra Republicana s'han formulat preguntes per escrit al Govern que expliquen los terminis d'aplicació de la llei previstos i la motivació d'estos endarreriments.

Finalment, per tot l'exposat, el nostre grup recolzarà esta moció íntegrament. Votarem a favor de tot lo text, íntegrament.

I vull acabar tal com ho vaig fer en la meua intervenció anterior, perquè hem de mantindre viva la nostra memòria i perquè, davant de la impunitat, acció determinant, i davant de l'oblit, record i lluita.

Gràcies.

La vicepresidenta segona

A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de VOX, el senyor Sergio Macián de Greef.

Sergio Macián de Greef

Bien; gracias, vicepresidenta. Juntos nos trae hoy una moción sectaria y maniquea de la mal llamada «memoria histórica», que ahora llaman «memoria democrática», una moción que busca enmendar la transición española, destruir el legado de concordia que nos dejaron nuestros padres y nuestros abuelos, reescribir de forma totalitaria el pasado e imponer un relato oficial de nuestra historia reciente actuando como si fueran un ministerio de la verdad; una moción que pretende imponer una memoria colectiva que no existe, porque la memoria es siempre individual.

La izquierda separatista pretende imponer una memoria hemipléjica, que solo se acuerda de lo que le interesa para enfrentar, de nuevo, a los catalanes entre sí. Una memoria que, además, atropella los derechos fundamentales más elementales, como la libertad de pensamiento, la libertad ideológica, la libertad religiosa o la libertad de cátedra, al pretender imponer desde el Parlamento y a golpe de boletín una única verdad oficial sobre nuestro pasado reciente.

Como señala el historiador Stanley Payne, el movimiento memorialista, impulsado en España desde 2004 por el infausto presidente Zapatero, es un movimiento que sustituye el trabajo de los historiadores por el trabajo de políticos partidistas y activistas radicales y que se fundamenta en distintas mentiras. Una de ellas es que durante la transición se impuso un pacto de silencio, cuando en realidad todas las fuerzas políticas alcanzaron un pacto de entendimiento, con una idea fundamental: que los políticos no utilizarían la historia reciente en sus luchas partidarias como un arma política. Pues bien, ustedes han decidido hacer todo lo contrario. Han decidido utilizar el drama de nuestra historia reciente como arma política para volver a enfrentar a los catalanes entre sí.

Y, mire, señora Madaula, hoy ha venido usted a contarnos su memoria. Yo le voy a contar otra, la que siempre me contaron en casa, sobre la que ustedes practican, en vez de la memoria histórica, la amnesia histórica. Y le voy a contar el caso de Apolonia Lizárraga, víctima de la persecución religiosa que se produjo en España desde la proclamación de la Segunda República. Apolonia Lizárraga fue la superiora general de las carmelitas en el convento de las Carmelitas de la Caridad de Vic. En septiembre del 36 fue detenida por milicianos del POUM y encarcelada en la checa de San Elías, en Barcelona, una de las mayores vergüenzas de la historia de Cataluña y que se encontraba bajo el control de la CNT-FAI y que dirigía un criminal impune al que llamaban «el Jorobado».

La tarde del 8 de septiembre de 1936, la madre Apolonia fue llevada al patio central de la checa desnudada y, tras negarse a apostatar de su fe, como le exigían sus

carceleros, fue atada de muñecas y tobillos y colgada viva de un gancho de carnicería de la pared. A continuación, la serraron viva, y sus restos mortales fueron echados de comer a los cerdos, cerdos que más tarde eran sacrificados para elaboración de embutidos que se vendían con el cínico nombre de «chorizo de monja».

Pues bien, para la madre Apolonia y para las más de 8.352 víctimas asesinadas bajo el Gobierno de Lluís Companys no hay memoria –no hay memoria– ni cuerpo ni fosa ni dignidad, porque ustedes se la han arrebatado terriblemente. (*Alguns aplaudiments.*) Dejen descansar –dejen descansar– a los muertos, a todos los muertos, de un bando y de otro; fomenten la reconciliación y la concordia, y dedíquense a los vivos, que trabajo hay, y mucho.

Miren, desde el Gobierno de la Generalitat, en vez de dedicarse a imponer su memoria histórica, a difundir mentiras históricas a través del Centre d'Història Contemporània de Catalunya o a destruir el patrimonio cultural catalán, como el monumento de Tortosa, podrían dedicarse a modernizar la Administración de justicia, a mejorar los juzgados y tribunales y a invertir el dinero de todos los catalanes en una justicia moderna y ágil, que resuelva de verdad los problemas de la gente, y dejar de sembrar odio y discordia enfrentando a una sociedad catalana ya de por sí fracturada por las imposiciones separatistas.

Y, por cierto, señora Madaula, ni usted ni la totalitaria ley de memoria que está preparando el Gobierno de la Generalitat pueden obligar a ningún diputado de esta cámara a tener que condenar a sus padres o a sus abuelos por haber sido alcaldes franquistas. Alcaldes como el de Sant Quirze de Besora, cuyo hijo se sienta hoy entre las filas socialistas, o el alcalde franquista de Pineda de Mar, cuyo nieto preside hoy la Generalitat de Catalunya.

Muchas gracias.

La vicepresidenta segona

A continuació, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, la diputada Montserrat Vinyets.

Montserrat Vinyets Pagès

Bona tarda. Gràcies, presidenta. Diputats, diputades... També, per començar, des de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar volem fer arribar el nostre més sentit condol al conseller Comín i a tota la seva família. I no podem deixar ara també..., per tornar a reclamar novament que els volem a tots a casa. (*Aplaudiments.*)

Amb relació a la moció de memòria democràtica, ja avancem que el nostre vot serà favorable a tots els punts que planteja la moció. Seguir endavant amb les polítiques de memòria democràtica: sens dubte, hi estem a favor. Aquestes polítiques de memòria democràtica són més necessàries que mai com fins ara havien sigut necessàries, a la vista, precisament, dels discursos que s'han fet amb anterioritat al meu. Davant de la desinformació, davant de la immediatesa, més memòria democràtica que mai.

Nosaltres no volem concòrdia, no volem oblidar-nos de res. Nosaltres volem que s'apliqui el dret internacional, que passa pels principis de veracitat, de justícia, de reparació i de garantia de no repetició. I faig molt èmfasi en l'últim d'aquests principis, que és el de garantia de no repetició. I això passa per una formació, una formació adequada als alumnes, una formació adequada als mestres. Moltes de nosaltres no vam poder rebre una formació correcta en termes de memòria, perquè en aquell moment el que tocava era oblidar. I formació, sobretot, als jutges i magistrats d'aquest país, que moltes vegades no tenen la que seria convenient.

Pel que fa a accelerar els tràmits de la llei de memòria democràtica, que es demana a la moció, doncs, bé, sembla que aquest avantprojecte de llei que s'està treballant per part del Govern és un projecte bastant ben traçat, que contempla aquests principis de dret internacional, que també té una pota important en el tema de protecció

de dades, que precisament havia sigut un hàndicap que teníem a l'hora de l'exhumació de fosses i de bancs d'ADN, que s'ha treballat molt en aquesta pota.

I des de la CUP tenim, precisament, molt interès en que comencin a caminar tots els tràmits parlamentaris d'aquesta nova llei, que sembla ser que només falta que passi pel Consell de Govern Locals. Hem perdut molt de temps. El 2007 vam ser pioners, vam fer una llei avançada i, malauradament, durant anys ens havíem quedat una mica parats.

Jo estava esperant l'exposició que ha fet el diputat del Partit Socialista per acabar de resoldre a veure què farem, no? Perquè ara mateix tenim en tràmits també una proposició presentada pel Partit Socialista, n'entrarà una altra, i no he acabat de veure, de la seva intervenció, com ho resoldríem. Suposo que ho veurem en els propers mesos.

Pel que fa... Ah, i, sobretot, molt important. Sembla ser que aquest nou avantprojecte de llei inclou un àmbit que fins ara havíem tingut oblidat i que no podem deixar d'oblidar, com és el passat colonial, també, català, que necessita també encarar un procés de reconeixement i de reparació en tota la seva extensió. I sembla ser que aquesta nova llei de memòria ho inclou, i si no ho inclou amb suficient profunditat, doncs, ja ens encarregarem d'esmenar-ho perquè així sigui.

Pel que fa a l'eliminació dels milers d'elements de simbologia franquista i en especial el monument franquista de Tortosa, hi estem totalment d'acord. De fet, celebrem que Junts hagi virat en la seva posició, perquè el 2016, precisament, el seu posicionament era un altre. La CUP defensava ja en aquell moment que no calia consultar res sobre els monuments franquistes, i ara celebrem que hi hagi aquest canvi de posicionament i que ja no sigui objecte de discussió que això ha d'anar a terra.

Pel que fa al punt d'incorporar el llegat històric, polític i personal de l'exili, doncs, també hi estem a favor. I amb el programa d'identificació i localització de persones desaparegudes, també. La consellera ens deia que havien doblat el pla de fosses amb 4,5 milions d'euros. Nosaltres creiem que és urgentíssim que no hi hagi encara cap mort a les cunetes. Potser s'hi haurien pogut destinar uns quants més milions, però sí que és veritat que reconeixem un esforç pressupostari important.

Pel que fa al tema de l'espoli d'ateneus, d'aquest robatori embolcallat amb la pertinent cosmètica legal franquista, també hi votarem a favor, perquè no s'entendria una altra cosa. A la Comissió de Justícia ja hi va passar la federació dels ateneus i ens van parlar d'aquesta repressió sistemàtica, que buscava una cosa molt concreta, que era la cosa més important d'aquest país: desfer l'associacionisme. El que passa, que també ens planteja dubtes, aquesta llei espanyola democràtica a l'octubre. Ens ha citat, el portaveu socialista, aquest article 31. A veure, l'article parla de que «s'implementaran possibles vies de reconeixement dels afectats». Esperem que això sigui el més ampli possible i que també sigui reparació, eh? Hi estarem amatents.

I, per últim, Via Laietana, sí, però el ministre Bolaños ja ha dit que de cap de les maneres, que ja s'ha resignificat prou...

La vicepresidenta segona

Diputada...

Montserrat Vinyets Pagès

...i haurem de construir un pla.

Gràcies.

La vicepresidenta segona

A continuació, en nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula la diputada Susanna Segovia.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, vicepresidenta. Avui hem sentit que no existeix la memòria col·lectiva, i jo estic segura que, just ara que acaba de passar l'aniversari de la Desbandá, els familiars d'aquells centenars de persones que van ser bombardejades mentre fugien buscant un lloc segur comparteixen una memòria col·lectiva. Estic segura que els milers de famílies que encara tenen persones enterrades en cunetes a Espanya, que no han estat desenterrades i que ho comparteixen moltes vegades sense en realitat explicar-ho, per allò de no remoure el passat, també tenen una memòria col·lectiva.

I el problema potser el tindrem quan aquesta memòria col·lectiva no la sapiguem transmetre als nostres fills, als nostres nets, a les noves generacions, que això els hi comença a quedar molt lluny. Perquè la moció parla de moltes coses que nosaltres compartim i que hi estem d'acord, però ens ha faltat –i creiem que s'hi podria fer un èmfasi especial– com treballem aquesta memòria democràtica des de l'educació.

Sí, creiem que és normal per a aquesta memòria col·lectiva... No està corrent el temps, vicepresidenta, perdó. Veia tot de senyals i no sabia si el que deia els estava escandalitzant o era un altre motiu.

La vicepresidenta segona

L'hi descompto –l'hi descompto–, l'avisó.

Susanna Segovia Sánchez

D'acord. Gràcies. Segueixo?

La vicepresidenta segona

Diputada, continuï parlant i ara l'hi arreglo.

Susanna Segovia Sánchez

Intentaré acabar un minut abans.

La vicepresidenta segona

Molt bé.

Susanna Segovia Sánchez

Doncs, com els hi deia, una de les coses que segurament no contribueix a aquesta memòria col·lectiva, a aquesta memòria democràtica, és que tinguem molts joves que estan començant primer de l'ESO, o potser ja fan segon de l'ESO, i que no hagin sentit a parlar encara a les escoles del que és el franquisme, perquè mai s'arriba a aquest punt quan estudien socials. O que no hagin sentit parlar del feixisme potser fins que no arriben, fins i tot, al batxillerat. I potser això és el que ens està faltant molt a l'hora de construir aquesta memòria col·lectiva i aquesta memòria democràtica.

Nosaltres estem d'acord amb la majoria dels punts de la moció. Ens agrada que Junts per Catalunya hagi presentat aquesta moció. També és cert que podrien haver-se afanyat una mica més a l'hora de fer la llei catalana de memòria democràtica, que és una llei que arrosseguem des de fa molt de temps. Jo recordo ja que la passada legislatura ja vam tenir aquest debat entre el conflicte possible entre la iniciativa del Partit Socialista i la iniciativa que havia d'aprovar el Govern. Una iniciativa que no s'ha aprovat fins ara. I els hi estic parlant d'un debat que fa més de dos o tres anys que tenim. Per tant, és una llei que va tard –és una llei que va tard–, i les responsabilitats són compartides; són compartides de la consellera Capella i són compartides de la consellera Ciuró. Per tant, ara ens hi hem posat, ara posem-nos a treballar-hi.

També és veritat que hi ha una llei catalana, però que també hi ha una llei espanyola, que segurament no és perfecta i que podria haver avançat en moltes altres coses, però que suposa importants avenços, com que Queipo de Llano ara mateix ja no estigui enterrat amb els honors amb què va ser enterrat. Una llei de la qual Junts per

Catalunya va votar en contra, perquè devien tenir les seves objeccions, efectivament; perquè segurament no era tot lo ambiciosa que ells voldrien, però al final oposar-t'hi i votar amb qui votes aquest tipus de llei també et diu exactament on estàs.

I nosaltres volem insistir també en el tema de la Via Laietana. O sigui, creiem que la Via Laietana és una batalla que no podem donar per perduda, diputat Pedret. Crec que el que diu el text és perfectament votable, fins i tot per les forces que estem al Govern allà i a l'Ajuntament de Barcelona, perquè el que diu, bàsicament, és que s'ha de col·laborar, que s'ha de col·laborar amb l'ajuntament i amb les entitats per aconseguir aquest traspàs, un traspàs que fa molt de temps que s'està demanant i que el seu grup també hi ha votat a l'Ajuntament de Barcelona a favor.

Per tant, crec que hauríem d'intentar, tots aquells que ens ho creiem, fer front comú i ser capaços, des del Parlament de Catalunya, de dir que sí a recuperar la Via Laietana com un lloc de memòria, que no sigui només posar-hi una placa com se n'han posat moltes i, a més, les vandalitzen per intentar evitar aquest petit rescat de memòria democràtica que es fa a la comissaria de Via Laietana, perquè al final s'acabi convertint en un espai de memòria democràtica, com, per exemple, és ara mateix la Model.

Gràcies.

La vicepresidenta segona

Gràcies, diputada. En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el diputat Nacho Martín Blanco.

Ignacio Martín Blanco

Gracias, presidenta. Señoras y señores diputados... Junts per Catalunya nos trae, de nuevo, una moción sobre lo que han dado en llamar «memoria democrática», pero que es una memoria que no es para nada omnicomprendensiva, no es una memoria que tenga la más mínima intención de tener, por lo menos, la pretensión de incluir diversas sensibilidades, de incluir diversas visiones.

De hecho, comentaba la señora Segovia que sí existe una memoria colectiva. Y yo estoy de acuerdo en que puede haber elementos de memorias colectivas. Pero es verdad –admitamos, por lo menos– que, por lo menos, hay diversas memorias colectivas.

Yo... El relato que ha hecho el diputado Macián sobre la monja que fue torturada y asesinada, en este caso, por hordas de milicianos supuestamente partidarios de la República, en todo caso de intemperantes y de fanáticos, ha suscitado la hilaridad de una parte de los diputados de la bancada separatista. A mí me parece de una falta de sensibilidad, de una falta de raciocinio que, la verdad, a mí me parece alarmante. (*Alguns aplaudiments.*) Lo digo porque, si somos sensibles, seámoslo con todo.

En todo caso, me parece que la moción de Junts per Catalunya incurre en algo muy habitual en las fuerzas de extrema izquierda y nacionalistas o separatistas en Cataluña. Y no de ahora, sino ya de tiempos inmemoriales. Luego hablaremos, en otra moción, también de otra de las grandes obsesiones del nacionalismo, del separatismo en Cataluña, que es el anticlericalismo.

Pero hoy os quiero leer, les quiero leer, al conjunto de los diputados de esta cámara, una anécdota que explicaba Julio Camba, uno de los grandes periodistas españoles de los tiempos de la República. De hecho, a mi juicio, hay cuatro grandes periodistas españoles en tiempos de la República, que son Josep Pla; Agustí Calvet, *Gaziel*; Manuel Chaves Nogales, y Julio Camba. Todos ellos son los autores involuntarios de un compendio, de un libro, de un volumen importante que se llama *Cuatro historias de la República*. Y una de las anécdotas que explica en su obra *Haciendo de República* el señor Camba es la siguiente. Tiene mucho que ver con esa idea inventada, esa pretensión de la señora Madaula y de otros diputados de esta cámara que dicen que la policía española es franquista y esas cosas que di-

cen. Pues bien, están ustedes luchando contra un tropo, contra una invención, contra una falacia.

Y se lo digo en palabras de Julio Camba. «Proclamada la República y consignado en la Constitución su carácter esencialmente laico, había que proceder sobre la marcha a secularizar los cementerios. Pero ¿cómo se seculariza un cementerio? “Muy sencillo” –exclamaron los secularizadores–: “echemos abajo esas terribles barreras que en los cementerios no secularizados se interponen entre unos muertos y otros, cristianos o infieles, católicos o protestantes, creyentes o ateos. En una república como la nuestra todos los muertos deben ser iguales.” Pero en el momento de iniciar la labor demoledora resultó que las barreras en cuestión carecían de existencia real. Era un tropo, una metáfora, una figura retórica. Y eso de ir con picos y azadones a destruir una figura retórica viene a ser algo así como el armarse de rifles y escopetas para cazar la hidra de la reacción. El desengaño fue tremendo. Nuestro pueblo, como todo el mundo sabe, es un pueblo eminentemente realista. Y, al ver que allí donde creía encontrarse con unas barreras de calicanto no había más que barreras imaginarias, debió de experimentar una sensación análoga a la del toro cuando embiste contra un trozo de tela en el sitio donde estaba seguro de tropezarse con un enemigo de carne y hueso. Parecerá invención, pero en un cementerio de Barcelona no hubo más remedio que construir con una buena mampostería una valla de verdad, al solo objeto de derruirla luego y poder afirmar que allí no había ya valla alguna entre el lugar donde yacían los muertos católicos y aquel donde eran sepultados los que morían fuera de la iglesia.»

Esta anécdota que explica el señor Julio Camba en realidad es una anécdota que había explicado un político catalán, una figura muy prominente de tiempos de la República, que era el señor Ventosa, una persona perfectamente seria que relató en público este acontecimiento. Pues bien, ustedes luchan exactamente contra lo mismo que luchaban aquellos que decían secularizar cementerios en tiempos de la República. Luchan ustedes contra una metáfora inexistente. Eso de pretender que la policía española es franquista, que el franquismo está por todos lados, es un fantasma que a ustedes les viene muy bien para su relato político y que lo sacan de continuo en este Parlamento, pero no existe.

Señoras y señores diputados de Junts per Catalunya, lamento comunicarles, porque a ustedes se les ve muy ilusionados con la historia y con la idea, les digo que Franco ha muerto. Deben saberlo; deben, por fin, comprender que el franquismo ha desaparecido de nuestro país. (*Veus de fons.*) Me dicen que no algunos diputados de los que se reían antes con el relato. Y disculpe, presidenta, ya acabo. Algunos de los diputados que se reían antes dicen que Franco no ha muerto. Esto es terrible, es un episodio claramente patológico de decir que Franco sigue vivo. Pues ustedes sigan con lo suyo, pero España es un país democrático perfectamente civilizado, que hemos superado, por suerte, las dictaduras y también el periodo franquista.

Gracias, señoras y señores diputados.

La vicepresidenta segona

A continuació, té la paraula el diputat no adscrit, senyor Antonio Gallego Burgos.

Antonio Gallego Burgos

Gracias, vicepresidenta. Todas las políticas de memoria histórica tienen como objetivo seguir enfrentando a los españoles por una guerra de hace noventa años, reventar el espíritu de concordia constitucional, resucitar las dos Españas excluyentes y enfrentadas, criminalizar a la media España que no les vota, establecer una verdad oficial desde el revanchismo –puro adoctrinamiento sectario y liberticida– y pretender dejar sin efecto el artículo 20 de nuestra Constitución, que defiende la libertad de expresión.

No es momento –estoy de acuerdo con lo que decía el señor Blanco–..., en fin, no es momento de luchar contra Franco. Efectivamente, murió hace cuarenta y ocho

años. Aquí conviene recordarlo. Yo creo que, más bien, sería interesante luchar en defensa de la libertad, que hoy disfrutamos, frente a unos tiranos como ustedes, que hasta hace muy poco...

La vicepresidenta segona

Diputat, se li ha acabat el temps.

Antonio Gallego Burgos

...protagonizaron el intento de golpe de estado en Cataluña.

Gracias.

La vicepresidenta segona

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la senyora Aurora Madaula i Giménez.

Aurora Madaula i Giménez

Gràcies a Esquerra Republicana per les esmenes i les aportacions. També gràcies a la CUP per haver contribuït al debat. I crec que és important tot el que hem dit i recuperar les idees que han sortit, també als comuns.

Però sí, s'ha d'incorporar l'educació. És veritat que no hi cabia, a la moció, però sí que a la llei ja hi consta, eh? Però sí que és veritat que a la llei espanyola hi vam votar en contra, sobretot perquè hi ha alguns articles que no s'estan posant en marxa, i en la llei antiga tampoc es posaven en marxa, i perquè creiem que era més maquillatge i no una reparació efectiva com en els judicis contra Companys, per exemple.

En el cas del PSC. Home, vaguetats vaguetats... Més vaguetat és intentar explicar que, davant les tortures a la comissaria de Via Laietana, segueixen sense fer el pas i sense poder traspasar la comissaria, quan ho podrien fer. Quan parla vostè de sucursalisme, li diré que la memòria pot ser individual o pot ser col·lectiva, però el que no pot ser mai és subordinada. I això és el sucursalisme. I davant dels governants espanyols, de qualsevol color que sigui, ens cal..., a Catalunya tota precaució és poca. Per això, intentem no ser sucursalistes. I un bon federalista com vostè sabria que el 9 de març del 1873 Baldomer Lostau proclama l'Estat català com a diputat per Barcelona a la Primera República. Per tant, abans de fer articles on es nega l'Estat català a la Primera República, potser que s'ho miri.

A la CUP, només una cosa. El 2016, Junts no existia; era PDECAT.

VOX. Bé, VOX ja la faré després.

Junts..., ai, Ciutadans. Incloure diverses visions; li diré lo mateix. La memòria de la monja torturada va tenir quaranta anys durant el franquisme de memòria. Els torturats com en Carles Castellanos, el Miguel Núñez o la Tomasa Cuevas, o molts altres de la comissaria de la Via Laietana, si vol, els hi presento un dia; li explicaran les tortures, i seran dignes de la seva memòria. El franquisme... «Franco ha muerto», diu. Sí, però els franquistes, no, com es pot veure en aquesta bancada. (*Aplaudiments.*) No vull concòrdia amb els franquistes –i ja acabo–, no vull reconciliació nacional, vull acabar amb els franquistes, amb Franco i amb els feixistes.

No passaran. Feixisme mai més.

La vicepresidenta segona

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquesta tarda, un cop substanciat el punt 23 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la recuperació dels béns immatriculats per l'Església

302-00249/13

Entrem en el punt vint-i-unè de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la recuperació dels béns immatriculats per l'Església, que presenta el Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar. Per exposar-la, té la paraula la diputada Montserrat Vinyets.

Montserrat Vinyets Pagès

Bona tarda de nou. En primer lloc, dir que l'exposició del procés d'immatriculacions i tot el que té relació amb la immatriculació de béns per part de l'Església catòlica ja la vam fer en el Ple passat, quan vam fer la interpellació. Però, resumint i de forma molt sintètica, bàsicament té a veure amb el que va fer-se durant molts anys en aquest país, que era que un diocesà, un membre de la cúria eclesiàstica, podia autometre's un certificat dient que una finca rústica, un hort, una parròquia, doncs, era propietat de l'Església. I això es podia fer amb nocturnitat, és a dir, sense cap procés contradictori, sense convidar cap tercer a participar en aquest procés. Llavors, aquest certificat es presentava al senyor registrador de la propietat, i ell inscrivía aquest bé en favor de l'Església.

Tot aquest procediment, aquesta possibilitat, aquest privilegi en favor de l'Església, va durar fins al 2015. Per tant, des de temps immemorials fins al franquisme..., ai, perdó, fins al 2015 donava lloc a que es poguessin fer moltes immatriculacions. A partir del 2015 sí que és veritat que finalitza la possibilitat d'utilitzar aquest procediment privilegiat, però el problema és que, clar, abans que es sabés que es volia fer aquesta llei, l'Església catòlica va agafar totes les seves carpetes i va anar de forma «arrolladora» als registres de la propietat i va fer unes inscripcions de molts béns. Per tant, al que vol donar resposta aquesta moció precisament és a aquells béns que es van inscriure en atenció a aquest article, que era un privilegi en favor de l'Església catòlica, i el que demana és acabar amb aquest privilegi i amb aquestes inscripcions.

Amb relació a la moció, vull aprofitar per donar les gràcies al diputat Aparicio, al diputat Jubert i al diputat Butinyà per haver fet aquest procés d'esmenes. El text, finalment, ha sigut transaccionat amb tres grups parlamentaris. També aprofitar per donar les gràcies a totes aquelles entitats que, des de la societat civil, han treballat de forma persistent per exigir la restitució de tots aquests immobles irregularment, indegudament adjudicats en favor de l'Església catòlica, i fer un especial reconeixement a la tasca feta per part d'Unió de Pagesos.

Bàsicament, la moció té una part declarativa, que fa el Parlament de Catalunya, i una altra part d'interpellacions al Govern de la Generalitat. Què demanem? Doncs demanem una cosa molt simbòlica, però que ens sembla que és molt potent, i que és que el Parlament declari que és inajornable procedir a la reversió immediata de tots aquells béns que, pel fet de ser o bé públics, o bé comunals, o bé demanials, o bé patrimonials, han estat indegudament immatriculats en favor d'alguna autoritat eclesiàstica en aplicació d'aquest privilegi que us explicava i, sobretot –una cosa molt necessària–, que es faci arribar aquest posicionament del Ple d'aquest Parlament de Catalunya a la institució eclesiàstica perquè tingui coneixement que hi ha una majoria molt àmplia en aquest país que ha dit que ja n'hi ha prou, de que hi hagi béns que, de forma irregular, constin al Registre de la propietat en favor de l'Església quan són béns que no els hi corresponen, a ells.

Sí que és veritat que tenim antecedents de feina feta, però cal fer, sobretot, un nou inventari de quants béns estem parlant. Hi ha uns antecedents d'informes fets per la conselleria de Justícia. El que passa, que són incomplets. I precisament un dels punts que consta a la moció és que es faci un nou informe, que es comenci des de zero, però sí que, és veritat, aprofitant els treballs fets per la conselleria en aquest

estudi del 2020 i també aquells informes que estan continguts en un estudi fet pel Govern espanyol al febrer del 2021.

També una cosa que ens sembla bàsica és emplaçar l'Església catòlica, fer-li un requeriment exprés perquè expliqui, d'acord amb els seus informes, amb els seus arxius, quants béns ells tenen constància que consten immatriculats en el seu favor aprofitant aquest article, que és un privilegi. També aquest requeriment es fa al Registre de la propietat, però nosaltres volem dirigir-nos cara a cara a l'Església catòlica i que ens expliqui quants béns immobles s'han autoinscrit en el seu favor, per tenir coneixement d'una vegada per totes de quin és l'abast de l'acaparament irregular. Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

Té la paraula, per defensar les esmenes presentades, en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el diputat Oscar Aparicio.

Oscar Aparicio Pedrosa

Gràcies, vicepresidenta. Bona tarda a tothom. Consellera... Bé, el títol d'aquesta moció que presenta la CUP diu: «Sobre la recuperació dels béns immatriculats per l'Església.» I, veient el títol i veient –i perdoni'm, eh?, senyora Vinyets– l'explicació una miqueta parcial sobre aquesta, jo quan vaig llegir la moció vaig pensar: «Home, amb el títol no hi té gaire relació», i tampoc amb una part del que vostè ens ha explicat. Bàsicament perquè el text es refereix a aquells béns..., o sigui, no tots, sinó els que estan immatriculats per l'Església que ho hagin estat de forma incorrecta en funció de l'antic article 206 de la llei d'enjudiciament civil. A més, ja avancem que són pocs, aquests dels que estem parlant.

Però, bé, per entendre una miqueta el posicionament del grup, i jo crec que fins i tot de la moció, jo crec que cal clarificar uns conceptes. Primer, immatricular una finca no és res més que inscriure per primera vegada aquesta finca en el Registre de la propietat. Ja m'hi detindré després, però això no atorga drets respecte a aquesta. Vostè es referia a tot aquest procediment, que és l'article 206, l'antic article 206 de la llei hipotecària, que és veritat que permetia a l'Església, a través d'una pròpia autocertificació, d'una certificació del domini de titularitat que expedia la pròpia diòcesi, fer aquesta inscripció. Però, clar, no era del tot arbitrari.

I per què? Primer, perquè el Registre de la propietat és del 1861. Per tant, s'ha de donar accés a tots aquells béns i la propietat d'aquells béns que són previs. Segon, vostè ho ha dit com si fos un privilegi de l'Església, però li recordo que les administracions ho podien fer, les corporacions de dret públic també ho podien fer, i moltes administracions així ho van fer. Per tant, ho dic perquè a vegades em sembla que anem aquí a inflamar una miqueta el que de veritat estem demanant, i jo crec que ho hem de tenir en compte; en tot cas, quina era la situació que hi havia en aquell moment. També, si veiem a quins béns ens referim, en tot Espanya no va arribar a 35.000 béns, i a Catalunya van ser 3.722.

Com li deia abans, immatricular és inscriure. La immatriculació per si mateixa no és un element que constitueixi la propietat; és una manera de defensar la propietat. És a dir, el fet que l'Església, que estem parlant, aconseguís immatricular –és a dir, inscriure– aquesta finca al registre no és un fet ja inamovible de per si. La pròpia legislació permet acreditar per part de tercers aquesta propietat. La normativa registral preveu els mecanismes que es poden fer per modificar aquesta inscripció que hi hagi hagut. A més, també cal recordar que el fet de que una finca no estigui immatriculada –és a dir, que no hagi tingut accés al Registre de la propietat– no obsta que tingui un propietari, que aquesta finca pugui ser objecte de drets de propietat, de possessió i de qualsevol negoci jurídic.

Per tant, no és que amb aquestes immatriculacions les finques hagin estat adquirides per l'Església, ni tampoc és el fet que ho estiguin incorrectament o que, si ho estan incorrectament, els propietaris perdin drets sobre aquestes. Si analitzem el

volum total, a Espanya s'han detectat mil expedients amb errors, que és un 2,86 per cent. A Catalunya, les últimes dades que teníem era que s'havia recorregut contra uns vint béns immatriculats, sobre 3.722, i n'hi havia hagut tres que estaven incorrectament. Però és que, a més, en molts casos ha estat la pròpia Església la que, adonant-se que ho havia fet incorrectament, ha esmenat d'ofici aquests errors.

Per tant, nosaltres, quan ens vam plantejar aquesta moció, ho vam fer amb aquests paràmetres. Nosaltres, a més, li vam fer esmenes –que han estat acceptades i transaccionades–, que la primera vostè l'ha dita, que l'hem rectificat, que és el termini. La segona, que a mi és la que em semblava més important..., vostès demanaven en aquesta moció deixar de banda tots els sistemes de mediació que s'havien fet a través de l'oficina, que pel volum de casos que és també podríem discutir la seva eficiència o eficàcia o fins i tot necessitat que hi sigui. Però vostès deien, a més, treure la mediació. Nosaltres el que li dèiem és que la mediació, si estàvem parlant..., i ahir amb la consellera vam fer una interpellació respecte a aquest fet; el que no podríem era treure-la. Al revés, el que hauríem de fer és tenir més motius o més instruments per fer-ho.

Entenem que en aquests moments, en aquesta societat actual, ens calen menys litigis i més acords, perquè, a més, creiem que amb el conflicte no es solucionen els problemes, sinó que s'enquisten.

Com li deia, si estudiem totes aquestes immatriculacions, s'ha de fer, jo entenc que s'hagin de fer. És evident que pot haver-hi errors. Com dic, l'Església els ha reconegut –alguns–, i alguns pot ser que no els reconegui. I, per tant, jo crec que nosaltres, com a poder públic, sí que ens hem de posar en favor d'aquelles possibles irregularitats que hi hagi. Per tant, nosaltres, ja li dic que, sorprenentment, fins i tot, si m'ho permet, veient sobretot el seu discurs, no veient el text de la moció, l'hi votarem a favor, perquè crec que és per temes de seguretat jurídica de la pròpia Administració, perquè alguns dels béns poden ser de l'Administració, fins i tot de la pròpia Església i de tercers.

Ja l'hi dic, nosaltres l'hi votarem a favor, perquè, a més, creiem que els errors a la vida succeeixen; jo crec que no hi ha manera d'evitar que hi hagin errors –i acabo, presidenta. Però nosaltres el que no volem és posar el focus en l'error, sinó en com solucionem aquest error. Jo crec que aquí ens hi trobaran sempre, i per aquest motiu li votarem a favor la moció.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

Per defensar les esmenes presentades, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, el diputat Joaquim Jubert Montaperto.

Joaquim Jubert Montaperto

Bona tarda, vicepresidenta, diputats i diputades. Després de les intervencions de la proponent i del company Aparicio, em temo que em repetiré en algunes de les explicacions.

Aquesta moció de la CUP torna a posar el focus en la situació de desequilibri de l'Església catòlica respecte al conjunt de la resta de confessions religioses presents a Catalunya, producte, sense cap dubte, de tradicions històriques i d'un arrelament social que no podem menystenir. Les dades detecten que més del cinquanta per cent de la població es declara de confessió cristiana, i cal remarcar la important obra social que realitza en l'àmbit assistencial i educatiu i l'herència cultural que ens ha deixat.

Però això no exclou reconèixer que ha comptat amb uns privilegis que convé extingir, especialment en un estat aconfessional com el nostre. I entre aquests privilegis hi havia les immatriculacions de béns immobles mitjançant certificacions de domini emeses per les mateixes autoritats eclesiàstiques, que permetien fins a l'any 2015 la inscripció de finques al Registre de la propietat.

Estem davant d'una moció que insta a adoptar mesures per les que la Generalitat no té encara, malauradament, competències i que afecten les relacions concordatàries entre l'Estat i l'Església catòlica.

A Espanya es va calcular que les immatriculacions sense títol podrien arribar a les 100.000, de les que 35.000 es van dur a terme entre l'any 1998 i l'any 2015, en què es van derogar el benefici i l'article 206 de la llei hipotecària en favor de l'Església. Una proposició de llei fou aprovada al Congreso el 4 d'abril del 2017 instant el Gobierno a prendre les mesures legals adients per revertir la situació, declarant nul·les les immatriculacions després d'un estudi complet sobre tots els béns immatriculats sense l'existència d'un títol material previ que justifiqui la titularitat del dret real sobre el bé immoble en qüestió.

Aquest estudi es va fer, existeix, però les dades completes mai han estat subministrades, malgrat que la Resolució 440/2019 del Consell de Transparència i Bon Govern instava el Ministerio de Justicia a fer-ho. Per això, hem proposat una esmena en aquest sentit al punt setè de la moció. A Catalunya no disposem de dades acurades; només els bisbats de Barcelona i Vic han accedit a comunicar-ne, però cal aprofundir en les tasques de mediació per obtenir les dades i la possible reversió de béns incorrectament immatriculats.

Per això, en el punt cinquè de la moció, en base a la transacció d'esmenes, insistim en el fet que l'eina de la mediació continua sent cabdal i que pot permetre canvis fora de l'àmbit judicial, on, a més, la prova serà molt difícil d'obtenir. Per això hem proposat una esmena al punt 2 de la moció, en el sentit d'una actualització de les dades, i al punt 3, la implicació dels registres de la propietat mitjançant el corresponent conveni.

No hem perdut l'oremus: el nostre grup votarà favorablement a una moció de la CUP, atenent a que les esmenes que hem presentat han estat majoritàriament acceptades o transaccionades, cosa que agraïm molt a la diputada Vinyet.

Volem, però, posar en relleu el nou punt setè de la moció, en què instem el Govern a que faci pressió al seu soci a Madrid –i ara sembla també que a casa nostra– a fi de que faciliti les dades completes de l'estudi i creï un grup de treball perquè detecti i treballi per reparar els greuges causats per les immatriculacions conflictives.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

Per defensar les esmenes presentades, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, el diputat Jaume Butinyà i Sitjà.

Jaume Butinyà i Sitjà

Gràcies, vicepresidenta. Bona tarda. La moció que ens presenta avui el Grup de la CUP de ben segur que tindrà un ampli suport. Jo els avanço que també té el nostre, el del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Estem davant d'una moció que desperta consensos, i no només entre els grups representats en aquesta cambra, també entre entitats municipalistes, l'Associació de Micropobles o actors tan proactius en aquest tema com la Unió de Pagesos. De ben segur que això és així perquè resoldre el tema de les immatriculacions és un tema, sobretot, de justícia.

Tal com ja s'ha explicat, durant molts anys s'ha procedit a la immatriculació de béns immobles a favor de diferents entitats eclesiàstiques, en virtut del que preveia una llei hipotecària de l'any 1946 –sí, sí, 1946. Aquesta pràctica va finalitzar amb una llei posterior, com a conseqüència de la doctrina vinculada a una sentència del Tribunal Europeu de Drets Humans, una bona notícia. Però el que està fet està fet, i les immatriculacions no han estat declarades nul·les.

Quan ens referim a béns immatriculats, sovint parlem de places, carrers, cemen-tiris, edificis destinats al culte i sovint monumentals. Edificis que, en el seu moment, es van construir gràcies als veïns, a la gent, ja fos amb aportacions econòmiques o

bé amb hores de feina, hores de treball gratuït. Espais i construccions que avui són les administracions, sobretot els ajuntaments, qui en fan la conservació i el manteniment. Ajuntaments entesos com el comú, com a sinònim de la ciutadania. En conseqüència, no està fora de lloc pensar que tots aquests béns immobles haurien de ser, han de ser de domini públic.

És per tot això que, al juliol de 2020, el Departament de Justícia presentava un estudi sobre immatriculacions de béns immobles a favor de l'Església catòlica a Catalunya, en el que consten fins a 3.772 immatriculacions, amb l'objectiu de clarificar-ne la propietat. Al llarg d'aquests dos darrers anys, la Unió de Pagesos, el Consell Comarcal del Solsonès o l'Associació de Micropobles, entre molts d'altres, han pogut anar comprovant com el llistat resultant d'aquest estudi es revela incomplet i confús. Tampoc és coincident amb l'informe publicat al febrer del 21 per part del Govern espanyol. D'aquí, doncs, la necessitat de disposar d'un cens, tal com es preveu en el punt 2 de la moció, un cens complet, detallat i fidedigne dels béns immatriculats, amb l'objectiu final de retornar-los als legítims propietaris.

Finalment, fer notar la importància de l'oficina de mediació respecte a les immatriculacions, de manera que permeti la reparació de tots els perjudicats: administracions, però també particulars, molt sovint, aquests, amb una situació de manifesta desigualtat a l'hora de fer les reclamacions necessàries.

Tampoc podem oblidar que entenem que en el seu moment caldrà una reforma legislativa per poder revertir totes aquestes immatriculacions, cosa que..., ara per ara, aquesta reforma correspon al Govern de l'Estat, únic competent. En definitiva, ens queda molta feina per fer.

Res més, i moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

A continuació, per fixar la posició, té la paraula, pel Grup Parlamentari de VOX, el diputat Joan Garriga Doménech.

Joan Garriga Doménech

Gracias, vicepresidenta. Miren, la propiedad se adquiere por muchos motivos –por compra, por donación, por herencia, por embargo–, pero también se adquiere por usucapión, por posesión de una cosa durante mucho tiempo, y sin problema. Y ese es el caso de la mayoría de los bienes de la Iglesia católica y de las administraciones públicas, como muchos ayuntamientos.

El Registro de la propiedad es el carnet de una finca o edificación, que dice de quién es y por qué razón, por qué título. También informa y certifica si el inmueble tiene carga, si tiene servidumbres. Y el sistema de registros de la propiedad es un sistema garantista; garantiza derechos, los conserva y otorga seguridad jurídica a las personas físicas y jurídicas en relación con el tráfico de los inmuebles. Yo compro un inmueble, pero me quiero asegurar de que realmente el que me lo vende es el propietario, y por eso acudo al registro. O sea, que cuantos más bienes registrados, mejor para todos.

¿Qué pasa con la mayoría de los bienes de la Iglesia católica y de la Administración pública? Ayuntamientos, Estado y tal. Pues que tienen bienes en propiedad desde hace mil años, en algunos casos de la Iglesia católica, o más. Y el registro se creó en 1861, después de existir ese bien. Ejemplo: la iglesia de Sant Julià de Boada está datada del 900, o la Casa de la Ciudad de Barcelona, el actual Ayuntamiento de Barcelona, es de 1369. Hasta quinientos años después no se creó el Registro de la propiedad.

¿Qué son las inmatriculaciones? Es la primera inscripción de un inmueble registral, el alta. ¿Por qué el certificado lo pueden utilizar algunas instituciones y se pueden acoger para registrar esa propiedad? En este caso, ayuntamientos, Generalitat, Estado, diputaciones o Iglesia, porque son instituciones que existían antes que el Estado. Les recuerdo que el Estado español nació, pues, cuando ustedes quieran con-

siderar, hace muchísimos años; es el estado más antiguo de Europa. Pero la Iglesia católica nació el año cero. No les quiero dar ese dato, porque aún querrán cambiar el calendario y nuestra era, los señores de la CUP.

El registro no constituye derechos, porque hay bienes que no están registrados y no significa que no sean de nadie; significa que no está escrito de quién es. Por ejemplo, en zonas rurales aún existen muchas fincas que se van pasando unos a otros, y en el registro no consta de quién es la titularidad. ¿Hay privilegio? No, ni uno, es acceder a la igualdad; es una cooperación con la Administración para que todo lo tenga registrado.

¿Por qué son tantos edificios? Pues en España hay 8.131 municipios. En cada municipio –ustedes, si conocen Cataluña– hay una iglesia, normalmente muy bonita y que está en un lugar de privilegio del municipio, porque el pueblo así lo quiso. Pero, por ejemplo, solo en Barcelona ciudad tenemos doscientas ocho parroquias. Multipliquen –porque tienen muchas iglesias adheridas– cuántas salen. Y añadimos cuarenta mil entidades católicas dentro de la Iglesia católica. Multipliquen; salen prácticamente ochenta mil edificios que puede tener en España la Iglesia católica.

Entonces, ¿qué pasa aquí? ¿Por qué hacen este ruido con este tema del registro de los papeles de la Iglesia? Pues se lo explico. Porque su anticlericalismo nunca muere; porque empezó con las desamortizaciones del Estado, que ustedes quieren continuar haciendo; porque en esta moción se recupera el odio anticlerical, quieren destruir las cruces y expropiar los templos para acabar con una realidad que está por encima de su odio revolucionario y que está asentada en nuestro pueblo y no depende de las piedras; porque la verdad está por encima de los escombros del anticlericalismo que pretenden crear.

La inmatriculación es un tema jurídico, estrictamente jurídico, y el mecanismo de la certificación ya no está vigente, pero ha sido muy práctico para todos. La crítica a la inmatriculación es un tema político. Esta moción de la CUP es un tema de morro. Ustedes querrían convertir las iglesias de los pueblos en clubs cannábicos, en comunas, en sus sedes. (*Remor de veus.*) Pues no. Lo siento, va a ser que no. (*Aplaudiments.*)

Les advertimos, les volvemos a advertir: no se van a quedar con las iglesias de los pueblos, no las van a tener como sede de la CUP. (*Remor de veus.*) Reconstruiremos todo, desde la economía hasta las cruces, porque, frente a su odio –frente a su odio–, nuestro amor por la tradición y por lo nuestro.

Gracias.

La vicepresidenta segona

Per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, la diputada Jessica González Herrera.

Jessica González Herrera

Que huele a azufre y todo, ¿sabes? ¡Uf! Bueno, con la Iglesia hemos topado. (*Ria-lles.*) Sens dubte, aquesta moció tindrà el recolzament d'aquest Parlament, ja que últimament semblen molt preocupats per les ocupacions.

Resulta que l'Església catòlica va immatricular, és a dir, va registrar al seu nom béns que no constaven prèviament inscrits al Registre de la propietat –més de 35.000 béns–, i resulta que més de 1.027 es van immatricular indegudament. Arran de la Llei de 1998 del Govern d'Aznar, amb la modificació del reglament hipotecari i recuperant –s'ha de dir– lleis franquistes i anticonstitucionals, es va concedir a l'Església el poder d'immatricular béns al seu nom, equiparant l'Església amb l'Administració pública. Li atorgava el privilegi, doncs, d'accedir al Registre de la propietat sense cap mena de títol.

Així, va procedir a immatricular no només aquests béns, que són els temples, sinó tota una altra sèrie de terrenys, la majoria amb la justificació de que eren els voltants, o de que era la casa del sagristà, o que era un cementiri annex a l'església, o

un terreny que es feia servir per a campaments, etcètera, per posar-ne alguns exemples.

El procés era molt senzill, ja que, com a autoritat, el bisbe actuava amb doble via, és a dir, com a interessat i, alhora, com a fedatari. Però no només van immatricular béns de culte, sinó també milers de béns, com he dit, amb abús de drets, com habitatges, solars, places públiques, camins, escoles, terrenys, locals comercials, garatges, cementiris i un gran etcètera.

L'Església també s'ha apoderat de manera absolutament fraudulenta de part del patrimoni històric que ens pertany a tots i a totes, apropiant-se de béns públics, els quals ni tan sols tributa. I, a més a més, aquests béns públics se segueixen mantenint amb els diners de tots i totes, amb els nostres impostos. Siguem o no cristianes, siguem o no creients, totes paguem, però, això sí, només pertany a l'Església.

I amb aquestes immatriculacions s'estava perpetrant un furt, bàsicament, i, a més, d'esquenes a la ciutadania. La pressió ciutadana ha destapat nombrosos escàndols, provocant l'aprovació de la Llei 13/2015, que modifica aquesta llei hipotecària per eliminar aquest privilegi registral, però ho fa sense efecte retroactiu. Això vol dir que es produeix una amnistia registral sobre els milers de béns immatriculats per l'Església sense presentar cap títol de propietat.

La ciutadania s'ha mobilitzat per recuperar allò que pertany al poble, allò que és seu, en definitiva. Quan un particular va al registre a inscriure un immoble ha de portar una documentació que acrediti que aquell bé és seu. Amb l'Església n'hi havia prou amb la paraula del bisbe, que per art de màgia, automàticament, es convertia en notari. Equiparava els diocesans amb notaris, com he dit, de manera que es podia certificar ell mateix que era propietari d'un immoble només amb la seva paraula. Amb aquest procediment s'han immatriculat milers de béns, a més a més, de forma totalment gratuïta.

Aquestes immatriculacions o furts es fan des de fa segles, com ens recordaven fa una estona. I el que es demana és, simplement, que aquests robatoris es reverteixin –el que ens demana aquesta moció, que és totalment de sentit comú i de compliment amb la legalitat. No es poden tolerar privilegis de l'Església catòlica en un estat que, en principi, es declara aconfessional, com l'article 16 de la Constitució espanyola, que parla de que cap confessió no hauria de tenir caràcter estatal. Els poders públics haurien de tenir en compte les creences religioses de la societat espanyola i mantenir les conseqüents relacions de cooperació amb l'Església catòlica i altres confessions. Però, en canvi, l'Església catòlica continua amb uns privilegis fiscals que van ser pactats entre l'estat franquista i el Vaticà al Concordat de 1953 i adaptats al nou marc jurídic de 1979, després de l'aprovació de la Constitució.

Posteriorment, aquesta exempció es va ampliar a les entitats sense fins lucratius amb la Llei 49/2002, del 23 de setembre. I val a dir que aquests privilegis fiscals, com, per exemple, amb relació a l'impost sobre béns immobles, han estat denunciats també per l'Ajuntament de Barcelona, que va guanyar davant els tribunals.

Llavors, per tot això, ens sembla absolutament lògic votar a favor d'aquesta moció, i esperem que surti endavant.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

Per fixar la seva posició, té la paraula, pel Grup Parlamentari de Ciutadans, el diputat Nacho Martín Blanco.

Ignacio Martín Blanco

Gracias, presidenta. Señoras y señores diputados... Quiero empezar esta intervención con una aclaración de carácter histórico. La célebre frase «con la Iglesia hemos topado» está desnaturalizada, está bastardeada, no es exacta. Lo que dice Don Quijote a su compañero de fatigas, Sancho, no es «con la Iglesia hemos topado», sino «con la iglesia hemos dado, querido Sancho», y cuando dice «con la iglesia he-

mos dado», no quiere decir con la Iglesia en mayúscula, no habla de la institución, sino con la iglesia del pueblo.

Antes hablaba el señor Garriga de las iglesias del pueblo. Y, efectivamente, cuando Don Quijote y Sancho están buscando el alcázar de Dulcinea del Toboso, están buscando el palacio en el que vive Dulcinea. En una de sus ensoñaciones, está tan obcecado que lo que busca es el lugar más alto, el edificio más alto del pueblo, y el lugar más alto es el campanario, efectivamente. Y, cuando llega a lo que supuestamente es el palacio, el alcázar de Dulcinea, lo que encuentra allí es la iglesia, pero la iglesia con minúscula, la iglesia del pueblo, no la Iglesia como institución perversa, maléfica, que persigue a los herejes y que es, digamos, la encarnación del mal. No, ni muchísimo menos. Eso dejémoslo claro: «con la iglesia hemos dado, querido Sancho», no «hemos topado».

Por lo demás, yo creo que esta moción de la CUP es un nuevo ejercicio de anticlericalismo gratuito, de anticlericalismo barato. Y yo les digo una cosa: desde mi posición de liberal agnóstico, para mí, la verdad, salir a defender a la Iglesia tiene casi más perjuicios que beneficios. Pero les digo sinceramente que, como liberal, me siento en la obligación de defender a quien nadie defiende. La Iglesia no tiene quien la defienda, efectivamente, y, sin embargo, tiene mucha gente que la ataca. (*Alguns diputats fan unes observacions de dissentiment.*) Me hacen aspavientos, pero si alguien saliese aquí a decir las barbaridades que se han dicho desde este atril sobre la Iglesia católica..., lo dijese sobre la Iglesia..., o sobre otras confesiones, sobre el islam o sobre cualquier otra confesión, todo el mundo se rasgaría las vestiduras. Insultar a la Iglesia católica te da carné, salvoconducto de progresía, y, sin embargo, insultar al islam o insultar a cualquier otra confesión te convierte enseguida en miembro de la carcunda. Y yo..., sinceramente, a mí me resultaría mucho más fácil, pues, oye, con mis convicciones liberales, agnósticas... Yo no tengo la suerte de haber recibido la llamada de la fe, y sinceramente me resultaría muy fácil marcar distancias con la Iglesia. Pero, sinceramente, creo que es obligación moral de cualquier liberal, de cualquier persona que defienda la democracia, la libertad de culto, la libertad de pensamiento, la libertad, en definitiva, defender en este atril, en este Parlamento y en el conjunto de las instituciones catalanas y del conjunto de España, a la Iglesia católica. Sí, efectivamente, creo que eso debe hacerlo un liberal que se precie.

Por lo demás, la verdad es que, les decía, me parece un ejercicio de anticlericalismo que suena a años treinta, con ese tremendismo de que la Iglesia tiene privilegios, etcétera. Pues bien, las inmatriculaciones –se ha explicado aquí– suponen inmatricular un inmueble, suponen simplemente registrarlo en el registro para que, básicamente, haya más seguridad jurídica.

Ya sé que algunos aquí no son muy amigos de la seguridad jurídica y les genera un cierto miedo. Pero, sobre todo, les genera miedo el estado de derecho, porque esta historia del anticlericalismo, este dogma de algunos partidos de extrema izquierda y nacionalistas de cargar contra la Iglesia como si fuese, insisto, la encarnación de todos los males se acabaría bien fácil si ustedes, personalmente, entablaran un juicio declarativo, entablaran una demanda exigiendo o pidiendo la propiedad de alguno de esos inmuebles que ustedes tanto dicen reivindicar para el conjunto del pueblo. Vayan a un juzgado y si un tribunal les reconoce, en contra de la Iglesia, ese inmueble, se acabó el debate.

Pero ahí está el problema. Es que ustedes no quieren que se les acabe *la mare*..., ese argumento tan socorrido, tan recurrente que tienen ustedes para cargar siempre contra la Iglesia, contra España, contra todos sus odios inveterados y seculares. Ese es el verdadero problema. En vez de recurrir al estado de derecho, en vez de recurrir a los tribunales y reclamar ahí la propiedad de esos inmuebles que ustedes dicen defender..., eso no. Por favor, *vade retro*. Bajo ningún concepto vamos a ir al juzgado, porque no vaya a ser que el juzgado no nos dé la razón y, cuando un tribunal ya nos haya dicho que no tenemos derecho a reclamar esa propiedad, se nos ha acabado...

¿De qué hablaríamos en el Parlamento si no pudiésemos estar todo el día, pues, eso, hablando de obsesiones históricas, de que si Franco vive, de que si todavía vivimos bajo el nacionalcatolicismo? Por cierto, nacionalcatolicismo que es una doctrina de un ilustre religioso catalán, el obispo, el señor Pla y Deniel. Y, por tanto, esa pretensión de que el franquismo fue una lucha de España contra Cataluña se les desmonta como un azucarillo.

Hay que conocer la historia, hay que tratarla con rigor. Y yo creo, sinceramente, que –y disculpe, presidenta, ya acabo– esas muestras de anticlericalismo gratuito, pues, la verdad es que no aportan nada al debate público de nuestra comunidad ni del conjunto de nuestro país.

Gracias, señores y señoras diputados.

La vicepresidenta segona

Té la paraula el diputat no adscrit, senyor Antonio Gallego Burgos.

Antonio Gallego Burgos

Sí; muchas gracias, vicepresidenta. A ver, esta moción no aporta nada nuevo sobre los bienes inmatriculados por la Iglesia. Solo pretende capitalizar, como acaban de decir, su proverbial anticlericalismo y volver a atacar al catolicismo.

La CUP sabe perfectamente que el Gobierno de España ha cerrado un acuerdo con la Conferencia Episcopal. En ese acuerdo se han identificado más de un millar de inmuebles que las dos partes han reconocido que no son propiedad de la Iglesia, y se está trabajando jurídicamente, dentro de lo que es este complejo esquema, para intentar localizar a los propietarios de los inmuebles. No hay debate. Está hablado, están identificados. Las partes están de acuerdo. Esto es hablar por hablar e insultar a la Iglesia por insultarla.

Gracias.

La vicepresidenta segona

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la senyora Montserrat Vinyets.

Montserrat Vinyets Pagès

Sí; gràcies. Consideracions sobre les intervencions. «Está hablado.» Bé, nosaltres el que veiem és que van passant els anys i aquí re canvia, i tu vas al Registre de la propietat i els béns consten a nom de l'Església catòlica. Potser, a banda de parlar, s'hauran de prendre decisions.

La moció té una clara finalitat, i és la que deia el diputat socialista: solucionar errors. Efectivament, solucionar errors històrics que arrosseguem. I per això agraïm tots els vots favorables anunciats, perquè, al nostre entendre, té molta transcendència que el lloc on recau la sobirania popular faci una declaració solemne i que posi fil a l'agulla per acabar amb les immatriculacions fetes indegudament.

I el sentit de la moció és inqüestionable i té més sentit que mai, a la vista de les intervencions que s'han fet per part de l'extrema dreta, que ens ha parlat de la usucapió. Efectivament, la inscripció en el registre no dona drets, però és una prova de titularitat, però la titularitat que, si un cas, s'ha de fer..., s'ha de portar a la contra, perquè, si no, el que diu el registre, en principi, segons la seguretat jurídica, és el que serveix.

Per tant, si no fem res... Sí que hi ha els béns públics que no es poden usucapir, però hi ha tota una sèrie de béns que, si no es canvia aquesta titularitat, poden ser usucapits, i aquí hi ha el perill. I per això la importància d'aquesta moció.

I, per últim, què és això d'anticlericalisme, odi a l'Església catòlica? On es veu en aquesta moció l'anticlericalisme i odi a l'Església catòlica? Vostès s'han llegit l'Evangeli? De veritat. Vostès han fet una lectura de l'Evangeli? Perquè a l'Evangeli es parla del vot de pobresa. I jo no m'explico massa la seva defensa del patrimoni de l'Església aplicant el vot de pobresa que predica la verdadera Església catòlica.

Gràcies.

La vicepresidenta segona

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquesta tarda, un cop substanciat el punt 23 de l'ordre del dia.

El punt 22, com s'ha informat abans, ha estat retirat.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'estratègia catalana d'adaptació al canvi climàtic

302-00251/13

I, per tant, passem al punt 23 de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'estratègia catalana d'adaptació al canvi climàtic, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. Per exposar-la té la paraula el diputat Eugeni Villalbí.

Eugeni Villalbí Godes

Bona tarda, vicepresidenta. Consellera, diputats, diputades... La veritat és que portem, en l'àmbit d'acció climàtica, un parell de setmanes amb bones notícies. D'una banda, la setmana passada amb l'anunci dels pressupostos, i veient les xifres, amb més de 2.600 milions d'euros en despesa verda arreu del Govern i amb més de 500 milions d'euros en l'àmbit concret d'Acció Climàtica, demostren amb partides exactes, amb xifres, amb números, les voluntats polítiques que la transició verda és una prioritat per al Govern de Catalunya. I, d'altra banda, l'anunci que va motivar la interpellació a vostè, a la consellera, de l'aprovació de l'estratègia catalana d'adaptació al canvi climàtic, de l'Escacc, perquè és una bona notícia, perquè desplega la llei del canvi climàtic i perquè dota el Govern d'una nova eina de planificació, d'acció i de construcció de polítiques transversals a tot el Govern, que es concreten amb més de tres-cents mesures i que són les polítiques que ens hauran d'ajudar a definir el com ens adaptem i generem polítiques de mitigació del canvi climàtic.

Amb una altra qüestió important, més enllà del número de mesures, que la consellera alguna vegada s'hi ha referit i que per mi també són destacables, que són dues qüestions: d'una banda, que introdueix la vulnerabilitat social i territorial al disseny d'aquestes polítiques, és a dir, el canvi climàtic no afecta a tothom, independentment d'on visqui, d'una manera igual –qui visqui al litoral tindrà un impacte diferent de qui estigui vivint en una altra part del nostre territori–; i també la vulnerabilitat social, és a dir, les conseqüències del canvi climàtic no afecten tots els col·lectius de la nostra societat d'una mateixa manera, i aquells que són més vulnerables estan més exposats a les conseqüències i a patir greument els efectes negatius del canvi climàtic.

I una segona qüestió és un canvi de jerarquies a l'hora de planificar i dissenyar polítiques. Fins ara, aquells projectes de caràcter social i econòmic havien estat construïts i dissenyats amb l'únic objectiu del creixement i el desenvolupisme, i després miraven com mitigaven, en certa manera, les conseqüències climàtiques. I el que ens està dient l'Escacc és que això s'ha d'invertir i, per tant, qualsevol projecte socioeconòmic haurà de quedar condicionat a les prioritats de protecció del medi natural –aigua, boscos, ecosistemes, biodiversitat.

Per tant, dos bones notícies, dues eines, els pressupostos i l'Escacc, però que segurament no són suficients. O, dit d'una altra manera, tenint-ne de millors o tenint-les totes, no ens podem resignar a no desplegar-les i a no dur-les a terme. I aquesta és la Llei 16/2017, que aquest Parlament va aprovar per un ampli consens i que va donar l'oportunitat al Govern per desenvolupar un conjunt de polítiques imprescindibles per a la lluita contra el canvi climàtic i que el nostre país no es pot permetre el luxe de continuar-la tenint tancada en un calaix sense desplegar.

I és per això que avui presentem aquesta moció, amb l'objectiu d'exigir-li al Govern que la desplegui i també de voler posar transparència i de voler posar un ca-

lendarí clar sobre la taula per aconseguir la declaració que la consellera va fer durant la interpellació: que l'any 2023 sigui l'any del desplegament de la llei del canvi climàtic. Amb l'aprovació i un calendari per a la llei de transició energètica, tan necessari en aquesta transformació de descarbonització que ha de viure el país, amb la llei de biodiversitat, un cop l'Agència de la Natura de Catalunya estigui creada, per donar un marc legal a tot l'impuls en polítiques de protecció de la biodiversitat i el patrimoni natural que s'estan realitzant. Amb una llei de residus tendint al residu zero, tant des de la producció com des del tractament de residus al final de la canonada, o el desenvolupament total de la fiscalitat verda que la llei ens contempla, no només amb l'impost al CO₂, sinó també l'impost als grans vaixells i començar a treballar amb l'impost en les activitats contaminants. Posar també la veu a la ciutadania amb el disseny de polítiques de lluita contra el canvi climàtic, amb la creació de l'assemblea ciutadana del canvi climàtic o l'impuls de l'energètica pública.

En resum, aquests pressupostos, el disposar de l'Escacc, confirmen que la transformació verda és un eix, és una prioritat per al Govern de Catalunya. Però, a més a més, amb aquesta moció volem que quedi clar també que el 2023 serà l'any de desplegament de la llei del canvi climàtic massa anys després, massa anys tard, i que al mateix temps hi ha un clar lideratge del Govern de la Generalitat en la lluita contra el canvi climàtic i el disseny en polítiques d'adaptació i mitigació d'aquest.

I l'últim punt, que crec que és important, és que, si tot això som capaços de dur-ho a terme, estarem confirmant el final d'una dècada d'inacció en energies renovables i almenys –almenys– d'un quinquenni en la deixadesa i inacció en polítiques de lluita contra el canvi climàtic i de protecció de la biodiversitat i el medi natural.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputat. Té la paraula, per defensar les esmenes presentades per part del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, el diputat Dani Cornellà Detrell.

Dani Cornellà Detrell

Gràcies. Consellera, diputats... Bé, primer de tot, dir que votarem a favor de tota la moció, i estem contents perquè les esmenes que hem presentat, majoritàriament, o s'han transaccionat o s'hi han incorporat, excepte alguna, que potser sí que és veritat que no acabava de lligar amb el text, però que al final el que pretenia fer... De fet, la que no incorporem en el text està a la pròpia declaració d'emergència climàtica que va aprovar el Govern de Catalunya el 2019. El que volíem nosaltres era introduir-la per recordar la importància de tenir molt clar en quina situació estem, en quina situació vivim i que depèn quines infraestructures no compleixen la llei del canvi climàtic, com ja comencen a dir algunes sentències judicials, i que, per tant, aquest futur pròxim, aquest demà, l'hem de planificar pensant molt bé quines són les infraestructures que necessitem i quines no, si necessitem menys asfalt i més transport públic o necessitem més pagesia i menys macroprojectes. I una mica anava en aquest sentit, per recordar la importància de tenir molt clara aquesta planificació en el tema del canvi climàtic i l'emergència que vivim.

De totes maneres, hi votem a favor i ens hem entès molt bé, però serem sincers: tenim molts prejudicis, perquè, com vostè mateix ha dit, es va aprovar el 2017; som al 2023, s'ha desplegat molt poca cosa, poquíssima cosa. Però sí que en aquest període d'aquesta mateixa legislatura, aquests dos últims anys, dos anys, hem estat aquí debatent sobre aquesta llei molt sovint, tant sigui a la Comissió d'Acció Climàtica com en aquest propi Ple del Parlament, i s'han aprovat moltes mocions i propostes de resolució en referència al desplegament de la llei del canvi climàtic i no s'han portat a terme –i no s'han portat a terme.

I vostès ens diran... Ja sé lo que ens diran, que vostès no portaven aquesta conselleria, etcètera. Però hem de recordar que del 2017 fins a l'actualitat sí que hi te-

nen una responsabilitat, perquè han governat Junts, Esquerra; Esquerra, Junts, i ara Esquerra sols. I el que no val és, per inacció o per omissió, fer veure que no va amb vostès. I celebrem que a partir d'ara el que es vulgui és desplegar-la, però la realitat és que portem molts anys. Una llei que era molt bona i amb molt de consens potser ja ha quedat curta fins i tot en aquests cinc anys de deixar-la, doncs, abandonada en aquest calaix de què ens parlava vostè.

La llei de residus. Ja es va aprovar, al febrer del 2002, una proposta de resolució que deia que s'havia de tirar endavant. La llei del canvi climàtic també ens deia que al cap de dos anys havia d'estar aprovada. Bé, celebrem que ara hi hagi voluntat i que en pocs mesos la vegem, però la realitat és que ja venim de molts incompliments.

Els impostos, els dos impostos que falten. La llei també deia que el 2019 havien d'entrar en vigor; estem al 2023. Celebrem que es vulguin tirar endavant, perquè, de fet, diferents mocions i PRs que hem presentat com a partit en aquesta mateixa legislatura que s'han aprovat ja es deia que es farien i s'han tornat a incomplir els terminis. Però, bé, esperem que aquesta vegada no sigui així. Per això hi donem suport.

També amb l'Assemblea Ciutadana. En una altra moció al novembre de 2021 es va dir que el 2022 es crearia. Encara..., ara ja parlem del segon semestre del 2023. Bé, i així podem anar seguint. En la Taula Social del Canvi Climàtic la llei deia que en sis mesos havia d'estar constituïda; han passat cinc anys. L'informe sobre el compliment de l'estratègia d'adaptació al canvi climàtic també s'ha aprovat en alguna moció i també s'han incomplert els terminis. També el de l'informe sobre la petjada del carboni; també es va aprovar en una moció el 2021 i també s'han incomplert els terminis. És a dir, amb voluntats ja no podem viure més ni podem tirar més.

Nosaltres hi votarem a favor perquè som fermes defensors d'aquesta llei en el seu moment, tot i que ja pensem que és molt millorable i que hauria d'anar molt més a fons, perquè la realitat de fa cinc anys amb la d'ara, per desgràcia, ha canviat i no ha anat a bé, sinó que ha anat a pitjor. Però, tot i això, mà estesa nostra per desenvolupar aquesta llei, sigui la llei de residus, siguin els impostos i tot el que faci falta.

Però, només per acabar, dir-los que tots els grups han de tenir molt clara una frase que sempre diu el Jorge Riechmann: «El canvi climàtic és el símptoma, però la malaltia és el capitalisme.»

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada Silvia Paneque Sureda.

Silvia Paneque Sureda

Moltes gràcies, consellera. Diputades, diputats... Seguint el fil conductor de l'anterior moció, nosaltres, senyor Villalbí, amb aquesta moció farem un acte de fe, però que té certa data de caducitat.

I li dic per què. Perquè, finalment, el diputat que m'ha precedit en feia esment: aquesta és una llei que es va aprovar l'any 2017, que han passat ja molts anys, que estem en emergència i, per tant, el fet d'anar, diguem-ne, donant suport, un ple rere un altre ple, a diferents resolucions que van determinant... Li llegeixo –bé, ho sap perfectament, perquè ho ha escrit vostè– el punt número 1, no?: «El Parlament de Catalunya constata la vigència de la declaració d'emergència climàtica que va fer el Govern de la Generalitat de Catalunya al maig del 2019.» Anar-nos reiterant en aquestes qüestions ens podria fer semblar col·laboradors –per això li dic lo de la data de caducitat, no?– en una mena de roda de hàmbster que roda, roda, roda, però ens dona la sensació que a Catalunya no anem avançant.

Hem entès –i en converses amb vostè– que el que pretén aquesta moció és posar un calendari –espero que definitiu i que no anem tirant pilotes endavant– a allò que ja hauria d'estar en marxa. I em veig obligada, doncs, a dir-ho, perquè definiti-

vament no pot ser sobre el fons, sobre el fons d'aquesta moció, perquè tots els punts deriven d'una llei que es va aprovar en aquest Parlament amb un ampli consens. Per tant, no crec que gaire ningú en aquest plenari, excepte forces que han vingut posteriorment, pugui mostrar-se contrari al que hi ha escrit en aquesta moció i fins i tot els punts que s'han ampliat. Per tant, sobre el fons, no, però sí sobre els temps i sobre aquests calendaris.

Vostès posaven l'accent en alguns aspectes d'aquesta llei, d'aquest desplegament, i nosaltres ja hem dit: «Bé, si és qüestió de repassar la llei, doncs ho hem ampliat i hi hem afegit tots els punts que ens semblava que faltaven en el desplegament d'aquesta llei.»

Ara bé, com li deia, passats cinc anys de l'aprovació, jo crec que hem de convenir tots que no estem progressant adequadament, ni en el desplegament d'aquesta llei ni en d'altres àmbits com la implantació d'energies renovables, que n'hem parlat precisament també en aquesta sessió plenària.

I això queda constatat en diferents resolucions –el desplegament, eh?, la manca de desplegament. El diputat que m'ha precedit també en posava alguns exemples. I aquí –ell també ho ha dit i jo també– jo sé que ara vostès ens respondran que vostès fa poc temps que tenen aquesta responsabilitat. Jo els hi haig de dir molt francament: a mi em sembla molt poc edificant per a la ciutadania aquesta transició tan ràpida que estan fent de trencament. És a dir, ni els que ara diuen..., porten molts anys governant, i vostès també. I a mi no em va semblar una imatge molt agradable veure un conseller aquí bandejant un plec de papers dient: «Mirin tot lo que han deixat a les beceroles.»

Escolti, finalment, Esquerra, Junts; Junts, Esquerra... Vostès han governat, doncs, una sèrie d'anys –bastants. I, per tant, a mi em semblaria més –no ho sé, no sé quin adjectiu utilitzar, però– edificant per a la ciutadania i per a la resta de diputats i diputades que assumissin que no estem progressant en l'àmbit d'acció climàtica al ritme que caldria, i més amb la situació que ens trobem. Per tant, nosaltres pensem que s'ha esgotat ja el temps de les declaracions, dels anuncis, de les paraules, que necessitem accions determinades. Esperem que el calendari que marca aquesta moció realment, doncs, es pugui complir.

I hi ha una altra qüestió que, aprofitant que hi ha la consellera... Sovint em dona la sensació, i per a alguns terminis, que vostès el límit del 2030 no el tenen en el marc mental; que tenen el 2050. I el primer examen que haurem de passar, els primers objectius seran el 2030, i allò que no estigui resolt el 2025, en alguns àmbits, serà difícil que puguem complir objectius el 2030. Per tant, els hi demano això: menys anuncis, menys paraules, més accions, complim els calendaris que avui determinem i sobretot això, que tinguem per objectiu el 2030 i no el 2050.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la diputada Marina Bravo Sobrino.

Marina Bravo Sobrino

Gracias, presidenta. Diputados, diputadas, *consellera*... Bueno, esta moción sobre la estrategia catalana de adaptación al cambio climático nos permite, pues, al menos dos cosas o casi tres.

Una primera, dejar muy claro de nuevo aquí en esta tribuna –ya lo hemos hecho otras veces– cuál es nuestra posición respecto a esta cuestión, que difiere bastante de otras que escuchamos a veces en este Parlament.

Por otro, también recordar que a este Govern –ya lo ha dicho también la diputada que me precede– le encanta llenarse la boca de palabras bonitas –«emergencia climática», «acción climática», «lucha contra el cambio climático»–, de ser los primeros en tener leyes. Pero, luego, a la hora de la verdad, cuando toca llevar eso a la

práctica, cuando toca actuar y sobre todo cuando toca, pues, tomar decisiones a veces un poco conflictivas, ahí le cuesta y va bastante a remolque. Lo hemos visto en la última década con las energías renovables, pero lo vemos a menudo con muchas otras actuaciones.

Y, por último, en tercer lugar, también nos permite visualizar que cuando por fin se decide hacer algo –y esto vale aquí para cambio climático, pero vale también para contaminación, para residuos y para muchas otras cuestiones–, básicamente, la acción del Govern se acaba traduciendo en montar algún chiringuito en base a la bandera de turno y en poner impuestos u obligaciones a otros. Rara vez la acción del Govern implica dedicar recursos, buscar colaboración público-privada, atraer inversión o facilitar la investigación y la innovación, que es lo que de verdad o cómo de verdad se avanza en estos ámbitos.

Nuestra enmienda iba un poco en esa línea, en aprovechar todas las tecnologías disponibles y, en concreto, la nuclear, para que sean aliadas en esta lucha. Pero está claro que no ha sido aceptada. Tampoco teníamos mucha esperanza.

Bueno, bien, empecemos por nuestra posición. La hemos expuesto aquí muchas veces, pero siempre está bien recordarlo. En Ciudadanos tenemos como uno de nuestros objetivos esenciales avanzar hacia una sociedad en la que todos los ciudadanos puedan desarrollar su proyecto de vida en igualdad de condiciones, con las mismas oportunidades, que cada uno pueda vivir como él decida y como a él le dé la gana. Y en nuestros principios, en nuestro ADN está que eso sea en igualdad de condiciones, en igualdad de oportunidades y con la única limitación de no interferir en las libertades de los demás de una forma injustificable.

Estos principios que digo que están en nuestro ADN tienen también claramente una proyección intergeneracional. Esa proyección intergeneracional de nuestros principios exige que nuestras acciones de hoy no impidan a las generaciones futuras desarrollar también sus proyectos vitales, igual que nosotros hemos podido hacerlo y en las mismas condiciones. Exigen, en consecuencia, que respetemos también esa necesidad de que las generaciones futuras tengan igualdad de oportunidades en cuanto a su entorno, en cuanto a sus recursos, en cuanto a su medio ambiente o en cuanto al clima.

De esa forma, no hace falta que les diga que la preservación del medio ambiente y la lucha contra el cambio climático se convierten, en base a esos principios que están en nuestro ADN, en un elemento fundamental para nosotros. Por eso, estamos de acuerdo con el objetivo que dice perseguir esta moción y votaremos favorablemente a varios de sus puntos; diría que a la mayoría de ellos.

Y en cuanto a la acción de *govern* o la forma de hacer, pues, quiero decir que se ve muy reflejado todo esto que decía en esta moción. Prácticamente ninguno de los puntos obliga al Govern a dedicar recursos ni a atraer inversión para la investigación, ni a impulsar cambios tecnológicos que permitan una verdadera transformación. Los puntos que se someten a votación son, básicamente, crear organismos, agencias, asambleas, monográficos, en los que nosotros no tenemos ningún inconveniente, pero, sencillamente, nos abstendremos.

Y otros tantos puntos en presentar informes. Creo que..., no sé si son ocho o nueve de los diecisiete subapartados empiezan por «presentar» o por «publicar». Nosotros a todos estos puntos votaremos que sí, porque, aunque no es suficiente, pues, la información sí que es necesaria. Y, en cualquier caso, esperamos que, aparte de autobombo, también puedan aportar información y datos que nos puedan ayudar a avanzar.

Hay un tercer tipo de apartado en la moción, que también mencionaba al principio, que consiste en implementar nuevos impuestos. Ahí, mientras la acción del Govern se limite, pues, básicamente, al autobombo, a nosotros nos tendrán en contra.

Gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el diputat Salvador Vergés i Tejero.

Salvador Vergés i Tejero

Gràcies, vicepresidenta. Consellera, diputades, diputats... Primer de tot, molta força al conseller Comín i a la seva família per aquesta mort doblement injusta.

Avui parlem de polítiques contra el canvi climàtic, polítiques contra l'emergència climàtica; per tant, parlem de biodiversitat, d'energia, de residus. Primer de tot, són polítiques de llarg termini; per tant, cal que siguin consensuades amb tots els sectors econòmics i socials i cal que siguin també consensuades políticament. Recordin, doncs, que vostès representen *només* un vint per cent d'aquesta cambra i que governen penjats d'un fil.

Segon, aquestes polítiques cal que tinguin dotació financera, conscients, evidentment, que amb l'espoli que patim, doncs, difícilment seran desplegades com caldria. Però, precisament per això, els hi vam oferir, nosaltres, pactar el pressupost amb nosaltres, que fos un pressupost solvent, enfocat a avançar cap a la independència. Però, com sempre, vostès van preferir no fer enfadar l'amo, acotar el cap i ageno-llar-se, sí, davant del PSOE i comuns per mantenir la seva cadira autonòmica.

I, tercer, qualsevol política climàtica, òbviament, ha d'estar enfocada, doncs, a l'economia circular. I, tal com explica l'enginyer Joan Vila –un home savi a qui recomano que facin cas–, hem de posar el canvi climàtic com a vector director de l'economia, perquè totes aquelles solucions alternatives tecnològiques que s'han de desenvolupar –parlem de robotització, de renovables, de noves proteïnes, de nova mobilitat; parlem també de la rehabilitació energètica d'edificis, la intel·ligència artificial, etcètera– puguin fer-ho. I allargant la vida útil dels productes, i combinant-ho, evidentment, amb solucions disruptives des del punt de vista econòmic i social.

I avui vostès, Esquerra Republicana, ens presenten una moció d'aquelles d'«Esquerra insta Esquerra a fer allò que, de fet, ja ha incomplert», i demostren tenir molt poc respecte per l'aprovat en aquest Parlament. I els hi demostraré amb set exemples només fruit d'aquesta moció.

Primer, Esquerra insta Esquerra a aprovar el projecte de llei de transició energètica el segon semestre del 2023. En el darrer debat de política territorial, amb el seu vot favorable, es va aprovar que s'aprovés aquesta llei el primer semestre de 2023. No podem de cap manera, doncs, tenir més retards.

La ministra Teresa Ribera es mor de ganes de poder fer, doncs, la transició energètica des d'Espanya i portar-nos aquesta electricitat renovable cap aquí via línies de la MAT. Però el que voldríem és que aquesta transició energètica ens la fes la Teresa (*l'orador en remarca la pronúncia en català*) d'aquí i no pas la Teresa (*l'orador en remarca la pronúncia en castellà*) d'allà.

Segon. Esquerra insta Esquerra a presentar els pressupostos de carboni el 2023. Home, s'havien compromès a presentar-los abans de l'estiu de 2022.

Tercer. A esmena nostra, s'insten a publicar immediatament el document de la Proencat. Mirin, el 24 de novembre aquest Parlament va aprovar que es presentés com a màxim el 24 de desembre amb el seu vot favorable. Anem tard.

Quart. A esmena nostra, s'insten a facilitar també administrativament els projectes renovables, cooperatius, comunitaris i ciutadans. Això ve del 3 de desembre del 2020. Per tant, ja era hora.

Cinquè. A esmena nostra, s'insten també a implementar que els productes industrials finals, doncs, tinguin a la seva etiqueta la declaració de la petjada de carboni. Això ve de la llei del canvi climàtic del 2017.

Sisè. No ens han acceptat la nostra esmena per publicar els gasos d'efecte hivernacle 2021 i 2022, quan el Parlament va establir que fos el 15 de gener passat la data

màxima per fer-ho. Tampoc el pla estratègic d'implantació de renovables, que té com a límit també, segons el Parlament, doncs, el proper 15 de març.

Per tant, un incompliment darrere l'altre. I tot això i més és el que nosaltres hem esmenat. També hem esmenat, doncs, que la futura Agència de la Natura tingui la seva seu central en algun poble o ciutat de la Catalunya rural, i és una mostra de que la nostra oposició –i els ho vam advertir– serà en tot moment ferma, contrastada i propositiva.

I vostès, Esquerra Republicana, pel que fa a les polítiques d'acció climàtica i especialment, doncs, en la transició energètica, fan una mica, diria jo, com amb la independència. O sigui, parlen, parlen, parlen, en parlen molt, però hi fan molt poc. I, malauradament, les dues qüestions són qüestions que, si et quedes quiet, s'agregen encara més.

Per tant, si m'ho permet, consellera, i en l'argot que compartim de la pagesia, li diria que no es tracta aquí, doncs, de deixar pixar els matxos, sinó que es tracta d'agafar el toro per les banyes.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, per part del Grup Parlamentari de VOX, el diputat Antonio Ramón López Gómez.

Antonio Ramón López Gómez

Gracias, vicepresidenta. Esta mañana, tanto Esquerra Republicana como la CUP han comenzado sus interpelaciones hablando de los seis detenidos por la Policía Nacional en Lérida. Pues bien, yo, al contrario que ellos, quiero felicitar y agradecer a la Policía Nacional la magnífica operación realizada, en la cual seis cachorros de la CUP han sido detenidos por vandalismo callejero. *(Alguns aplaudiments.)*

Todos ustedes hablan de represión. Pues no, señores. Si te pilla un radar en una autopista de ciento veinte a ciento cincuenta, pagas una multa. Si te pilla a doscientos en una autopista de ciento veinte, vas a la cárcel. Pues bien, si pillan a los cachorros de la CUP haciendo lo único que saben hacer, que es vandalismo callejero, tendrán que pagar...

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Diputat...

Antonio Ramón López Gómez

...lo que les toque: multa o cárcel. *(Alguns aplaudiments.)*

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Diputat! Diputat, he sentit l'última menció que ha fet de «cachorros de la CUP», etcètera, i penso que això ho ha de retirar.

Antonio Ramón López Gómez

Mira, jo això no ho retiraré.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Ho ha de retirar perquè...

Antonio Ramón López Gómez

No lo voy a retirar.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

...precisament, el Codi de conducta... Diputat, el Codi de conducta marca, precisament, que en la relació de diputats i en les tribunes, en els micros, quan els agafem, hem de fer-ho amb el decòrum que correspon a una situació parlamentària. Per tant, aquí hi ha llibertat per dir de tot, però amb el respecte degut també. Per tant, li demano que retiri aquestes paraules.

Antonio Ramón López Gómez

Pues no lo voy a retirar, ya le digo. Si aquí alguien sabe lo que son los cachorros de la CUP soy yo. Entonces, no lo voy a retirar.

La vicepresidenta primera en funciones de presidenta

Perdoni. A sobre, vostè no les torni a repetir. Si li estem demanant que retiri aquestes paraules, com a mínim no les torni a repetir. Vostè diu: «No les vull retirar.» No les torni a repetir, perquè, si les torna a repetir, serà la tercera crida a l'ordre, i llavors li retiraré la paraula en tot el faristol. *(Remor de veus i alguns aplaudiments.)*

Antonio Ramón López Gómez

Pues no lo retiro.

Vamos a la moción. Los señores de Esquerra Republicana nos piden en esta moción aprobar y desplegar la ley del cambio climático de Cataluña a base de aprobar más leyes, más chiringuitos: aprobar los estatutos de la Agencia de la Natura de Cataluña, nombrar a los miembros de la Taula Social del Canvi Climàtic y aprobar el Proencat.

Déjenme que les diga una verdad incómoda para ustedes: no hay un consenso en el mundo científico respecto al origen y la causa del calentamiento global. Cada día son más los especialistas y expertos que cuestionan la hipótesis del apocalipsis climático. Lomborg, Michael Shellenberger, el geólogo español Alejandro Robador Moreno o Hugo Rubio se encuentran entre estos expertos que cuestionan y denuncian lo absurdas y lo inútiles que han sido muchas de las políticas llevadas a cabo en nombre del cambio climático.

Sin embargo, en vez de ser prudentes y no dejarse llevar por la exaltación, pretenden imponernos a la fuerza el dogma del calentamiento global y del cambio climático. Un claro ejemplo de su histerismo climático es la Ley 16/2017; obedece a criterios netamente ideológicos, ajenos al bien común. Este ambientalismo fanático que ustedes promueven con más leyes, más normas, más impuestos, más legislación, más restricciones, lo único que trae es menos libertades para los catalanes.

En su interpelación aquí el señor Villalbí decía que para nosotros el IPCC es un chiringuito. Pues se lo confirmo: lo es. Y él alardeó de lo buenos que son sus informes sobre el cambio climático. Pues escuchen atentamente –esta ya se la dije ayer. Noticia del 11 de noviembre de 2014: «Un informe del IPCC dice que el Ártico se quedará sin hielo para el 2020.» También el IPCC pronosticó un aumento de la temperatura global de 0,3 grados Celsius por década a partir de 1990, cuando el aumento real ha sido de 0,15 grados Celsius por década. El 13 de mayo, Laurent Fabius dijo que teníamos quinientos días para el inicio del caos climático: inundaciones, ciudades desaparecidas..., vamos, el apocalipsis ese que venden ustedes. Los quinientos días acabaron hace..., el 25 de septiembre de 2015 –los quinientos días. Como pueden ver, estamos en el 2023, el Ártico tiene hielo y no ha desaparecido ninguna ciudad debajo del agua.

¿Qué hay detrás de su fanatismo climático? Ahora se lo digo: un enorme negocio que, lamentablemente, afecta a muchos sectores: a la energía, al transporte, a la construcción, a la industria, a la alimentación, al automóvil, a la agricultura, a la ganadería. Desgraciadamente, afecta a todos los sectores. También hay un reforzamiento de la ONU como organización internacional que aspira a liderar un gobierno mundial mediante los informes y recomendaciones del IPCC. Y, cómo no, grandes intereses políticos y económicos, que ahí es donde están todos ustedes para ver lo que pillan.

Muchas gracias.

(Maria Dolors Sabater i Puig demana per parlar.)

La vicepresidenta primera en funciones de presidenta

Sí, diputada Sabater?

Maria Dolors Sabater i Puig

Sí; vicepresidenta, gràcies. Per al·lusió directa. Crec que ha quedat demostrat que hi han diputats en aquesta cambra que no tenen cap intenció de respectar el codi de la cambra ni de respectar els avisos. Crec que al tercer avís se'ls pot retirar la paraula o expulsar-los.

Crec que... Nosaltres, com a grup parlamentari, volem que consti l'absolut des-acord amb que aquest diputat no hagi retirat les paraules que ha dit, ofensives totalment amb persones que han estat agredides per la policia en els seus drets, i que d'alguna manera això s'ha de reparar, si no és avui, amb una revisió d'aquest codi del Parlament, d'aquesta normativa. Perquè aquesta actitud cada dia és pitjor; ho estem veient reiteradament. Avui ens toca a nosaltres; altres vegades toca a altres persones. I pensem que això és del tot inadmissible.

I, per tant, demanem que aquests diputats retirin la paraula, o siguin expulsats de la cambra o se'ls hi retiri la paraula, i que la normativa del Parlament sigui..., el Reglament del Parlament sigui renovat ben pròximament perquè això no pugui seguir passant.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputada. Certament, he cridat a l'ordre dues vegades per aquestes paraules, que són clarament ofensives. He apel·lat al Codi de conducta, però, revisant amb el secretari general el Reglament del Parlament, jo ho recordo a tota la cambra i, a més a més, en faré la menció corresponent: «Article 239. Expulsió de la cambra. Si la crida a l'ordre és motivada per paraules ofensives adreçades a les institucions públiques, a un altre membre del Parlament o a qualsevol altra persona, pot donar lloc a l'expulsió de la cambra per a la resta de la reunió. Si hi ha hagut una rectificació, hom pot retirar les expressions a què es refereix l'apartat 1 i demanar que no constin en acta. Correspon al president del Parlament» –en aquest cas, diu– «de decidir sobre aquesta qüestió.»

Jo torno a demanar si el diputat vol retirar aquestes paraules i que no constin en l'acta.

Antonio Ramón López Gómez

Sí, cambio «cachorros» por «jóvenes» y reitero mi apoyo a la Policía Nacional.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

No constaran en acta, per tant, les paraules que ha fet servir en aquest faristol –no constaran en acta. Però si torna a passar –i, a més a més, tots els diputats i diputades ara ho sabem– serà expulsat de la cambra, diputat. I va un advertiment per a tothom, sí? No constaran en acta.

Per part del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula el diputat Lucas Ferro Solé.

Lucas Silvano Ferro Solé

És que vaig amb el temps molt just en la intervenció. Moltes gràcies, consellera. Moltes gràcies, presidenta. La veritat és que s'ha de ser un covard per preferir retirar les paraules que tan ufanosament has dit tres o quatre vegades abans que marxar del Ple. Jo crec que hauries de marxar del Ple, ni que sigui per dignitat. *(Aplaudiments.)*

Enlloc està escrit que el 2050 forçosament hem de viure pitjor que avui. De fet, si veiem com evoluciona el nivell de vida de la majoria de catalans i catalanes, hem de dir que aquesta generació viu notablement pitjor que la de sons pares i que no és fruit de la crisi climàtica que estem vivint, sinó de l'ordenació econòmica de la nostra societat.

I, per tant, al marge inclús de l'emergència climàtica, hem d'advertir que en aquesta frase de que «podem viure millor» no hi ha cap utopia tecnològica. «Descobrirem una tecnologia que salvarà el món de l'emergència climàtica.» Tant de bo,

però potser no. La vida no és un capítol de *Futurama*. A *Futurama* hi havia un capítol en què explicaven que havien descobert una forma molt fàcil de lluitar contra el canvi climàtic, que era tirar un bloc de gel gegant al mar i refrescar una mica el planeta.

Com us dic, la meva afirmació de que «podem viure millor» no és tecnoentusiasme, és purament política, precisament perquè no som negacionistes del canvi climàtic, ni creiem que la Terra no s'està escalfant ni creiem que s'està escalfant per alguna cosa que no sigui una acció purament econòmica sobre el planeta. I, per tant, quan parlem de crisi climàtica, parlem simplement i profundament d'una crisi que és política, que és econòmica i que és social, i que el que ha provocat la globalització de la nostra economia és que tingui un impacte global sobre tots i totes.

Però vull reivindicar això, perquè la crisi climàtica no escapa del nostre control, no és com qui veu venir una tempesta de lluny i diu: «Mare de Déu, no tinc cap control sobre la crisi climàtica.» La crisi climàtica és una crisi política, econòmica i social, precisament perquè, com a societat, tenim capacitat de planificar sobre ella i de planificar un futur millor sobre ella. Potser sobre el que hem perdut capacitat de control no és sobre el clima, sinó sobre els mercats i sobre la crisi i l'emergència climàtica que estan provocant els sectors econòmics. I, per tant, la principal resposta a la crisi climàtica ha de ser que les institucions es reapropriïn de la capacitat democràtica de planificar i de transformar el món on vivim.

I, per nosaltres, hi ha fonamentalment dos camps de batalla, i és amb això amb el que estem fonamentalment d'acord amb la moció; després faré un petit matís. Dos qüestions que les institucions han d'abordar: primer, el que té a veure amb el compliment dels acords globals. Evidentment, si és una crisi global, Catalunya ha de complir els acords globals, tot i que ens semblin insuficients. I això vol dir que ha d'activar polítiques que lluitin contra el canvi climàtic, que lluitin contra l'increment de temperatures i, per tant, que redueixin les emissions de gasos d'efecte hivernacle.

I per això necessitem instruments públics –la moció en cita alguns–, des de la fiscalitat verda, els impostos als grans vaixells, que queden per desplegar, el desplegament de la llei del canvi climàtic, el pla de descarbonització, els pressupostos de carboni, etcètera. Però, com que la crisi és també econòmica i és també social, necessitem polítiques d'adaptació i de mitigació dels efectes climàtics sobre el conjunt de la ciutadania.

I per nosaltres això té eixos, que s'inclouen a la moció i que són fonamentals, i que segurament hauríem d'aprofundir en el seu debat i hauríem de potenciar l'acció d'aquest Parlament. El primer, el doble paper que juga la crisi de biodiversitat que vivim. I en la moció surten els estatuts de l'Agència de la Natura; per a nosaltres és un instrument clau. Recuperar la biodiversitat no és només resoldre un dels problemes de l'emergència climàtica més importants que tenim, juntament amb l'escalfament global; és també lluitar contra el canvi climàtic, i és també mitigar els efectes del canvi climàtic sobre Catalunya. I, per tant, cal desplegar l'Agència de la Natura.

Evidentment, en matèria de transició energètica tenim tot un camp per córrer: en gestió de recursos, en la llei de residus, en la planificació d'infraestructures necessàries per al futur d'aquest país, en la gestió de l'aigua, de la mobilitat pública, etcètera. Però, si haguéssim de fer una reflexió, jo hi afegiria dos elements fonamentals: primer, la democratització de les relacions socials en aquest país. Necessitem una assemblea del clima, però necessitem, sobretot, democratitzar els espais de decisió en aquest país. I per això necessitem instruments públics, com és l'energètica de Catalunya i com ho ha de ser la recuperació de salts d'aigua i de concessions hidroelèctriques en el nostre país.

I la segona, necessitem fites. Estem a meitat de la legislatura i no hem avançat. Necessitem fites que impactin sobre la vida de la gent, que facin arribar les energies renovables a qui més ho necessita, que millorin la vida de la gent davant d'un

moment difícil. Necessitem demostrar i desplegar una agenda democràtica de lluita contra el canvi climàtic.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputat. Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat Eugeni Villalbí Godes. *(Pausa.)* No intervenen els altres grups. El Grup Mixt ha dit que no intervenia, i el diputat no adscrit també ha dit que no intervenia. Per tant, per pronunciar-se sobre les esmenes, el diputat Eugeni Villalbí Godes.

Eugeni Villalbí Godes

Bé, la moció ha incorporat moltes esmenes dels grups que han esmenat. Excepte l'esmena de Ciutadans, que no l'hem incorporat, la resta han fet un esforç, que també s'ha d'agrair, de negociació i d'incorporació d'esmenes de la resta de grups.

I referent a les intervencions, senyora Paneque, jo soc fill de rellotgers i sé perfectament que el temps no el pots estirar. Per tant, el 2030 arribarà quan hagi d'arribar, i el 2050 arribarà quan hagi d'arribar. I nosaltres treballem..., crec que el Govern som exigents amb que el Govern treballi amb tota l'exigència i tot el lideratge. Jo no li diré que nosaltres aquí no hi érem, no l'hi diré. El que li diré és que ara hi som i que ara hi ha una moció i un desplegament de la llei que abans no hi era. Si vol..., llegeixi-ho com vulgui, ara hi ha un desplegament de llei que no hi era, i ara hi som nosaltres. Llegeixi-ho com vulgui. Jo crec que aquesta és la lectura adequada i que això es fa amb lideratge.

El Govern aquest any injectarà més de 566 milions d'euros en la transició energètica. En autoconsum hi han 61.000 instal·lacions ara que quan vam entrar; no fa cinc anys, quan vam entrar n'hi havien tretze mil. En nous projectes d'energies renovables, hi han més de 2.100 megawatts a informació pública, que quan vam entrar només n'hi havien seixanta, dos vegades més de potència d'energies renovables que la instal·lada en trenta anys al nostre país. I en eòlica aquest 2023 hi hauran trenta-cinc nous aerogeneradors, quan en deu anys només se n'havia instal·lat un. Per tant, això és lideratge, això és que les coses passin, i això és que les coses avancin.

I, senyor Vergés, jo crec que ja vam tenir un intercanvi d'opinions durant la Comissió d'Acció Climàtica pels pressupostos. Sap –i em sumaria a les paraules que li va dir la consellera– que cadascú és responsable de les seues paraules i dels seus gestos. Vostè té una capacitat sovint d'alliçonar, de donar consells, de fer acudits. Jo soc més avorrit, jo no ho faig; tampoc alliçonó ni tampoc soc de donar consells. El que sí que li recomanaria, si vol, és que justament vostè i el seu grup parlamentari són els menys indicats per donar lliçons en polítiques climàtiques d'aquesta cambra a l'actual Govern, a l'actual consellera –els menys–, perquè si està en algun calaix és perquè algú l'hi ha posat, no cal que li digui qui.

I una última cosa, vicepresidenta. Vostè s'ha referit a quina Teresa ens portaria... Senyor Vergés, vostè s'ha referit a quina Teresa ens portaria l'energia d'Espanya a Catalunya. Jo no sé qui ens la portarà, sé que el Govern de Catalunya treballa per generar la nostra pròpia energia. El que sí que li puc dir és que qui està treballant per portar-la és el senyor Josep Grau, exconseller de la Generalitat, i el senyor Felip Puig, que possiblement vostès els coneixen molt bé.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Diputada Bravo, per què em demana la paraula?

Marina Bravo Sobrino

Para solicitar que el punto 3.g de nuestra moción sea leído en alto antes de la votación.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

D'acord. Gràcies.

Iniciem ara les votacions de les mocions debatudes aquesta tarda. Com bé saben, els textos de les mocions... (*Ignacio Martín Blanco demana per parlar.*) Sí, diputat?

Ignacio Martín Blanco

És per anunciar, per fer constar que hem presentat una sol·licitud de reconsideració per a l'admissió a tràmit de la capacitat de votar del senyor Lluís Puig, del vot delegat del senyor Lluís Puig. (*Remor de veus.*) Ho hem fet per tercera vegada en els últims mesos, perquè, efectivament, cada vegada es renova l'efectivitat d'aquest acord de la Mesa. I nosaltres, com que els efectes ens perjudiquen a nosaltres com a grup parlamentari i al conjunt de la ciutadania de Catalunya, hem de reivindicar cada Ple, doncs, que la Mesa ha de tornar a pronunciar-se sobre aquesta qüestió, perquè és un vot que no s'adiu al que especifica el Tribunal Constitucional sobre la delegació de vot. Per tant, és contrari a les disposicions del Tribunal Constitucional.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

D'acord. Vostè ho fa a cada Ple, i nosaltres també contestem a cada Ple que no hi ha un acord nou respecte a la delegació de vot de Lluís Puig i que les reconsideracions s'entren dos dies després dels acords de la Mesa, que ja va ser, evidentment, fa molt temps. Per tant, aquest escrit el tractarem a la Mesa que toqui i també el respondrem. Però no hi ha hagut cap acord nou respecte a la delegació de vot del diputat Lluís Puig.

Ignacio Martín Blanco

(*L'orador comença a parlar sense fer ús del micròfon, motiu pel qual no n'han quedat enregistrats els primers mots.*) ...Tribunal Constitucional en les seves resolucions diu que s'ha d'acreditar que aquesta votació, que no és constitucional, que no s'adiu al que diu el Tribunal Constitucional... (*Veus de fons.*) Doncs sembla que no ho sabeu. Jo ho sento, però us he de repetir les coses que no us agrada sentir.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Ho tractarem a la següent Mesa.

Ignacio Martín Blanco

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

D'acord. Doncs iniciem ara les votacions de les mocions debatudes aquesta tarda. Com bé saben, els textos de les mocions que sotmetem a votació incorporen les esmenes i esmenes transaccionals admeses a tràmit.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política d'infraestructures (continuació)

302-00245/13

Comencem amb la votació del punt número 19 de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política d'infraestructures.

Comencem votant el punt número 1.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat amb 126 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Votem ara els punts 2 i 3.f.

Comença la votació.

Aquests punts queden aprovats amb 112 vots a favor, 8 en contra i 7 abstencions.

Votem ara els punts 3.a i 3.b.

Comença la votació.

Aquests punts queden aprovats amb 119 vots a favor i 8 vots en contra.

Ara demano al secretari tercer que procedeixi a la lectura, tal com han sol·licitat des del grup proponent, del punt 3.g.

El secretari tercer

«Punt 3. En particular, incloure dotació pressupostària suficient el 2023 per a les actuacions següents:

»g. Ronda Nord del Vallès, dels sistemes urbans de Terrassa, Sabadell i Castellar.»

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Doncs ara votem els punts 3.e i 3.g.

Comença la votació.

Aquests punts queden aprovats amb 82 vots a favor i 45 en contra.

Ara votem l'encapçalament del punt 4.

Comença la votació.

Aquest encapçalament queda aprovat amb 49 vots a favor, 40 en contra i 38 abstencions.

Votem ara el punt 4.a.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat amb 87 vots a favor, 10 en contra i 30 abstencions.

Votem ara el punt 4.b.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat amb 117 vots a favor i 10 vots en contra.

Votem ara el punt 4.c.

Comença la votació.

Aquest punt queda rebutjat amb 42 vots a favor, 77 en contra i 8 abstencions.

Votem ara el punt 4.d.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat amb 49 vots a favor, 40 en contra i 38 abstencions.

Votem ara el punt 6.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat amb 82 vots a favor i 45 en contra.

Votem ara el punt 7.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat amb 117 vots a favor i 9 abstencions.

Votem ara el punt 9.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat amb 119 vots a favor i 8 en contra.

Votem ara el punt 11.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat per 72 vots a favor, 39 en contra i 16 abstencions.

Votem ara el punt 12.

Comença la votació.

Aquest punt queda rebutjat per 43 vots a favor i 84 en contra.

Votem ara el punt 13.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat amb 97 vots a favor, cap en contra i 30 abstencions.

Votem ara la resta de punts d'aquesta moció.

Comença la votació.

Aquests punts queden aprovats per 127 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques de memòria democràtica (continuació)

302-00246/13

Passem a la votació del punt número 20 de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques de memòria democràtica.

Comencem votant els punts número 1 i 2.

Comença la votació.

Aquests punts queden aprovats amb 114 vots a favor i 13 en contra.

Votem ara els punts 3 i 8.

Comença la votació.

Aquests punts queden aprovats amb 76 vots a favor, 19 en contra i 32 abstencions.

Votem ara els punts 4 i 7.

Comença la votació.

Aquests punts queden aprovats amb 108 vots a favor i 19 en contra.

Votem ara el punt 5.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat amb 108 vots a favor, 13 en contra i 6 abstencions.

Votem ara el punt 6.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat amb 117 vots a favor i 10 en contra.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la recuperació dels béns immatriculats per l'Església (continuació)

302-00249/13

Passem a votar el punt número 21 de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la recuperació dels béns immatriculats per l'Església.

Comencem votant el punt número 4.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat amb 108 vots a favor, 13 en contra i 6 abstencions.

Votem ara la resta de punts de la moció.

Comença la votació.

Aquests punts queden aprovats amb 108 vots a favor i 19 en contra.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'estratègia catalana d'adaptació al canvi climàtic (continuació)

302-00251/13

Votem ara el punt número 23 de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'estratègia catalana d'adaptació al canvi climàtic.

Comencem votant el punt 2.b.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat amb 108 vots a favor, 13 en contra i 6 abstencions.

Votem ara el punt 2.c.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat amb 46 vots a favor, 19 en contra i 62 abstencions.

Votem ara els punts 2.d i 2.f.

Comença la votació.

Aquests punts queden aprovats amb 84 vots a favor, 40 en contra i 3 abstencions.

Votem ara el punt 2.e.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat amb 78 vots a favor, 13 en contra i 36 abstencions.

Votem ara els punts 2.ª i 3.

Comença la votació.

Aquests punts queden aprovats amb 109 vots a favor, 9 en contra i 9 abstencions.

Votem ara el punt 4.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat amb 117 vots a favor i 10 en contra.

I votem ara la resta de punts de la moció.

Comença la votació.

Aquests punts queden aprovats amb 113 vots a favor, 10 en contra i 3 abstencions.

Bona tarda, diputats i diputades.

Aixequem la sessió.

La sessió s'aixeca a dos quarts de set del vespre i sis minuts.